

2 0 χρόνια

Ελευθερίες και ελευθερία

Ιστορικό του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

20 χρόνια ελευθερίες και ελευθερία – Ιστορικό του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

<http://www.diktio.org>

ΑΘΗΝΑ: Τσαμαδού 13, Εξάρχεια, τηλ. 210 38 13 928

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Φιλίππου 51, Πλατεία Αριστοτέλους, τηλ 2310 265 346

ΒΟΛΟΣ: Γκλαβάνη 82, Πλατεία Αγίου Νικολάου, τηλ. 697 20 30 290

Κλιτεχνική φροντίδα: Γραφικές Ττέχνες «'Υψιλον», Πετσόβου 6, τηλ. 210 38 36 609

Εκτύπωση: Δεκάλογος, Αγαθίου 3, τηλ. 210 64 60 338

Βιβλιοδεσία: «Πτύξις», Πλαταιών 10, τηλ. 210 34 68 317

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή	6
Σαν να 'ναι εδώ...	8
Από την Κίνηση στο Δίκτυο	12
 ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΑΛΩΣΙΜΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΤΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ Αντίσταση στην κρατική και διακρατική καταστολή	19
 ΟΣΟΙ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΜΕΝΟΥΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ Αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους και διωκόμενους αγωνιστές	39
 Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ Διεθνιστική δράση	61
 ΟΤΑΝ Η ΑΔΙΚΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΟΜΟΣ, Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ Κοινωνική αλληλεγγύη	79
 ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ ΟΛΗ Η ΓΗ Αντιεθνικιστική πάλη	97
 ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΝΑ ΧΩΡΑΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ Αντιρατσιστικός φιλομεταναστευτικός αγώνας	111
 ΕΝΑΣ ΆΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ Κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης	153
 ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Αντιπολεμικές αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις	171
 ΤΑ... ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ Συναντήσεις, συζητήσεις, κάμπινγκ και εκδόσεις	185

Aυτό το βιβλίο εκδίδεται επ' ευκαιρία της συμπλήρωσης 20 χρόνων από τη δημιουργία της Κίνησης Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων (Απρίλιος 1987), την οποία διαδέχθηκε το Δεκέμβριο του 1994 το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα.

Tο 1994 εκδόθηκε το «7 χρόνια Κίνηση - Για τις Ελευθερίες και την Ελευθερία», στο οποίο καταγράφονται η δράση και οι πολιτικοί προσανατολισμοί της Κίνησης. Ωστόσο, και στο παρόν βιβλίο, για την ενότητα της παρουσίασης, αλλά, κυρίως, για την ανάδειξη των μεταβολών που έχουν συντελεστεί τόσο στην κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα όσο και στο δικό μας ιδεολογικοπολιτικό προσανατολισμό, η αφήγηση αρχίζει από την ίδρυση της Κίνησης (για την ακρίβεια του βραχύβιου «προλογικού» σχήματος, της Επιτροπής Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων, που έζησε από τον Ιούνιο του 1986 ως τον Απρίλιο του 1987) και φτάνει ως το καλοκαίρι του 2007.

Sτο βιβλίο, η δράση και οι απόψεις μας παρουσιάζονται μέσω λίγων γενικών κειμένων που αφορούν τη διαδρομή, τη φυσιογνωμία και τους «αρμούς» της θεώρησής μας, κυρίως όμως μέσα από τις οκτώ θεματικές ενότητες που περιλαμβάνουν σχεδόν όλα τα πεδία παρέμβασής μας αυτά τα είκοσι χρόνια:

- 1) Αντίσταση στην κρατική και διακρατική καταστολή
- 2) Αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους και διωκόμενους αγωνιστές
- 3) Διεθνιστική δράση
- 4) Κοινωνική αλληλεγγύη
- 5) Αντιεθνικιστική πάλη
- 6) Αντιρατσιστικός φιλομεταναστευτικός αγώνας
- 7) Κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης
- 8) Αντιπολεμικές αντιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις.

Προφανώς, κάποιες παρεμβάσεις αποτελούν κοινό τόπο δύο ή και περισσότερων από τις θεματικές ενότητες που προαναφέρουμε, ώστόσο για τη λειτουργικότερη καταγραφή εντάσσονται σε μία και μόνο θεματική ενότητα.

Aυτή η έκδοση αρχίζει με μια αναφορά σε αγαπημένους συντρόφους και συντρόφισσες που χάσαμε σε αυτή την εικοσαετία και κλείνει με «Τα... του οίκου μας», μια περιληπτική καταγραφή της «εσωτερικής ζωής» μας και μια συνοπτική παρουσίαση ορισμένων χαρακτηριστικών κειμένων της Κίνησης και του Δικτύου.

Nομίζουμε ότι με την καταγραφή αυτού του τύπου, σε συνδυασμό με το πλούσιο φωτογραφικό υλικό που τη συνοδεύει, ο/η αναγνώστης-ρια αποκτούν σαφή εικόνα της δράσης και των απόψεών μας, καθώς και καλή γνώση των αγώνων και των παρεμβάσεων του ευρύτερου κινήματος. Επειδή δε, η ενότητα δράσης αποτελεί κύριο στοιχείο της πολιτικής διαδρομής μας, η πλειονότητα των παρεμβάσεων που καταγράφονται σε αυτό το βιβλίο αποτελούν προϊόν συνεργασίας πολλών οργανώσεων και συλλογικοτήτων διαφορετικού φάσματος ανάλογα με το θέμα, οι οποίες αναφέρονται με τη μεγαλύτερη δυνατή ακρίβεια σε κάθε περίπτωση.

Eλπίζουμε ότι το «20 χρόνια για τις Ελευθερίες και την Ελευθερία», εκτός της σημαντικής, κατά τη γνώμη μας, αρχειακής λειτουργίας του, θα συνεισφέρει στην επαφή περισσότερων ανθρώπων, ιδιαίτερα νέων, με την κινηματική δράση και τις απελευθερωτικές ιδέες.

ΣΑΝ ΝΑ 'ΝΑΙ ΕΔΩ...

'Όταν δεν πιστεύεις στη μετά θάνατον ζωή, έχεις πολύ περισσότερους λόγους να αφιερώσεις τη ζωή σου στον αγώνα για να γίνει αυτή η ζωή ανθρώπινη. Κι όταν πιστεύεις ότι 'Ένας Άλλος Κόσμος είναι Εφικτός μόνο εδώ κι όχι στο επέκεινα, έχεις πολύ περισσότερους λόγους να θρηνείς όταν χάνεις αγαπημένους σου, αν και η απώλεια, είτε είσαι θρήσκος είτε άθεος, προκαλεί έτσι κι αλλιώς αμέτρητη οδύνη.

Σ' αυτά τα είκοσι χρόνια χάσαμε πολλούς αγαπημένους, συντρόφους και συντρόφισσες, άλλοτε περιμένοντας το μοιραίο, άλλοτε απρόσμενα, άλλοτε «φυσιολογικά», άλλοτε «άδικα», πάντα ωστόσο με πόνο και αγωνία.

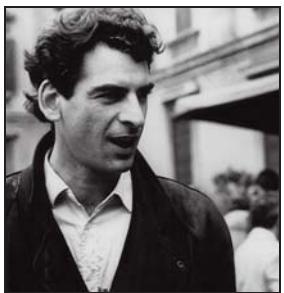
Σε τούτη, όμως, την έκδοση θα αναφερθούμε σε έντεκα πρόσωπα που έφυγαν, τα οποία με όλους μας, ή κάποιους από εμάς, βρέθηκαν μαζί μας, μοιραστήκαμε αγωνίες και αγώνες, νίκες και ήττες, πανηγυρισμούς και οιμωγές, μέσα, δίπλα ή έξω από την Κίνηση και το Δίκτυο.

Θέλουμε, λοιπόν, να θυμηθούμε τον Λάκη Χριστοδουλόπουλο (που μας την κοπάνησε τόσο νωρίς, τον Αύγουστο του 1988), τον δαιμόνιο, αεικίνητο και εμπνευσμένο αριστεριστή, το μαχητικό συνδικαλιστή, από τους πρωτεργάτες της πολιτικής εξωστρέφειας και του κινηματικού μετασχηματισμού της μεταπολιτευτικής άκρας Αριστεράς, τον ηγέτη της Κ.Ο. Μαχητής και «ψυχή» των Ανεξάρτητων Εργατικών Συσπειρώσεων.

Θέλουμε να μιλήσουμε για τον Γιάννη Αργύρη, τον αδιάλλακτο τροτσκιστή και αφοσιωμένο διεθνιστή, τον πρωτεργάτη της Εργατικής Βοήθειας στη Βοσνία (που ενώ είχε τόσα να κάνει, έφυγε τόσο πρόοωρα τον Οκτώβριο του 1998), ο οποίος, χωρίς καμιά οικονομία δυνάμεων και συναισθημάτων, μπόλιασε το Δίκτυο με τις ιδέες της ταξικής και διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Θέλουμε να θυμηθούμε τον Χριστόφορο Σακελλαρόπουλο, από τους ιδρυτές του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών, τον ευαίσθητο, εύστοχο, (αυτο)σαρκαστικό, προσγειωμένο αλλά πάντα έτοιμο να απογειωθεί Χριστόφορο, τον άνθρωπο που ήξερε πολλά αλλά δεν διαλαλούσε τίποτα, και έφυγε, βιαστικά, το Μάιο του 2000.

Θέλουμε να μιλήσουμε για την Ελένη Συρίγου-Ρήγου, έναν άνθρωπο που δίδασκε αγωνιστικά και αγωνιζόταν εκπαιδευτικά, τη συγγραφέα της συγκλονιστικής «Λίντα», τη γυναίκα, την αριστερή, τη συντρόφισσα που έπαιξε ρόλους πρωταγωνιστικούς, χωρίς να υποδυθεί κανέναν, και έφυγε από κοντά μας τον Οκτώβριο του 2003.

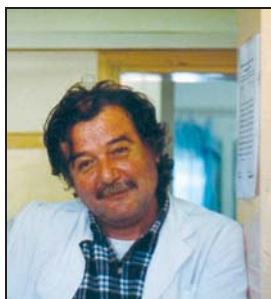
Θέλουμε να θυμηθούμε τον Γιάννη Μπουκετσίδη, μέλος της Κίνησης από το 1987 μέχρι το 1992, αναρχικό αγωνιστή, ευφυή και δαιμονισμένο, απ' αυτούς τους –ευτυχείς και άτυχους– που βίωσαν την τρικυμία που προκαλεί η συνάντηση του όπλου της κριτικής με την κριτική των όπλων, και δραπεύτευσε το Φεβρουάριο του 2005.

Θέλουμε να μιλήσουμε για την Άννυ Βρυχέα, ζωντανή απόδειξη ότι μπορούμε να είμαστε «και κόκκινοι και ειδικοί» που, χωρίς να είμαστε ποτέ στην ίδια οργάνωση, ήμασταν πάντα μαζί, την ανεξάντλητη, ρηξικέλευθη, πάντα στο ανταγωνιστικό κίνημα Άννυ, που έμεινε όρθια μέχρι το τέλος, το Φεβρουάριο του 2005.

Θέλουμε να θυμηθούμε την Αγγελική Ξύδη, την αυτονομοανταρτοκομμουνίστρια του Δικτύου και των «Σημάτων Καπνού», τη συντρόφισσα που επί μία δεκαετία περίπου σφράγισε τη φυσιογνωμία και τις επιλογές μας, που έκανε τον αντιδικτατορικό αγώνα και τη διαδρομή της στο ΚΚΕ ιδεολογική σοφία και διεθνιστικό ταξίδι, από το Βελιγράδι ως τη Λακαντόνα, για να μας εγκαταλείψει το Μάρτιο του 2005.

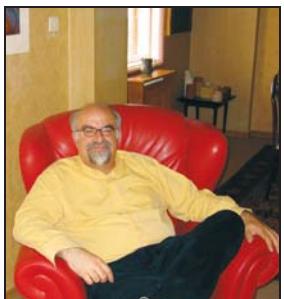
Θέλουμε να μιλήσουμε για τον Κωστή Νικηφοράκη, που μας άφησε το Φεβρουάριο του 2007, τον «κοινωνικό κομμουνιστή» της παρέμβασης στο στρατοδικείο της Άγκυρας, των συσσιτίων της Σπλάντζιας, της αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους της Ε.Ο. 17Ν, του καθημερινού κοινωνικού αγώνα, τον άνθρωπο που απέδειξε ότι η διεκδίκηση της ευτυχίας πολλές φορές υπονομεύει τη συνέχιση της επιβίωσης.

Θέλουμε να θυμηθούμε τον Κωσταντή Κουβίδη, που ποτέ δεν ήταν στην Κίνηση και το Δίκτυο, αλλά υπήρξε το πρώτο και αγαπημένο μας παιδί, τον εξαίσιο ντράμερ, που απόδειξε ότι τα περάσματα για την επανάσταση και έναν τρόπο ζωής μαζί με τον «άλλον» και «έξω από το εμπόρευμα» είναι πολλά και διαφορετικά, πάντα όμως γοητευτικά, και σκοτώθηκε τον Απρίλιο του 2007, μόλις 30 χρόνων.

Θέλουμε να μιλήσουμε για τον Σπύρο Προβατά, ιδρυτικό μέλος του Δικτύου, τον αριστεριστή που ποτέ δεν αμφισβήτησε την ορθότητα του επαναστατικού εγχειρήματος, χωρίς να χάσει, ούτε για μια στιγμή, την ευγένεια, την ηπιότητα και τη συντροφικότητά του, τον αγωνιστή που από τα προδικτατορικά χρόνια και το Μάη του '68 στο Παρίσι μέχρι το τέλος του, τον Ιούλιο του 2007, αποδείκνυε ότι η επανάσταση εκτός από πρόταγμα είναι και στάση ζωής.

Θέλουμε να θυμηθούμε τον Νικήτα Λιοναράκη, τον ρηγά της αντιδικτατορικής αντίστασης, τον ανήσυχο αριστερό, που μαζί του σηκώσαμε την αντιεθνικιστική εκστρατεία στο Μακεδονικό, την «ψυχή» των μεταναστευτικών εκπομπών στο κρατικό ραδιόφωνο, τον άνθρωπο που η καρδιά του «ήταν γεμάτη αλληλεγγύη» και έφυγε το Σεπτέμβριο του 2007.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΔΙΚΤΥΟ

Tα πρώτα χρόνια μετά τη μεταπολίτευση του 1974, στην ελληνική κοινωνία (αλλά και στο ελληνικό κράτος) συντελούνται μεγάλες, ραγδαίες και, ως επί το πλείστον, ριζοσπαστικές αλλαγές. Στο πολιτικό πεδίο λειτουργεί άρτια η αστική δημοκρατία, γεγονός αυτονόητο στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης, αλλά πρωτοφανές και απολύτως προστατεύσιμο (και για την πλειονότητα της Αριστεράς) σε μια χώρα που επί δεκαετίες κυριαρχούσαν η απαγόρευση και η καταστολή.

Στο κοινωνικό επίπεδο, ανθεί μια διάχυτη ριζοσπαστικοποίηση, με εμφανέστερες πλευρές την αριστερή νεανική πολιτικοποίηση και τη μαχητική συνδικαλιστική οργάνωση εκατοντάδων χιλιάδων εργατών και εργαζομένων. Στον οικονομικό τομέα, η ανεργία είναι πολύ μικρή, η ανεύρεση εργασίας αρκετά εύκολη (καθώς, εκτός των άλλων, ο δημόσιος τομέας ανοίγει στους αποκλεισμένους επί δεκαετίες λόγω φρονημάτων) και το εισόδημα των εργαζομένων, σε συνδυασμό με την εκδήλωση μεγάλων και συχνών αγώνων, παρουσιάζει αξιοσημείωτη άνοδο. Τέλος, στο πολιτισμικό-ιδεολογικό πεδίο, η Αριστερά (του πρώιμου ΠΑΣΟΚ συμπεριλαμβανομένου) ασκεί επιρροή κατά πολύ μεγαλύτερη των εκλογικών ποσοστών της, διαμορφώνοντας μια ευρύτατη «ατμόσφαιρα» λαϊκού ριζοσπασισμού, αμφισβήτησης, διανοητικής ποιότητας κ.λπ.

Τα όσα, απολύτως σχηματικά, προαναφέραμε διαμορφώνουν ένα κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον το οποίο οδηγεί το 1981 το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία ενώ τα επόμενα χρόνια (ιδιαίτερα την τετραετία 1981-1985) αυτό το ρευστό αμφισβήτησιακό περιβάλλον αποτελεί την «πρώτη ύλη» της συγκρότησης του «πασοκικού κρατισμού» – εννοούμε τον τρόπο διακυβέρνησης εκείνης της περιόδου που διακρίνεται από τον κυβερνητικό συνδικαλισμό, την άλωση του κράτους από τα «νέα τζάκια», τον «πρασινοφρουρισμό» και την απορρόφηση στους «συμμετοχικούς θεσμούς» μεγάλου μέρους της αριστερής διανόησης.

Η υποχώρηση του μεταπολιτευτικού κοινωνικού ριζοσπασισμού, είτε λόγω της ήπτας των πλέον μαχητικών εκδοχών του (π.χ., εργοστασιακός συνδικαλισμός), είτε μέσω της αφομοίωσης παλαιών αριστερών ελπίδων στο πασοκικό πρόταγμα, είτε, ακόμη, και εξαιτίας της αδυναμίας της Αριστεράς, κοινοβουλευτικής και άκρας, να προωθήσει αυτόν το ριζοσπασισμό οργανώνοντάς τον πολιτικά και, κυρίως, εμβαθύνοντάς τον ιδεολογικά, διαμορφώνει τις προϋποθέσεις αφενός για τη δραματική υποχώρηση των κοινωνικών αγώνων στη δεκαετία του '80 και, αφετέρου, για την εμπέδωση του, συντηρητικού πλέον, «πασοκικού κρατισμού» της τετραετίας 1985-1989.

Αριστερά τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, με το κύρος του ήρωα και το σεβασμό του αδικοκυνημένου, συσπειρώνει στις γραμμές της πολλές δεκάδες χιλιάδες νέων, κυρίως σπουδαστών αλλά και εργαζομένων. Δεν αργεί όμως να μετριαστεί η αρχική ορμή του φαινομένου, τόσο για λόγους που υπερβαίνουν τη φυσιογνωμία και την πράξη όλων των ρευμάτων της Αριστεράς όσο και για λόγους που σχετίζονται με αυτές. Έτσι, πέρα από τη γενική υποχώρηση και αποστράτευση, εμφανίζονται και διασπάσεις, κρίσεις, ατομικές ή συλλογικές αποχωρήσεις που οφείλονται είτε σε γενικά χαρακτηριστικά των αριστερών κομμάτων και οργανώσεων (δογματισμός, αντιδημοκρατική λειτουργία, προπαγανδισμός κ.λπ.) είτε σε επιλογές εγχώριας ή και διεθνούς αναφοράς (η πολιτική της Εθνικής Αντιδικτατορικής Δημοκρατικής Ενότητας για το ΚΚΕ εσωτ. ή η υποστήριξη στη σοβιετική εισβολή στο Αφγανιστάν και στο πραξικόπημα Γιαρουζέλσκι στην Πολωνία από το ΚΚΕ κ.λπ.).

Ορισμένες από αυτές τις διασπάσεις (με χαρακτηριστικότερη εκείνη της Β' Πανελλαδικής), σε συνδυασμό με μια μειοψηφική μεν, αρκετά μαζική όμως αμφισβήτηση του «παραδοσιακού μοντέλου αριστερής οργάνωσης», διαμορφώνουν ένα «χώρο» στα αριστερά της παραδοσιακής Αριστεράς, ρεφορμιστικής και άκρας, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '70. Αυτός ο χώρος σε ένα χρόνο διανύει τη συχνά ελάχιστη απόσταση που μεσολαβεί μεταξύ νίκης (φοιτητικές καταλήψεις ενάντια στο νόμο 815) και ήττας (Πολυτεχνείο '80), κατακερματίζεται και η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, μερικούς μήνες αργότερα, απορροφά ένα σημαντικό τμήμα του, πολώνοντας ευτυχώς το υπόλοιπο, το οποίο και αποτελεί την πρώτη «κινηματική αντιπολίτευση» στην πασοκική διακυβέρνηση (Επιτροπή για το Στρατό, Αριστερές Συσπειρώσεις Φοιτητών, Ανεξάρτητες Εργατικές Συσπειρώσεις, καταλήψεις στέγης, διαδήλωση στο ξενοδοχείο «ΚΑΡΑΒΕΛ» ενάντια στην επίσκεψη Λεπέν το Δεκέμβριο του 1984, κατάληψη του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1985 μετά τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά κ.λπ.).

Παράλληλα, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '70 και κυρίως τα πρώτα χρόνια της επόμενης, μαζικοποιείται ο αναρχικός χώρος, δίνοντας συχνά τον τόνο στις συγκρούσεις της περιόδου, με κέντρο την αντιπαράθεση με την αστυνομία αλλά και με πρακτικές ευρύτερου φάσματος, τόσο θεματικού όσο και γεωγραφικού.

Αυτής της διαδικασίας αποτελεί παιδί η Κίνηση Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών

Δικαιωμάτων. Δηλαδή: α) Της συγκρότησης της «αυταρχικής δημοκρατίας» ως πολιτικού αντίστοιχου του πρώιμου τότε οικονομικού νεοφιλελευθερισμού, από μια κυβέρνηση (το ΠΑΣΟΚ) που εμπέδωνε την εξουσία της επαγγελλόμενη το αντίθετο· β) της γενικής υποχώρησης του κοινωνικού κινήματος (άρα της επείγουσας ανάγκης δημιουργίας μαχητικών κινηματικών εστιών); γ) της κρίσης της παραδοσιακής, ρεφορμιστικής και άκρας, Αριστεράς και της –καθυστερημένης λόγω δικτατορίας– άφιξης στην Ελλάδα των ιδεών και της γενικότερης εμπειρίας του «παγκόσμιου '68», ιδιαίτερα της αντιεραρχικής κριτικής, της φεμινιστικής θεώρησης, της κουλτούρας του «εδώ και τώρα» και της «κινηματικής αυταξίας» ως απάντησης στο «κόμμα-οδηγό»· δ) τέλος, της αίγλης του λατινοαμερικάνικου γκεβαρισμού και της ιταλικής (κυρίως) αυτονομίας ως, τραγικά αδιέξοδων ενδεχομένως, πλην όμως πραγματικών σχεδίων αντιπαράθεσης με τον «παλιό κόσμο».

Ο ιδρυτικός πυρήνας της Κίνησης Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων αποτελείται από λίγες δεκάδες μελών, που τα προηγούμενα χρόνια συμμετέχουν ενεργά στις συλλογικότητες και τις πρωτοβουλίες του «χώρου κινηματικής αντιπολίτευσης» στο ΠΑΣΟΚ και αντιλαμβάνονται, με τη μικρή πείρα τους και παρά τις «ιδεολογικές δουλείες» που αναμφίβολα τις/τους διακατέχουν, τα εξής:

- α) 'Ότι το κοινωνικό συμβόλαιο της Μεταπολίτευσης λήγει και ανοίγει μια περίοδος «συναινετικού –λόγω ΠΑΣΟΚ– αυταρχισμού».
- β) 'Ότι αυτός ο αυταρχισμός δεν θα ασκηθεί απέναντι σε ευρείες κοινωνικές κατηγορίες, διότι μεσοπρόθεσμα δεν υπάρχουν προοπτικές έντονων κοινωνικών συγκρούσεων, αλλά απέναντι σε μαχητικές μειοψηφίες.
- γ) 'Ότι όταν ο κρατικός αυταρχισμός συγκεκριμενοποιείται σε «ειδική καταστολή», πολλώ δε μάλλον προσωποποιείται, δεν αντιμετωπίζεται με γενικές καταγγελίες, αλλά εξίσου συγκεκριμένα και συστηματικά.
- δ) 'Ότι μια τέτοιου τύπου αντιμετώπιση απαιτεί διαρκώς την ισορροπία μεταξύ μιας αντικρατικής θεώρησης (ώστε να μην εγκλωβίζεσαι σε παραλυτικά διλήμματα ως προς το ποιόν και τις συνέπειες της δράσης αυτών που υφίστανται την καταστολή) και μιας αποτελεσματικής πραγμάτωσής της (που να σου εξασφαλίζει νίκες).
- ε) 'Ότι στα επόμενα χρόνια η αναβάθμιση της κρατικής καταστολής θα επιχειρηθεί με αιχμή την πάταξη των ένοπλων επαναστατικών οργανώσεων ή αποπειρών και τη συντριβή του αναρχικού χώρου.

Παρ' όλη την αποσπασματικότητα και τον εμπειρισμό τους, οι εκτιμήσεις του 1986-87 αποδείχθηκαν σε γενικές γραμμές σωστές και, κυρίως, «κινηματικά» χρήσιμες αφού, αφενός, βιοήθησαν ουσιαστικά στην αναχαίτιση των επί μια 15ετία κυμάτων «ειδικής καταστολής» και, αφετέρου, επέδρασαν καταλυτικά στην απελευθέρωση της έννοιας των δικαιωμάτων από το συνταγματικό θερμοκήπιο της κατοχύρωσής τους (με την προϋπόθεση ότι παραμένουν ανενεργά) και στην επαναθεμελίωσή τους στην αλάνα της υπεράσπισης των δικαιωμάτων «αυτών που τα έχουν ανάγκη».

Η δημιουργία της Κίνησης από αυτό τον «πυρήνα» –με τη συμμετοχή στελεχών του ΚΚΕ εσωτ.-Α.Α. και του ακροαριστερού χώρου– τον Απρίλιο του 1987, διαμορφώνει μια πρωτότυπη, για την Ελλάδα τουλάχιστον, πολυτασική συλλογικότητα, η οποία δεν είναι ούτε πολιτική οργάνωση ούτε θεματική συλλογικότητα, αλλά διαθέτει πολλά από τα χαρακτηριστικά (θετικά και αρνητικά) και των δύο. Τούτη όμως η αμφισημία (ή η συνεχώς διεκδικούμενη αλλά διαρκώς ημιτελής σύνθεση) είναι που της εξασφαλίζει το κατάλληλο μείγμα προσγείωσης-απογείωσης ώστε στα επτά χρόνια του βίου της –και παρά την έλλειψη συστηματικών πολιτικών συμμαχιών— να μπορεί να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο σε μεγάλες αντιπαραθέσεις και καμπάνιες, στο ζιφερό περιβάλλον που διαμορφώνει η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και οι επακόλουθες νεοφιλελεύθερη επιθετικότητα και ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα. Αναφέρουμε τις σημαντικότερες: Άλληλεγγύη στον παλαιστίνιο μαχητή Μοχάμετ Χαμπντάν/Ρασίντ· αλληλεγγύη στους 4 της Καλογρέζας (Σμυρναίος, Μαρίνος, Βογιατζή, Μπουκουβάλας)· αλληλεγγύη στους τούρκους πολιτικούς κρατούμενους, παρέμβαση στο στρατοδικείο Μαμάκ της Άγκυρας· αλληλεγγύη στον αναρχικό Κυριάκο Μαζοκόπο και στους συγκατηγορουμένους του Ροζίνα Μπέρκνερ, Γιάννη Μπουκετούδη και Σπύρο Κογιάννη· αλληλεγγύη στους απολυμένους απεργούς της ΕΑΣ και στους απολυμένους του Σκαλιστήρη στο Μαντούδι Εύβοιας· αντίσταση στην εθνικιστική υστερία για το Μακεδονικό, στο ελληνικό εμπάργκο στη Δημοκρατία της Μακεδονίας και στην καταπάτηση στοιχειωδών δικαιωμάτων της μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα· αλληλεγγύη στο φυγόδικο αγωνιστή Γ. Μπαλάφα που συνελήφθη το Νοέμβριο του 1992· αλληλεγγύη στην πολυεθνική Βοσνία ενάντια στο σερβικό και κροατικό εθνικισμό.

Αναφέρουμε μόνο τις μακροχρόνιες καμπάνιες της Κίνησης, όχι κυρίως για να αποδείξουμε το δυναμισμό της, αλλά για να αναδείξουμε δύο βασικά στοιχεία της πολιτικής δράσης της: Το πρώτο, ότι η αντίσταση στην κρατική καταστολή και η αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές αποτελούν το κύριο έργο της και, το δεύτερο, ότι μετά το 1991 ο αγώνας κατά του ελληνικού

εθνικισμού στο Μακεδονικό και ευρύτερα το Γιουγκοσλαβικό διαμορφώνει τις προϋποθέσεις για την επέκταση των θεματικών της συλλογικότητας, για τη διεύρυνση των ιδεολογικοπολιτικών οριζόντων των μελών της, για την «ιδρυτική πράξη» της γέννησης του Δικτύου, τη συνάντηση δηλαδή του «κινησίτικου αντικρατισμού» με το διεθνισμό. «Εμβρυουλκός», η Αντιπολεμική Αντιεθνικιστική Συσπείρωση, μια συλλογικότητα που δημιουργήθηκε τον Απρίλιο του 1992, στην έξαρση του Μακεδονικού, από την Κίνηση, ανένταχτες-ους της άκρας Αριστεράς και την ΟΑΚΚΕ. Η Αντιπολεμική Αντιεθνικιστική Συσπείρωση πρωταγωνίστησε στον αντιεθνικιστικό αγώνα της εποχής και η πλειονότητα των ανένταχτων σε άλλη συλλογικότητα μελών της συνίδρυσε με την Κίνηση το 1994 το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα.

Hιδέα της δημιουργίας του Δικτύου κυοφορείται επί μια διετία καθώς την περίοδο 1992-93, το εξαιρετικά μικρό δυναμικό της Κίνησης (το Μάρτιο του 1991 αποχωρούν αρκετά μέλη της διαφωνώντας με τον ιδεολογικοπολιτικό προσανατολισμό της, ο οποίος θεωρούν ότι απομακρύνεται από την ακροαριστερά, και τις αντίστοιχες συμμαχίες της με τα κόμματα της ρεφορμιστικής Αριστεράς) αντιμετωπίζει ταυτόχρονα την έξαρση του εθνικισμού και τη σύλληψη του Γιώργου Μπαλάφα. Όμως, δεν είναι μόνο οι μεγάλες ανάγκες που γεννούν την ιδέα της δημιουργίας ενός πιο μαζικού, εξωστρεφούς και πολυθεματικού σχήματος. Ορισμένες εξελίξεις επιβάλλουν και παράλληλα ευνοούν το εγχείρημα ριζικού μετασχηματισμού της δράσης, του προσανατολισμού και του τρόπου οργάνωσής μας. Αναφέρουμε τις κυριότερες:

- a) Η εμπέδωση της «νέας τάξης πραγμάτων» και η διαμόρφωση αυτού του πρωτοφανούς πλανητικής κλίμακας συστήματος κυριαρχίας, που τα επόμενα χρόνια σχηματοποιείται ως «παγκοσμιοποίηση», επιβάλλουν (και με μια έννοια ευνοούν) υπερεθνικές αναφορές, διεθνικό συντονισμό δράσης, θεωρητικές εμβαθύνσεις και πολιτικές γενικεύσεις.
- β) Η ζαπατίστικη εξέγερση του Ιανουαρίου 1994 αφενός πιστοποιεί ότι η νεοταξική κυριαρχία δεν είναι ακλόνητη και, αφετέρου, πέντε μόλις χρόνια μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού», με την πράξη και το λόγο της αποδεικνύει ότι αξίζει να είσαι με την επανάσταση χωρίς να χρειάζεται να απολογείσαι για τα εγκλήματα του σταλινισμού, πράγμα εξαιρετικά ζωογόνο εκείνα τα πρώτα, «παγωμένα» χρόνια της δεκαετίας του '90.
- γ) Η μαζική είσοδος μεταναστών-ριών στην Ελλάδα εκείνη την περίοδο ενεργοποιεί εκτεταμένες ξενοφοβικές και ρατσιστικές αντιδράσεις στο κοινωνικό πεδίο, απογειώνει τόσο σε ένταση όσο

και σε έκταση τον κρατικό αυταρχισμό, αλλάζει ριζικά τις σχέσεις εκμετάλλευσης και τη σύνθεση της εργατικής τάξης, επομένως επιβάλλει επειγόντως τη συστηματική ενασχόληση με το ζήτημα από διεθνιστική ταξική πλευρά.

- δ) Αποσπασματικές και ασυνεχείς (δυναμικές και διακριτές ωστόσο) απόπειρες «κινηματικών» και πολιτικοοργανωτικών ανασυνθέσεων, που συντελούνται εκείνη την περίοδο στην Ιταλία και τη Γαλλία, δείχνουν ότι υπάρχουν περιθώρια δημιουργίας «αμυντικών σχημάτων με επιθετικό πρόσημο», και μάλιστα με συνιστώσες που θα προέρχονται ή θα παραμένουν στο χώρο της μεταρρυθμιστικής Αριστεράς.

Το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα ιδρύεται στις 4 Δεκεμβρίου 1994, με κορμό την Κίνηση, το ανένταχτο δυναμικό της Αντιπολεμικής Αντιεθνικιστικής Συσπείρωσης, μια ομάδα αυτόνομων φεμινιστριών και στελέχη της ΑΚΟΑ και του Συνασπισμού (η συμμετοχή του ΣΥΝ λήγει λόγω διαφωνίας του με την άνευ όρων αλληλεγγύη του Δικτύου στους 500 συλληφθέντες-είσες καταληψίες του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1995). Στα δεκατρία χρόνια λειτουργίας του, πιστεύουμε ότι το Δίκτυο δικαιώσεις τις εκτιμήσεις και τις προσδοκίες που οδήγησαν στη δημιουργία του. Νομίζουμε, δηλαδή, ότι συνέθεσε άρτια τον «αυτόνομο αντικρατισμό» της Κίνησης με το διεθνισμό (ως συνολική στρατηγική και όχι ως απλή διεθνιστική αλληλεγγύη) και τον αντικαπιταλισμό (ως πλαίσιο αντίστασης στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και μοχλό «κινηματικής» ανασύνθεσης). Ο ουσιαστικός ρόλος που έπαιξε το Δίκτυο στον αγώνα για την απελευθέρωση του Αβραάμ Λεσπέρογλου και στην αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους για τις υποθέσεις Ε.Ο. 17Ν και ΕΛΑ, στις αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις και στην έμπρακτη αλληλεγγύη στους οικονομικούς και τους πολιτικούς πρόσφυγες, καθώς και στην ανάπτυξη του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος στην Ελλάδα, θεωρούμε ότι αποδεικνύουν την προαναφερθείσα άποψή μας.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΝΑΛΩΣΙΜΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΤΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Αντίεταις επον κρατικά και διακρατικά καταετούμε

Hκαταστολή αποτελεί πυλώνα της κρατικής κυριαρχίας, είτε με τη μορφή του ελέγχου και της πειθάρχησης είτε ως αστυνομική βία και δικαστική τρομοκρατία. Προφανώς, τόσο η ένταση και η έκταση της καταστολής όσο και οι συγκεκριμένες μορφές μέσω των οποίων ασκείται σε κάθε συγκυρία εξαρτώνται από τους ταξικούς, κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς που ισχύουν σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Η καταστολή, αν και αποτελεί έναν από τους πλέον «υλικούς» μηχανισμούς διατήρησης και εμπέδωσης της καπιταλιστικής κυριαρχίας (ιδιαίτερα εκεί που αμφισβητείται το κρατικό μονοπώλιο στη βία ή η εξουσία του κεφαλαίου στην εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης), επιτελεί ένα εξίσου σημαντικό ιδεολογικό έργο: εκείνο του εκφοβισμού ευρύτερων κοινωνικών κατηγοριών από το τμήμα που υφίσταται την καταστολή, καθώς και της εξασφάλισης κοινωνικής συναίνεσης στην κρατική κυριαρχία μέσω του στιγματισμού, της δαιμονοποίησης και της απομόνωσης της κοινωνικής κατηγορίας ή του πολιτικού χώρου που βρίσκεται στο στόχαστρο της καταστολής.

Στην εποχή του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού (δηλαδή στη φάση εκείνη της καπιταλιστικής κυριαρχίας που το κεφάλαιο και το κράτος, έχοντας διαλύσει τα μεταπολεμικά κοινωνικά συμβόλαια και ανατρέψει τις αντίστοιχες ταξικές ισορροπίες, διεκδικούν το απόλυτο δικαίωμα στην εκμετάλλευση και βεβαίως στην επιβολή της), ο ρόλος της κρατικής (και της διακρατικής) καταστολής αναβαθμίζεται δραματικά. Κι αυτό όχι μόνο επειδή η νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα αναγκάζεται να επιστρατεύει τον σιδηρούντα βραχίονα προκειμένου να χαλιναγωγήσει όσους την υφίστανται, αλλά και γιατί αυτή καθαυτή η νεοφιλελεύθερη διαχείριση παράγει εκείνες τις συνθήκες κοινωνικής ρευστότητας, πόλωσης και κρίσης (αποκλεισμός-εγκληματικότητα, μετανάστευση-ρατσισμός κ.λπ.) οι οποίες αφενός επιβάλλουν τη σκλήρυνση της καταστολής και, αφετέρου, εξωθούν τμήματα της κοινωνίας στην προσκόλληση στις πλέον αυταρχικές πλευρές της κρατικής κυριαρχίας (ασφάλεια, εντονότερη αστυνόμευση κ.λπ.).

Ειδικά μετά το 2001, η κρατική και η διεθνής καταστολή αποκτούν πρωτοφανή χαρακτηριστικά, τόσο σε ποσοτικό όσο και σε ποιοτικό πεδίο. Αναφέρουμε ενδεικτικά: Σχεδιασμός και υλοποίηση «αντιτρομοκρατικών» εστρατειών πλανητικής κλίμακας· νομοθετικές και άλλες αλλαγές που καταργούν εθνικά συντάγματα και διεθνείς συμβάσεις· πολιτική νομιμοποίηση μορφών βαρβαρότητας από συντεταγμένες εξουσίες (βασανιστήρια, απαγωγές, εκτελέσεις κ.λπ.)· απογείωση των μηχανισμών επιτήρησης και ελέγχου (δορυφορική παρακολούθηση, κάμερες σε δρόμους και χώρους εργασίας, νόμιμες υποκλοπές τηλεπικοινωνιών, ιδιωτικές επιχειρήσεις συλλογής και αρχειοθέτησης προσωπικών δεδομένων κ.λπ.)· ευρείας έκτασης απονομοποίηση πολλών μορφών του κοινωνικού αγώνα και ένταξη ορισμένων από αυτές στον «αντιτρομοκρατικό» τομέα (π.χ. καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, συμβολικό σαμποτάζ σε εγκαταστάσεις πολυεθνικών κ.ά.)· ποινικοποίηση της φτώχειας, κυρίως στο πεδίο της μετανάστευσης (απελάσεις, φυλακίσεις για έλλειψη άδειας εισόδου κ.λπ.), αλλά και απέναντι σε μεγάλες κατηγορίες κοινωνικά αποκλεισμένων (τοξικοεξαρτημένοι, άστεγοι, επαίτες κ.λπ.).

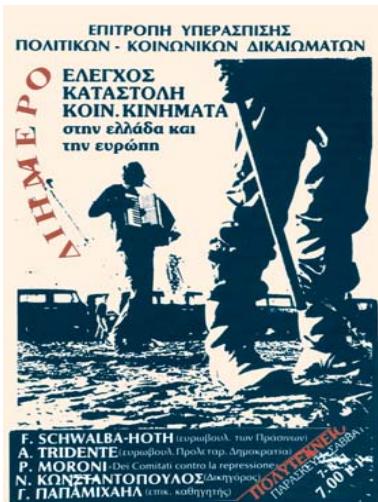
Νομίζουμε ότι, με κέντρο την «αντιτρομοκρατική σταυροφορία» των τελευταίων χρόνων,

ανατρέπεται η βάση υπολογισμού των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων, δηλαδή τους αφαιρούνται όλα σχεδόν τα δικαιώματα. Αυτό συνέβη κι άλλες φορές στη νεότερη Ιστορία, ωστόσο για πρώτη φορά το σύνολο σχεδόν των κρατών και των αρχουσών τάξεων του πλανήτη αυτή την εξέλιξη όχι μόνο την υπερασπίζεται αλλά και την παρουσιάζει ως οικουμενικό πρόταγμα.

Με βάση όσα, συνοπτικά και σχηματικά προαναφέρουμε, καθώς και τη συνολική θεώρησή μας απέναντι στην καπιταλιστική/κρατική κυριαρχία, από τη σκοπιά της κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης, η στάση και η δράση μας απέναντι στην κρατική και τη διακρατική καταστολή διέπεται από τις ακόλουθες αρχές:

1. Η καταστολή είναι ενιαία και αδιαίρετη. Κάθε νίκη της, απέναντι σε όποια κατηγορία ή χώρο κι αν επιτυγχάνεται, ενισχύει την κρατική αυθεντία και επιθετικότητα, άρα δυνάμει υπονομεύει τα δικαιώματα πολύ ευρύτερων κοινωνικών κατηγοριών και, βεβαίως, συρρικνώνει τους χώρους ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων. Επομένως, η αντίσταση στην καταστολή οφείλει να είναι αποφασιστική και μαχητική ακόμα κι όταν αυτή ασκείται στους πλέον μειοψηφικούς ή αντιδημοφιλείς χώρους (τα παραδείγματα του τρομονόμου και του πανεπιστημιακού ασύλου είναι αποκαλυπτικά).
2. Ασφαλώς, η καταστολή ασκείται μέσω συγκεκριμένων θεσμών, οργάνων ή μηχανισμών, ωστόσο η αντίσταση σε αυτήν, εκτός της άμεσης και υλικής αντιπαράθεσης με τα προηγούμενα, για να είναι αποτελεσματική προϋποθέτει την κοινωνική απονομιμοποίησή της, δηλαδή αρχικά τη μείωση της λαϊκής συναίνεσης που τυχόν εκδηλώνεται και, στη συνέχεια, τη σύνδεση του αγώνα εναντίον της με τα αιτήματα και τις προσδοκίες ευρύτερων κοινωνικών κατηγοριών που υφίστανται την καταστολή ή, πιθανόν, θα την υποστούν.
3. Η καταστολή, είτε ως κρατική βία είτε ως απειλή βίας, είναι αναπόφευκτο και συχνά αναγκαίο να αντιμετωπιστεί με μορφές κινηματικής αντιβίας, με την προϋπόθεση ότι αυτές οι μορφές θα υιοθετούνται από ευρύτερα τμήματα του κινήματος και, τουλάχιστον, δεν θα διευρύνουν την κοινωνική συναίνεση στην καταστολή.
4. Τα δικαιώματα, κοινωνικά ή πολιτικά, ατομικά ή συλλογικά, για να είναι ενεργά και ζωντανά, άρα όχι διακρυκτικό στοιχείο (π.χ., «το ιερό δικαίωμα της απεργίας»...), χρειάζονται χρήστες, δηλαδή «απεργούς». Οφείλουμε να τα υπερασπιστούμε, λοιπόν, ασκώντας τα στο στίβο του κοινωνικού ανταγωνισμού και στα συχνά μοναχικά περάσματα της κοινωνικής αλληλεγγύης.
5. Κανένα κίνημα, κανένας χώρος αμφισβήτησης της κυριαρχίας δεν μπορεί να εμπνεύσει και να ελπίζει ότι θα νικήσει αν δεν μπορεί να υποστηρίζει αποτελεσματικά τα μέλη του που διώκονται ή χτυπιούνται. Ο δυσμενής συσχετισμός, που επιτρέπει στη συγκεκριμένη στιγμή το κατασταλτικό πλήγμα, πρέπει να αναιρείται, όχι απλώς να καταγγέλλεται.

1986, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Αθλιότερος ετον αναρχικό Γ. Μπαλή

Kαμπάνια για να αποφυλακιστεί ο απεργός πείνας Γ. Μπαλής, που κρατείται για τα επεισόδια στην αντιπυρηνική διαδήλωση της 14ης Μαΐου για την πυρηνική έκρηξη στο Τσερνομπίλ. Η Επιτροπή, μαζί με τον αναρχικό χώρο, οργανώνουν διαδηλώσεις και μηχανοκίνητες πορείες αλληλεγγύης, ενώ τον απεργό πείνας επισκέπτεται στις Φυλακές Κορυδαλλού ο προσκεκλημένος της Επιτροπής γερμανός ευρωβουλευτής των Πρασίνων Φρανκ Σβάλμπα Χοθ. Ο Μπαλής αποφυλακίζεται το Σεπτέμβριο.

1986, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ: Εκδηλώσεις για τον έμεχο και την καταστολή

HΕπιτροπή Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων ανοίγει με μια συναυλία (26/10) και ένα διήμερο (7-8/11) τον κύκλο της συνεχούς και συστηματικής αντίστασης στην κρατική και τη διεθνή καταστολή. Εξαρχής, στον πολιτικό προσανατολισμό μας συνυπάρχουν αφενός η κριτική στις διαδικασίες «ελέγχου» (που τα επόμενα χρόνια θα γίνουν κυρίαρχο στοιχείο της προσπάθειας κοινωνικής πειθάρχησης) και, αφετέρου, η διεθνική/διεθνιστική διάσταση που (πρέπει να) έχει ο αγώνας κατά της κρατικής καταστολής.

1987, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Αγώνας ενάντια στο ηλεκτρονικό φακέλωμα

Tον Ιούνιο του 1986, η κυβέρνηση ψηφίζει νόμο που θεσπίζει τον Εviaio Κωδικό Αριθμό Μητρώου (Ε.Κ.Α.Μ.), ο οποίος θα περιλαμβάνεται στις ταυτότητες όλων των Ελλήνων-ιδων από τη στιγμή της γέννησής τους. Την άνοιξη του 1987, με υπουργική απόφαση επιδιώκει να τον θέσει σε

εφαρμογή. Με τη συλλογή χιλιάδων υπογραφών, ενημερωτικές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, η Κίνηση Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων πρωτοστατεί στη δημιουργία ενός πλατιού, πολυτασικού κινήματος που αναγκάζει την κυβέρνηση να «παγώσει» τον Ε.Κ.Α.Μ.

ΔΙΚΤΥΟ

1988, ΑΝΟΙΞΗ:

Αντίεταση ετις επιχειρήσεις - αριστά ετα Εξάρχεια

Από το φθινόπωρο του 1984 αρχίζει η προσπάθεια της κυβέρνησης και της αστυνομίας να επιβάλουν την τάξη στα Εξάρχεια. Στόχος, η πειθάρχηση και η διάλυση του μαχητικού κοινωνικοπολιτικού δυναμικού (αναρχικού και αυτόνομου ακροαριστερού κυρίως) που αποτελεί τον κορμό των μεγάλων συγκρούσεων της περιόδου («ΚΑΡΑΒΕΛ», Δεκέμβριος 1984· Χημείο, Μάιος 1985· Πολυτεχνείο, Νοέμβριος 1985· διαδήλωση Τσερνομπίλ, Μάιος 1986 κ.λπ.). Έτσι, κλιμακώνεται η επιχείρηση αποστείρωσης της Πλατείας Εξαρχείων. Κορύφωση, οι καθημερινές επιθέσεις των MAT τους θερινούς μήνες του 1988. Η Κίνηση μαζί με τμήματα του αναρχικού

χώρου, φεμινιστικές ομάδες και την Πρωτοβουλία Πολιτών Εξαρχείων αντιστέκεται, σε καθημερινή βάση, στην αστυνομοκρατία, με συγκεντρώσεις, συνελεύσεις αλλά και συγκρούσεις με τα MAT.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1988 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1990: Διαδηλώσεις και καταδίκης κατά της αθωώσης του διοικόντος αστυνομικού Μελίτεα

Στις 17 Νοεμβρίου 1985 ο αστυνομικός Μελίστας δολοφονεί εν ψυχρώ, πυροβολώντας τον πισώπλατα στο κεφάλι, το 15άρχρονο μαθητή Μιχάλη Καλτεζά κατά τη διάρκεια επεισοδίων στην οδό Στουρνάρη στα Εξάρχεια. Τρία χρόνια μετά ο δολοφόνος —που κυκλοφορεί βεβαίως ελύθερος ως τότε— αθωώνεται!

Η Κίνηση και το ΚΚΕ εσωτ. Α-Α απαντούν με μαζική πορεία στη Βουλή, στην οποία διαδηλωτές εισβάλλουν στον περιβόλο του κτιρίου και συγκρούονται με τα MAT. Δυόμισι χρόνια μετά, ο Μελίστας αθωώνεται και πάλι στο Εφετείο. Το σύνολο του αναρχικού χώρου, με την ενεργό συμμετοχή της Κίνησης, καταλαμβάνει επί 20

μέρες το Πολυτεχνείο της Αθήνας, μετατρέποντάς το σε κέντρο αντίστασης στην κρατική τραμοκρατία. Αντίστοιχη κατάληψη γίνεται και στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

1990, ΑΝΟΙΞΗ:

Καμπάνια κατά τις πειθαρχικές ποινές ετο ετρατό

Μετά τη φυλάκιση των φαντάρων Γατούδη και Καλογιάννη ξεκινά πολύμηνη κινητοποίηση κατά της πειθαρχικής ποινής και του χαφιεδισμού στο στρατό. Οργανωτές της καμπάνιας είναι η KNE (που μόλις είχε αποχωρήσει από το ΚΚΕ), το

NAP, οι Αντιρρησίες Συνείδησης και η Κίνηση. Κατά τη διάρκεια της καμπάνιας έγιναν συγκεντρώσεις και συναυλίες σε αρκετές πόλεις της Ελλάδας, καθώς και αποκλεισμοί στρατοπέδων.

1990, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ:

Όχι επο Χρυσέ Ολυμπιάδα 1996

Ιδέα της Χρυσής Ολυμπιάδας, εκτός από «εθνική υπερηφάνεια», προκαλεί αντιδράσεις. Συγκεντρώσεις και πορείες γίνονται στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη από την Κίνηση, την ΕΑΣ, το ΚΚΕ εσωτ. Α-Α, οργανώσεις της άκρας

Αριστεράς και τον αναρχικό χώρο. Η συγκέντρωση που γίνεται έξω από το Καλλιμάρμαρο την ώρα της φέστας για την ανάληψη των Αγώνων διαλύεται με... πανηγυρικό τρόπο από τα MAT.

1991, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ:

Κινητοποιήσεις μετά τα διοικητονία του Νίκου Τεμπονέρα

Ιανουάριος 1991 διαδέχονται οι μαζικές συγκρούσεις με τα MAT στις 10 Ιανουαρίου 1991, αμέσως μετά τη δολοφονία του Ν. Τεμπονέρα από τον Καλαμόκα και τους ομόσταβλούς του ΟΝΝΕΔίτες. Η Κίνηση μαζί με την ΕΦΕΕ (στην οποία τότε διέθετε μεγάλη δύναμη η KNE-NAP) οργανώνουν την αλληλεγγύη στους 22 συλληφθέντες της 10ης Ιανουαρίου και στον Κώστα Χαριτάκη, εναντίον του οποίου ασκήθηκε δίωξη γιατί απαίτησε την άμεση απελευθέρωση των συλληφθέντων.

1991, ΙΟΥΛΙΟΣ:

Αθληθεγχύτη ετοις/ετις ευθανατώμεντες-σίες κατά της επίεκτυς Μπους

H Κίνηση, μαζί με ομάδες αναρχικών και ακρο-αριστερές οργανώσεις, συμπαρίστανται ενεργά στους Π. Παυλόπουλο, Α. Ξανθόπουλο, Γ. Σίμο, Κ. Αντωνόπουλο, Η. Καραϊνδρο και στη 17χρονη Στ. Ευγενικού, που συνελήφθησαν στην πορεία της ΕΦΕΕ στις 18 Ιουλίου κατά της επίσκεψης Μπους. Τα MAT, αφού επιτέθηκαν στη διαδήλωση με ρόπαλα και χημικά, κακοποίησαν βάρβαρα τους συλληφθέντες (προκάλεσαν κατάγματα στο θώρακα και στο κεφάλι της Ευγενικού) ενώ ο ανακριτής διέταξε την προφυλάκισή τους. Οι κινητοποιήσεις αλληλεγγύης οδήγησαν στη σύντομη απελευθέρωσή τους.

**1991, ΑΝΟΙΞΗ: Κινητοποίηση κατά της τρομούστερίας
μετά την αιματορρά έκριξη θύρβας επιν Πάτρα**

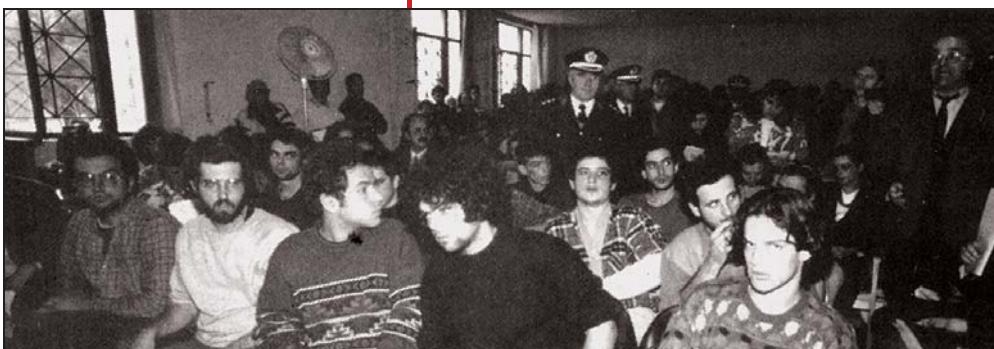
Eνώ τα αμερικάνικα και βρετανικά στρατεύματα βομβαρδίζουν το Ιράκ, η έκρηξη μιας βόμβας στα χέρια ενός παλαιστίνιου φοιτητή, στην είσοδο πολυκατοικίας στη Πάτρα, προκαλεί το θάνατο τόσο το δικό του όσο και πέντε ακόμα ελλήνων πολιτών. Η βόμβα μάλλον προορίζόταν για το βρετανικό προξενείο της αχαϊκής πρωτεύουσας. Το τραγικό γεγονός «απελευθερώνει» την επιθετικότητα των κατασταλτικών μηχανισμών, οι οποίοι επιδίδονται σε όργιο τρομοκρατίας (βασανιστήρια, εικονικές εκτελέσεις, ολοκληρωτική ταφή ανακρινόμενων κ.λπ.) σε βάρος παλαιστίνιων, και γενικότερα, αράβων φοιτητών, ενώ παράλληλα, κυβέρνηση και μεγάλη μερίδα των ΜΜΕ εξαπολύουν μύδρους κατά της «ασυ-

λίας των Παλαιστίνιων». Η Κίνηση (πολύ μοναχικά, είναι αλήθεια) κινητοποιείται τόσο υπέρ των δικαιωμάτων των κρατούμενων Παλαιστίνιων όσο και κατά της τρομούστερίας, με κορύφωση την εκδήλωση της 17ης Μαΐου στο ΕΜΠ, με κεντρική ομιλήτρια την ισραηλινή αντιμιλταρίστρια δικηγόρο Λέα Τσεμέλ.

ΔΙΚΤΥΟ

**1991, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ:
Αντίεται η επον τρομοκραγνεία και την αναρχοφοβία**

26 Οκτωβρίου: Για πρώτη φορά μετά το 1973 η αστυνομία εισβάλλει στο Πολυτεχνείο και συλλαμβάνει 27 καταληψίες. Είχε προηγηθεί πορεία φοιτητών και μαθητών που χτυπήθηκε άγρια από τα MAT, επεισόδια στο Πολυτεχνείο, εγκλεισμός διαδηλωτών και αποκλεισμός τους από τα MAT και «αγανακτισμένους πολίτες», πυρπόληση της Πρυτανείας (από τους επιτίθεμενους και όχι τους καταληψίες!), για να καταλήξουμε στην εισβολή των MAT και στην επιβολή βαρύτατων ποινών (από 3,5 ως 7 χρόνια) σε 18 από τους συλληφθέντες. Τις επόμενες μέρες συλλαμβάνονται 33 αναρχικοί ενώ κολλούν αφίσα που συμπαρίσταται στους καταληψίες και καταγγέλλει την αστυνομία για τον εμπρησμό της Πρυτανείας. Οι 33 βασανίζονται στην Ασφάλεια και οδηγούνται και αυτοί σε δίκη. Η Κίνηση μαζί με την Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία συμμετέχει ενεργά στο κίνημα αντίστασης και αλληλεγγύης που αναπτύσσεται, πραγματοποιείται νέα πορεία και αφισοκόλληση, με 46 συλλήψεις αυτή τη φορά, ώστόσο η κυβέρνηση αρχίζει να υποχωρεί. Τελικά, οι 33 απελευθερώνονται σε λίγες μέρες, οι ποινές των 18 μειώνονται δραστικά λίγους μήνες μετά και αποφυλακίζονται, ενώ η «τυφλή» Δικαιοσύνη καλύπτει τους ενόχους του εμπρησμού της Πρυτανείας, που δεν είναι άλλοι από αυτούς που λίγους μήνες πριν είχαν προκαλέσει το θάνατο τεσσάρων ατόμων στο ΚΑΠΑ-ΜΑΡΟΥΣΗ.

1992, ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Διάμερο ενάντια ετον «αντιτρομοκρατικό» νόμο

Στις 7-8/4 γίνεται διήμερο ενάντια στον τρομονόμο της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Έχει προηγηθεί πολύμηνη καμπάνια κατά του νόμου, στην οποία συμμετέχουν το σύνολο σχεδόν της Αριστεράς και του αναρχικού χώρου, καθώς και κοινωνικοί και επιστημονικοί φορείς. Λίγους μήνες πριν από το διήμερο είχαν φυλακιστεί εκδότες εφημερίδων επειδή παρέβησαν τις διατάξεις του «αντιτρομοκρατικού» και δημοσίευ-

σαν προκήρυξη της Ε.Ο. 17Ν, γεγονός που προκάλεσε κατακραυγή και υποχρέωσε την κυβέρνηση να αναδιπλωθεί. Η Κίνηση εξαρχής συνέδεσε την πάλη κατά του τρομονόμου με την έμπρακτη αλληλεγγύη στους Κ. Μαζοκόπη, Γ. Μπουκετούδη, Ρ. Μπέρκνερ και Σπ. Κογιάνη, που κρατούνταν από το Νοέμβριο του 1990 και η δίκη τους άρχισε τον Απρίλιο του 1992.

1992, ΙΟΥΛΙΟΣ: Ιεόβια ετο διοιρόνο του Ν. Τεμπονέρα

Μεγάλες κινητοποιήσεις στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Πάτρα ενόψει της δίκης του Γ. Καλαμπόκα που αρχίζει την 1/7/1992 στο Βόλο. Η Κίνηση συμμετέχει ενεργά τόσο στη διοργάνωση της δίκης όσο και στις συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις που πραγματοποιούνται κατά τη διάρκειά της στο Βόλο. Επί μήνες, ένα ολόκληρο κίνημα, με τη μαζικότητα και την αποφασιστικό-

τητά του, κατόρθωσε να ακυρώσει την ενεργό υποστήριξη της Νέας Δημοκρατίας στον Καλαμπόκα, να αναδείξει το δίκιο των καταλήψεων και, εν τέλει, να εκδοθεί η δικαστική απόφαση των ισοβίων στο δολοφόνο του Νίκου Τεμπονέρα. Ενάμιση χρόνο αργότερα, στο Εφετείο της Λάρισας, με σαφώς λιγότερες κινητοποιήσεις, τα ισόβια μετατράπηκαν σε 17ετή φυλάκιση.

1994, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Καταδρεπία της διοιρόνιας του Θ. Γιάκα

Στις 10/1/1994, σε ένα τυχαίο έλεγχο στο δρόμο, ο αστυνομικός Λαγογιάννης σκοτώνει εν ψυχρώ το μουσικό Θεοδωρή Γιάκα, επειδή θεώρησε ότι απειλείται από αυτόν. Στην πραγματικότητα, ο Γιάκας, τρομαγμένος από τους μη ένστολους που τον περικύλωσαν με τα όπλα στο χέρι σε ένα στενό του Μοσχάτου, προσπάθησε να διαφύγει, με αποτέλεσμα ο Λαγογιάννης να

αδειάσει πάνω του και τις πέντε σφαίρες του πειριστρόφου του. Η Κίνηση, μαζί με φίλους του δολοφονημένου, καταγγέλλουν τη δολοφονία και πραγματοποιούν πολιτικο-μουσική εκδήλωση στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιά στις 27/1. Τον Απρίλιο του 1997, ο δολοφόνος αστυνομικός καταδικάζεται σε 10ετή κάθειρξη με αναστατικό αποτέλεσμα της έφεσής του και αφήνεται ελεύθερος.

**ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ
ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ 28ΧΡΟΝΟΥ ΚΙΘΑΡΙΣΤΑ
ΘΟΔΩΡΗ ΓΙΑΚΑ**

που διαλογισμήκει από τον/την/την Μαζούτα από αστυνομικό όγραφο και διαπομπεύθηκε από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.
Στην εκδήλωση συμμετέχουν:

ΜΑΤΒΑΙΟΣ ΜΟΥΝΤΕΖ, ποιητής
ΝΟΤΗΣ ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ, συνθέτης
ΤΑΤΙΑΝΑ ΔΥΓΑΡΗ, θησαύρος
ΑΝΝΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, ηθοποιός
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΑΚΗΣ, κιθάρα
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥΝΟΥ
Δημητρίου, μελάνς Δ.Σ. του Δ.Σ.Α.
η ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ του ΔΗΜΗΤΡΗ ΤΥΠΑΛΑΣΟΥ

Οι φίλοι του Θεοδωρή
ΣΤΥΡΟΥ ΚΑΝΙΑΡΙΑΣ, κιθάρα
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ, κιθάρα
ΝΙΚΟΣ ΜΠΕΣΤΕΡΗΣ, φλόκιο
ΣΤΥΡΟΥ ΤΣΕΛΕΝΤΗΣ, πάνο

Όλοι οι καλλιτεχνικοί συμμετέχουν φιλοκερδώς

**ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 9 μ.μ.**

**ΜΑΖΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**

ΤΟ ΑΣΥΛΟ ΑΝΗΚΕΙ
ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ
Η ΔΙΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΙΩΝ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΣΥΖΗΤΗΣΗ
Πολυτεχνείο Πέμπτη 30/11, 8 μ.μ.
«ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ άσυλο και κρατική καταστολή»

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

- ΜΑΚΗΣ ΣΠΑΦΗΣ (Πεντητευτικός)
- ΔΑΜΙΤΗΣ ΤΣΙΜΠΟΓΙΑΝΟΣ (Καποδιστριακό Σύνταγμα)
- ΠΑΡΤΣΟΣ ΜΕΤΑΣΑΣ
- Εκπρόσωπος κατάληψης Φοιτηρών Αρχιτεκτονικής
- ΜΑΚΗΣ ΣΕΡΒΟΣ (Πεντητευτικός)

**ΟΛΟΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ
Παρασκευή 1/12, Τρίτη 5/12**

Προτού θα γίνεται η συζήτηση στην Αστυνομία, θα γίνεται η δικαστική απόφαση στην Καταστολή.

AKTYO

28

1994: Καρπάνια για την αποποιγικοποίηση των ναρκωτικών

Mε ειδηλώσεις, ενημερωτικό υλικό και θεσμικές παρεμβάσεις, η Κίνηση συμμετέχει ενεργά στην ευρύτερη κινητοποίηση για την αποποινικοποίηση. Αναφέρουμε τις «8 θέσεις για το εμπόρευμα ‘ναρκωτικά», που αποτέλεσαν τους άξονες της καμπάνιας μας, η οποία δυστυχώς δεν είχε συνέχεια:

1. Ο αγώνας ενάντια στις κοινωνικές παρενέργειες που οφείλονται στη χρήση ουσιών είναι αγώνας ενάντια στους νόμους της αγοράς.
 2. Ο αγώνας ενάντια στο σάπιο σύστημα της διακίνησης των ουσιών σε πλανητικό επίπεδο είναι αγώνας ενάντια στην υποτέλεια και την εξάρτηση των χωρών του «τρίτου κόσμου» από τις «αναπτυγμένες».
 3. Ο αγώνας ενάντια στην απαγορευτική πολιτική και την κατασταλτική αντιμετώπιση των ουσιών είναι ο αγώνας ενάντια στα καρτέλ που οργανώνουν την παραγωγή και τις
 6. Ο αγώνας ενάντια στην απαγορευτική πολιτική για τα ναρκωτικά είναι αγώνας ενάντια στο θάνατο, για τη ζωή και την ελευθερία.
 7. Ο αγώνας ενάντια στην απαγορευτική πολιτική για τις ουσίες είναι αγώνας διαποτισμένος με την κουλτούρα της αντίστασης, ενάντια στην κουλτούρα της βίας.
 8. Ο αγώνας ενάντια στο εμπόρευμα «ναρκωτικά» είναι αγώνας ενάντια στην παγκόσμια δικτατορία του χρήματος, ενάντια στους μεγαλοτραπεζίτες, μεγαλοεπενδυτές και μεγαλοδιαπλεκόμενους.

μαφίες που οργανώνουν τη διακίνηση.

4. Ο αγώνας ενάντια στον ψεύτικο πόλεμο κατά των ναρκωτικών είναι αγώνας ενάντια στην πολιτική του υπέρτατου μπάτσου, του πλανητόμπατσου των ΗΠΑ.
 5. Ο αγώνας ενάντια στην πρέζα είναι αγώνας ενάντια στο κράτος.
 6. Ο αγώνας ενάντια στην απαγορευτική πολιτική για τα ναρκωτικά είναι αγώνας ενάντια στο θάνατο, για τη ζωή και την ελευθερία.
 7. Ο αγώνας ενάντια στην απαγορευτική πολιτική για τις ουσίες είναι αγώνας διαποτισμένος με την κουλτούρα της αντίστασης, ενάντια στην κουλτούρα της βίας.
 8. Ο αγώνας ενάντια στο εμπόρευμα «ναρκωτικά» είναι αγώνας ενάντια στην παγκόσμια δικτατορία του χρήματος, ενάντια στους μεγαλοτραπεζίτες, μεγαλοεπενδυτές και μεγαλοδιαπλεκόμενους.

1995, ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Κινητοποίηση καταχρεμίας της διοίκησης επί μέρες στη Μ. Κορωναίου

 τις 14/4, μετά τη διάλυση αντιφασιστικής διαδήλωσης (με θέμα το μαχαίρωμα του αναρχικού Σταθόπουλου από τον ακροδεξιό Μανώλογλου) από τα MAT, ο αστυνομικός Αθανασόπουλος τραυματίζει βαρύτατα την ακροαριστερή αγωνίστρια Μέλπω Κορωναίου, η οποία νοσηλεύεται νιας μεγάλο χρονικό διάστημα.

Τις επομένες μέρες, η «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» δημοσιεύει στην πρώτη σελίδα της τη φωτογραφία της βάναυσης κακοποίησης, ξεσπάει σάλος

και ακολουθούν μεγάλες διαδηλώσεις κατά της αστυνομικής βίας. Τελικά, ο ακροδεξιός μπάτσος καταδικάζεται το 1997 σε 2,5 χρόνια φυλάκιση, όντας βεβαίως ελεύθερος, τα οποία, το 2001, στο Εφετείο μειώνονται σε 15 μήνες. Το Δίκτυο συμμετέχει στις συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις που γίνονται, καθώς και στη συνολικότερη προσπάθεια απόδειξης των ακροδεξιών φρονημάτων και των διασυνδέσεων με φασίστες του αστυνομικού Αθανασόπουλου.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995: Το άευδο ανάκει εε όσους το έχουν ανάγκη

Tα MAT εισβάλλουν στο Πολυτεχνείο το πρωί της 18ης Νοεμβρίου και συλλαμβάνουν πάνω από 500 καταληψίες. Η κατάληψη, από τις πλέον μαζικές των τελευταίων χρόνων, εξέφραζε την αλληλεγγύη της στους εξεγερμένους κρατούμενους των ελληνικών φυλακών και στον αναρχικό απεργό πείνας Κ. Καλαρέμα. Το κάψιμο μιας ελληνικής σημαίας από καταληψία αποτελεί το έναυσμα για την απογείωση της τρομολαγνείας από αρκετά τηλεοπτικά MME και την άρση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Το Δίκτυο από την πρώτη στιγμή καταγγέλλει την αστυνομική εισβολή και εκφράζει την αλληλεγγύη του στους συλληφθέντες καταληψίες, πρωτοστατώντας στην πραγματοποίηση μεγάλης διαδήλωσης στη Γ.Α.Δ.Α. το μεσημέρι της 18ης

Νοεμβρίου και συμμετέχοντας ενεργά σε όλες τις κινητοποιήσεις των επόμενων ημερών για την απελευθέρωση όλων των καταληψιών.

1995, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Αιδημοθεραπεύοντες της Καμάρας

Sτις 14/11 η Επιτροπή Συμπαράστασης στον Κ. Καλαρέμα διοργανώνει συγκέντρωση στην Καμάρα Θεσσαλονίκης, η οποία δέχεται απρόκλητη επίθεση από τα MAT, που συλλαμβάνουν τους Π. Σοφό, Γ. Αναγνώστου, Η. Χατζηλιάδη και Σ. Κυρίτση, τραυματίζοντας σοβαρά την

τελευταία, η οποία αποφυλακίζεται στις 27/11, ενώ οι υπόλοιποι τρεις στις 14/12. Το Δίκτυο συμμετέχει σε όλες τις κινητοποιήσεις του αναρχικού χώρου με στόχο, εκτός της απελευθέρωσης των τεσσάρων, την αναχαίτιση της τρομολαγνείας και της αναρχοφοβίας.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1996, '97, '98:

Άγώνας για ένα Πολυτεχνείο ανοιχτό ετοι κινήματα

Hεισβολή των MAT στο Πολυτεχνείο το 1995 διαμορφώνει αντίρροπα αντανακλαστικά: Ένα σημαντικό τμήμα των καθηγητών του ΕΜΠ και η πλειονότητα των φοιτητών του, πολλά

σχήματα από τα Ε.Α.Α.Κ., το Δίκτυο και λίγες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, οι Πολίτες σε Δράση και πολλοί αναρχικοί επιδιώκουν τις μέρες του Πολυτεχνείου 1996 το Ε.Μ.Π.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΘΕΜΑ:
ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΟΜΙΛΗΤΕΣ:

Γ. ΡΟΥΣΣΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΤΕΙΟΥ
Γ. ΤΡΙΑΝΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
Ν. ΒΟΥΤΣΗΣ ΜΕΛΟΣ ΠΟΛ. ΓΡΑΜ.
ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ
Ν. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΚΤΥΟ ΚΙΝΗΣΕΩΝ
ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΕΜΠΤΗ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 11 : 00 π. μ.
ΜΕΓΑΛΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟ ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ
ΣΤΟ ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ

ΔΙΚΤΥΟ

Στις 3 Νοέμβρη δικάζεται ο αστυνομικός Β. Αθανασόπουλος για τη δολοφονική επίθεση ενάντια στη Μέλπω Κορωναίου

Καμιά ασυλία στους μπάτσους δολοφόνους

Καμιά ανοχή στις φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες

Μόνος φραγμός στην κρατική καταστολή και το φασισμό οι κοινωνικοί αγώνες

Π. Κοτύρης, διοικητής Α/Ε Ημαθίου, προστασία σε νυχτερινά κέντρα - Σ. Λαζαρίδης, διοικητής Α/Ε Πατραϊκού, προστασία σε νυχτερινά κέντρα - Β. Βασιλεύουσας, αντικαντινόρος, Γ. Θεοφανόπουλος, πολιτιστικός, Δ. Βαρδούνητρις, αστυνόμεος, Ε. Βαζαίρας, αστυνόμεος, Χ. Αλεξάνδρου, αρχιτέκτονας, προστασία σε νυχτερινά κέντρα - Ι. Βατόπαδης, διεύθυντης Κρατικού Αττικού, προστασία σε παρανορματικές λειτουργίες - Ε. Ανγγέλης, ανθρωπονορός, προστασία σε νυχτερινά μπαρ - Γ. Γ. Αρρητόπουλος, διευθυντής Κορυδαλλού Πόργυας, προστασία σε νυχτερινά κέντρα - Η. Κουβέλης, Αστυνομικός Διεύθυνσης Λασιθίου, προστασία σε νυχτερινά κέντρα - Δρ. Χριστόπουλος, ανθρωπονορός, καλλιτέχνης και γραμματέας ναυτικών - Δ. Ηγυδάκης, αστυνόμεος, ένοπλη δραστεία σε τράπεζες - Ι. Φάγιας, διοικητής Ασφάλειας Καθαλάς, πρωτοβουλός - Κ. Χάλιας και Κ. Ματέσιους, ασφυρικοί, ληστές τραπέζων και διόλυγρων της Καταστασέρας, Δι. Κορεγάνης, Γ. Κορκεάδης, ληστές, ληστεία μεταναστών - Γ. Κουβάτος και Β. Κούρτης, ληστές, ληστεία μεταναστών - Δ. Λαζαρίδης, διοικητής Λαζαρίδης Σερρών, πρωτοβουλός - Ζη. Λαζαρίδης, διοικητής Δολοφονίας - Γ. Μαρκόπουλος, αρχιτέκτονας, διεύθυντης Αρχών - Γ. Βέτρος αρχιτέκτονας, διοικητής Δ. Ε. Σύνης, υποδιοικητής αρχαίων άγαλμάδων, πρωτοβουλός - Η. Βερνάδης, πολιτιστικός, βεβλατητής

**Αστυνομική θία & εγκληματικότητα
Κατασκευή κοινωνικής συναίνεσης**

Δευτέρα 16 Νοεμβρίου
κατρίο Γκίνη, ώρα 7 μ.μ.

ΔΙΚΤΥΟ ΚΙΝΗΣΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

να μείνει ανοιχτό και να μην εμπεδωθεί η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, και μάλιστα «από τα μέσα», ενώ, από την άλλη τα κόμματα εξουσίας, το συντηρητικό πανεπιστημιακό κατεστημένο και το ΚΚΕ (το οποίο αναλαμβάνει την περιφρούρηση του Πολυτεχνείου), με την ανοχή της ηγεσίας των Ε.Α.Α.Κ., επιδιώκουν το κλείσιμο του ΕΜΠ τη μέρα της διαδήλωσης της 17ης Νοεμβρίου. Παρότι χιλιάδες διαδηλωτές-ριες πορεύονται μετά την αμερικάνικη πρεσβεία προς το Πολυτεχνείο, αυτό φρουρείται απέξω από τα ΜΑΤ και μέσα από το Συνδικάτο

Οικοδόμων. Τα δύο επόμενα χρόνια (1997-1998) η Πρωτοβουλία για 'Ενα Ανοιχτό Αγωνιστικό Πολυτεχνείο επιχειρεί να αναχαιτίσει την επιχείρηση αποστείρωσης του ασύλου, με συρρικνούμενα ωστόσο αποτελέσματα. Μάλιστα, πριν την πορεία της 17/11/1998 διμοιρίες των ΜΑΤ συλλαμβάνουν 153 αναρχικούς διαδηλωτές με την αιτιολογία ότι θα έκαναν επεισόδια! Το Δίκτυο πραγματοποίησε στις 16/11 εκδήλωση στο Πολυτεχνείο με κεντρικό σύνθημα «Να αφοπλιστεί η αστυνομία».

1998, ΙΟΥΝΙΟΣ: Μαχητική αντίσταση ετον ΑΣΕΠ

Η κυβέρνηση Σημίτη θέτει σε εφαρμογή τον ΑΣΕΠ. Το εκπαιδευτικό κίνημα, με πρωτοπορία τους αδιόριστους, προσπαθεί να ακυρώσει το διαγωνισμό αυτόν, που καταργεί το δικαίωμα των πτυχιούχων των εκπαιδευτικών σχολών σε μόνιμη και σταθερή εργασία. Διοργανώνονται μεγάλες κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα έξω από τα εξεταστικά κέντρα, που σχεδόν όλες εξελίσσονται σε συγκρούσεις με την αστυνομία. Παρ' όλη τη μαζικότητα και τη μεγάλη κοινωνική υποστήριξή τους, οι κινητοποιήσεις αντιμετωπίζουν σκληρή καταστολή: ασύδοτη χρήση χημι-

κών κατά διαδηλωτών-ριών, δεκάδες τραυματισμοί και συλλήψεις, λειτουργία «εκπαιδευτικοδικείων» που διαρκούν ως το 2001, απόπειρα δολοφονίας του αγωνιστή φοιτητή Δ. Κουσουρή από χρυσαυγίτες, με τη συνενοχή των ΜΑΤ, έξω από τα δικαστήρια της Σχολής Ευελπίδων. Το Δίκτυο συμμετέχει ενεργά στις κινητοποιήσεις και τις συγκρούσεις, με συλλήψεις και τραυματισμούς μελών του, συντασσόμενο στο πλευρό της ριζοσπαστικής εκπαιδευτικής και φοιτητικής Αριστεράς.

1998, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Κινητοποίηση κατά τις αετυνορίας

Στα τέλη Οκτωβρίου, όλη η κοινωνία συγκλονίζεται από το μακελειό της οδού Νιόβης στα Πατήσια. Αστυνομικοί καταδιώκουν τον ελληνορουμάνο δραπέτη Σορίν Ματέι, ο

οποίος καταφεύγει στο διαμέρισμα της Αμαλίας Γκινάκη και την κρατά όμηρο. Λίγους μήνες πριν ο Ματέι είχε διαφύγει από την αστυνομία στο γνωστό «φιάσκο της Λυκόβρυσης». Έτσι, λοι-

πόν, η αστυνομία εισβάλλει στο διαμέρισμα της Γκινάκη, με αποτέλεσμα το θάνατό της από την έκρηξη της χειροβομβίδας που κρατούσε ο Ματέι και το βαρύτατο τραυματισμό του ίδιου, που πεθαίνει λίγες μέρες αργότερα, κυριολεκτικά κατ' επιλογή, στο «νοσοκομείο» των Φυλακών Κορυδαλλού. Το Δίκτυο παίρνει την πρω-

τοβουλία για την πραγματοποίηση διαδήλωσης στο υπουργείο Δημοσίας Τάξεως και ανοιχτή συνέντευξη τύπου μπροστά στη Γ.Α.Δ.Α., μαζί με στελέχη της ΑΚΟΑ, του ΣΥΝ και της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων, ενώ δημοσιεύει κείμενα σε εφημερίδες και κυκλοφορεί προκήρυξη που καταγγέλλουν την αστυνομία.

2000, ΜΑΡΤΙΟΣ: Διαδήλωση ενάντια ετον αστυνομική βαρβαρότητα

Ο αστυνομικός Ατματζήδης δολοφονεί εν ψυχρώ, στη Θεσσαλονίκη, το 18άχρονο Ρωσόποντιο Niko Λεωνίδη. Ο δολοφόνος αφήνεται αμέσως ελεύθερος, υπό τις επευφημίες παρευρισκόμενων συναδέλφων του. Το Δίκτυο πρωτοστατεί στην πραγματοποίηση αντιρατσιστικών αντιαστυνομικών διαδηλώσεων στις 28/3 στη Θεσσαλονίκη και στις 30/3 στην Αθήνα.

2000, ΜΑΪΟΣ: Αδιαπέδχυτο ετον αιθανό μαθητά Α. Περιάλλα

Ο καταληψίας μαθητής συνελήφθη στις 18 Ιανουαρίου 1999 στο εκπαιδευτικό συλλαλητήριο κατά της μεταρρύθμισης Αρσένη. Ο 17χρονος Αλβανός κατηγορήθηκε ότι έριξε μολότοφ σε αστυνομικό, κακοποιήθηκε άγρια και προφυλακίστηκε για δύο μήνες. Το Δίκτυο, από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του, συμπα-

ραστάθηκε ολόψυχα στον Αρμπάν, κινητοποιώντας ευρύ φάσμα συνδικαλιστών και διανοούμενων, με αποτέλεσμα να μεν το «ελληνόψυχο» δικαστήριο να επιβάλει, χωρίς κανένα στοιχείο, στον αλβανό καταληψία 9 χρόνια φυλάκιση (!), να αναγκαστεί όμως να αναστέλει την εκτέλεση της ποινής του και να τον αφήσει ελεύθερο.

2000-2004: Αχώνας κατά των Ολυμπιακών Αχώνων

Η δη από το 2000, μέσω της Πρωτοβουλίας Πολιτών κατά της Ολυμπιάδας 2004, δημιουργείται ένα μειοψηφικό αλλά ριζοσπαστικό

κίνημα κατά των Ολυμπιακών Αγώνων, το οποίο, στη συνέχεια, με κορμό την Καμπάνια ANTI-2004, αναπτύσσει πολυποίκιλη δραστηριότητα

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΠΕΙΛΕΙ ΟΛΗ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Καινοτορνά είναι η σύνθετη εξιτηνούμια δοκιμασίες εφεύρεσης, επιτοποίησης ουσιών, υποτελείας, αποτελείου συνεισφέρεις, διοικητρισμός των προστατών του νόμου ή της τοπείας*. Οι αστυνομικοί, απορρευόμενοι από το νομιμούτερο αυτοκράτορισμό της υπερβολής, ή την περιεργούμενη περίβλεψη στην ευνοία των επιχειρήσεων, αντιμετωπίζονται με αποδοτική και αποτελεσματική αποτίναξη.

ΟΙ ΚΡΑΥΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΧΑΚΚΑΤΙΚΗΤΑ ΔΙΑΒΡΟΥΝ ΣΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Οι μετανάστες, οι πτυχιόντες, οι παραδοσίες του πολιτικού διατάξιου, οι τοπικούς αρχηγούς, οι νεοί και αποκλειστές κομματιών, υπέστησαν μη αυτονομούμενη απεριόριστη επίθεση. Ήταν εκφότα του μεγάλου αέρα που τη ΜΗΤΡΗ Επικουρόσσαν έπιασε τον πόλεμο. Ήταν μέσα από τον πολιτισμός, η φύση, η θερμότητα, η πλευρότητα του προσώπου που έγινε την ένταση της απονομεύσης.

ΔΕΝ ΧΡΙΣΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΜΠΑ ΑΝΤΑΣΤΑΣΙΜΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ,

ΑΛΛΑ ΖΕΒΑΣΤΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΗΝ

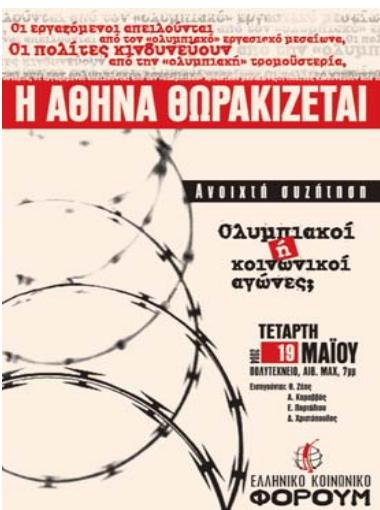
Οι σήπουν υπότελες ευπαθεύεται και πιο αποτελεσματική αστυνομία, από διάνοια ή ευπιστημότα ασιστεία προτείνουν μια ποιο αυτοκράτορις ή αντικυριακή αστυνομία. Η ανεργίαντη αστυνομία έχει αρνητικά επιπτώσεις στην πολιτική, η καλύτερα λοιπόν για διευθύνσεις της ευρύνεις του πρόστιμου και της υπόνοιας που αναζητούν αλλοίσια πάτηση να λέγουν ειδικές, αντί να γίνονται ποιο εποικόπομπος αστυνομικούς. Η αντίτοπη στο σίσικο των εθελοντικών μητρώων έτσι δρούσσει επί στον σονοδούμονος «ΕΟΣΤΡΟΝΙΣΜΟΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ».

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΤΗ ΣΕΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ.

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΝΤΙΣΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ!

ΝΑ ΑΦΟΛΙΣΤΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΔΙΚΤΥΟ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΔΙΚΤΥΟ

ενάντια σε όλες τις πλευρές των Ολυμπιακών Αγώνων: περιβαλλοντική επιβάρυνση, τσιμεντοποίηση και εμπορευματοποίηση, λεηλασία των

δημόσιων χώρων και του δημόσιου χρήματος, εργατικά «ατυχήματα», καταπάτηση στοιχειώδων δημοκρατικών δικαιωμάτων και κάθε έννοιας «εθνικής κυριαρχίας» κ.λπ. Από το πλήθος εκδη-

λώσεων, παρεμβάσεων σε διεθνείς συναντήσεις και ευρωπαϊκά φόρουμ, συγκεντρώσεων και κινητοποιήσεων, αναφέρουμε ενδεικτικά τις τέσσερις κεντρικές διαδηλώσεις της Καμπάνιας ANTI - 2004 πριν από τους Αγώνες, με τη συμμετοχή του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ, της Πρωτοβουλίας Αγώνα, των Λαϊκών Αγωνιστικών Κινήσεων, της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης και της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001:

- 22/1: Προπύλαια - Βουλή με κεντρικό σύνθημα «Η ασφάλεια της Ολυμπιάδας πρόσχημα για την ένταση της καταστολής»
- 25/2: Ομόνοια-Υπουργείο Εργασίας με κεντρικό σύνθημα «Όχι άλλο αίμα στο βωμό της Ολυμπιάδας»
- 11/3: Βουλή-αμερικανική πρεσβεία με κεντρικό σύνθημα «Έξω οι Ράμπο»
- 22/7: Προπύλαια - Βουλή με κεντρικό σύνθημα «Κανένας περιορισμός των δικαιωμάτων μας στο όνομα της Ολυμπιάδας».

Το Δίκτυο, είτε αυτοτελώς είτε μέσω του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ, συμμετείχε σε όλες τις αντιολυμπιακές κινητοποιήσεις της τετραετίας. Χωρίς όμως τη μαζικότητα, την ένταση και την επινοητικότητα που απαιτούσε το όλο ζήτημα.

2001, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Διαδίλωσε κατά τις αστυνομικής βίας επιθεωρία

Δεν κρατιούνται! Οι μπάτσοι της συμπρωτεύουσας, από το χουντογλέντι της Θέρμης και τη μεγάλη ρεμούλα του αστυνομικού τμήματος Βαρδαρίου μέχρι τις δολοφονίες μεταναστών και παλιννοστούντων, διεκδικούν τα πρωτεία θρασύτητας και βαναυσότητας στην ένδοξη

ΕΛΑΣ. Στις 6/2, το Δίκτυο, η Νεολαία ΣΥΝ, το ΣΕΚ και άλλες αριστερές και αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες πραγματοποιούν διαδήλωση από την Καμάρα στην Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης για να καταγγείλουν την κακοποίηση νεαρού φιλάθλου από αστυνομικούς.

2001, ΜΑΡΤΙΟΣ:

Αρχίζουν οι κινητοποιήσεις για να μπν γοφιετεί ο τρομονόρος

Στις 5/3, η Δημοκρατική Συσπείρωση για τις Λαϊκές Ελευθερίες και την Αλληλεγγύη πραγματοποιεί στο θέατρο «Τζένη Καρέζη» την ιδρυτική της συγκέντρωση με θέμα την επικείμενη ψήφιση του «αντιτρομοκρατικού» νόμου. Η Συσπείρωση δημιουργήθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, και εκτός του Δικτύου, συμμετείχαν πολλές οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς, πράγ-

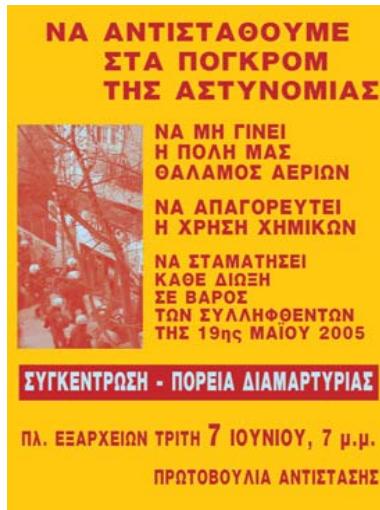
άνοιξη μέχρι το φθινόπωρο του 2001 (που ψηφίστηκε ο τρομονόμος από τη Νέα Δημοκρατία και ελάχιστους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ) πολλές και μεγάλες κινητοποιήσεις κατά του τρομονόμου. Το Δίκτυο συμμετέχει ενεργά σε όλες τις κινητοποιήσεις ενώ μαζί με συλλογικότητες της άκρας Αριστεράς και του αναρχικού χώρου συγκρότησαν τη Συσπείρωση (Πρωτοβουλία στη Θεσσα-

μα που δυστυχώς διήρκησε λίγους μήνες, λόγω του ασφυκτικού ελέγχου και των αποκλεισμών εκ μέρους των στελεχών του ΚΚΕ που συμμετείχαν στη Συσπείρωση. Ανεξάρτητα απ' αυτό, πάντως, σε πολλές πόλεις της Ελλάδας έγιναν από την

λονίκη) ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία, που μαζί με το Δίκτυο επωμίστηκαν το κύριο βάρος της αντίστασης στην τρομοϋστερία του καλοκαιριού και του φθινοπώρου του 2002.

ΔΙΚΤΥΟ

2001, ΜΑΡΤΙΟΣ:

Σύλληψη στο Αράνι της Ιορδανίας της I. Σωτήρχου και του Ν. Γιαννόπουλου

Συλλαμβάνονται από την Ιορδανική Αντικα-
τασκοπεία το μέλος του Δικτύου και η
δημοσιογράφος της «Ελευθεροτυπίας» μαζί με
τον Παλαιστίνιο Ναντίρ Ριζμάσουι. Οι δύο βρίσκο-
νταν στο Αμάν, ενώπιοι του Εφετείου του Α.
Λεσπέρογλου, προκειμένου να εξασφαλιστεί η
αθωωτική για τον Λεσπέρογλου συνέντευξη του
Ριζμάσουι στην «Ε». Το διεθνές «τρομοεπιτελείο»
όμως είχε διαφορετική γνώμη. Με συνεργασία
των ελληνικών, αμερικανικών και ιορδανικών

αρχών οι τρεις συλλαμβάνονται με γκανγκοτερικό τρόπο, ανακρίνονται «εντατικά» και οι μεν Σωτήρχου και Γιαννόπουλος απελαύνονται τρεις μέρες μετά, ο δε Ριζμάουι κρατείται, χωρίς καμία κατηγορία, επί 35 μέρες! Τελικά, βέβαια, η «Επιχείρηση Αμάν» λειτούργησε ως μπούμερανγκ για το «τρομοεπιτελείο»: Μπορεί ο Ριζμάουι να μην μπόρεσε να καταθέσει υπέρ του Λεσπέρογλου, ωστόσο, το όλο γεγονός λειτούργησε υπέρ της αθώωσής του λίγες μέρες αργότερα.

2003, ΦΕΙΝΟΠΩΡΟ: Αιδηδηθεγχύν ετους επτά απεργούσ πείνας κρατούμφενουσ τις διαδόθωεν τις 21ης Ιουνίου

Tο τριήμερο 20-22/6 πραγματοποιείται στο Μαρμαρά της Χαλκιδικής η Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε. Στη μεγάλη διαδήλωση της Θεσσαλονίκης στις 21/6 γίνονται συγκρούσεις μεταξύ του αναρχικού μπλοκ και της αστυνομίας. Ακολουθεί μηπαράζ συλλήψεων και κακοποιήσεων διαδηλω-

τών-ριών, με αποκορύφωμα βασανιστήρια κρατουμένων το ίδιο βράδυ σε αστυνομικά τμήματα της πόλης. Δεκάδες παραπέμπονται σε δίκη ενώ επτά (ανάμεσά τους τρεις αλλοδαποί και δύο ανήλικοι) προφυλακίζονται. Το φθινόπωρο οι πέντε από τους επτά κρατούμενους αρχίζουν

απεργία πείνας με αίτημα την άμεση αποφυλάκισή τους, η «αλήθεια» των κατασταλτικών μηχανισμών καταρρέει μετά την προβολή βίντεο της κρατικής τηλεόρασης που αποδεικνύει την κατασκευή ενοχοποιητικών στοιχείων από την αστυνομία, ο αναρχικός χώρος πραγματοποιεί μια εξαιρετικά μαζική καμπάνια αλληλεγγύης και, τελικά, το Νοέμβριο η κυβέρνηση αναγκάζεται

να αποφυλακίσει και τους επτά. Το Δίκτυο συμμετέχει στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης, διευρύνει, μέσω του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ, το κίνημα για την αποφυλάκιση των επτά και μαζί με συνηγόρους και συγγενείς των απεργών πείνας κατορθώνει να ακυρώσει το σχέδιο του υπουργείου Δικαιοσύνης να διασπάσει τους απεργούς αποφυλακίζοντας μόνο τρεις απ' αυτούς.

2005, ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ:

Αντίεται η επον ο αστυνομοκρατία και την καταστολή στα Εξάρχεια

Τα τελευταία χρόνια, η ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων κυριολεκτικά αστυνομοκρατείται: κλούβες, διμοιρίες και περιπολίες παντού και συνέχεια δημιουργούν ασφυκτικό κλίμα. Προφανώς αυτή η εξέλιξη σχετίζεται με την ένταση της «συγκρουσιακότητας» τμημάτων του αναρχικού χώρου, ωστόσο η αστυνομοκρατία και η καταστολή στα Εξάρχεια έχουν κυρίως αυτοτελή χαρακτηριστικά, δηλαδή λειτουργούν, τόσο σε πρακτικό όσο και σε ιδεολογικό πεδίο, με πιλοτικό τρόπο και στόχο αφενός την ένταση της προληπτικής καταστολής σε ευρύτερους κοινωνικούς χώρους, ιδιαίτερα νεανικούς, και αφετέρου την εξασφάλιση λαϊκής συναίνεσης στην αστυνομοκρατία, μέσω της δαιμονοποίησης του αναρχικού χώρου.

Το Δίκτυο, όντας, τόσο πολιτικά όσο και «χωροταξικά», μέσα σε αυτή την κατασταλτική δίνη, συμμετέχει –ή και πρωτοστατεί– στις αντιστάσεις στην αστυνομοκρατία και την καταστολή στα Εξάρχεια. Για λόγους οικονομίας χώρου, αναφερόμαστε μόνο στα γεγονότα του Μαΐου-Ιουνίου 2005 (εισβολές MAT σε στέκια

και καφετέριες, μαζικές προσαγωγές θαμώνων, αποκλεισμοί γραφείων του Δικτύου και συχνές ρίψεις δακρυγόνων κ.λπ., που απαντήθηκαν με

συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, ακόμα και λίγο μετά από τις επιθέσεις των MAT), πάντως όλη αυτή την περίοδο έχει αναπτυχθεί, συχνά σε συνεργασία με τοπικούς συλλόγους και επιτροπές, ένα αποφασιστικό μέτωπο αντίστασης στο «στρατό κατοχής».

ΔΙΚΤΥΟ

2005, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις για τις απαγωγές Πακιετανών

Tον Αύγουστο πακιστανοί μετανάστες στην Ελλάδα αποκαλύπτουν ότι στα μέσα Ιουλίου, αμέσως μετά τις βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο, έξι Πακιστανοί και ένας από το Κασμίρ συνελήφθησαν (στην ουσία απήχθησαν) από βρετανούς και έλληνες πράκτορες και ανακρίθηκαν για σχέσεις με την Αλ Κάιντα. Παρότι η κυβέρνηση αρνείται τα πάντα, το κουβάρι ξετυ-

λίγεται: το αεροδρόμιο ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ χρησιμοποιείται από τα αεροπλάνα-φυλακές της CIA, «ύποπτοι» έχουν συλληφθεί στην Ελλάδα και έκτοτε αγνοούνται κ.ο.κ. Το πλανητικό Γκουαντάναμο σε όλο το μεγαλείο του. Η κατακραυγή γενικεύεται ενώ στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις.

2008, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Κινητοποιήσεις ενάντια στο «εκάνθαλο» των υποκλιματικών

ΔΙΚΤΥΟ

Aποκαλύπτεται ότι παρακολουθούνταν, μέσω της VODAFON, τα τηλέφωνα δεκάδων πο-

λιτών, ανάμεσα στους οποίους ο πρωθυπουργός και κορυφαία κυβερνητικά στελέχη. Η εταιρεία και η κυβέρνηση ήδη έχουν προσπαθήσει να κρύψουν το γεγονός, και αυτό συνεχίζουν να κάνουν μέχρι σήμερα. Φυσικά, προκαλείται σάλος, αν και ο δημόσιος διάλογος εν πολλοίς εγκλωβίζεται –και εκφυλίζεται– σε αναζητήσεις τεχνικού τύπου. Το Δίκτυο (του οποίου μέλος ανήκε στους υποκλεπτόμενους) μαζί με την Αντιεξουσιαστική Κίνηση (που έχει την πλειοψηφία), τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ και αριστερές οργανώσεις πραγματοποιούν συνεντεύξεις τύπου, συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις, δίνοντας έμφαση βέβαια στην καταγγελία της νομιμοποίησης των τηλεφωνικών υποκλοπών για λόγους «εθνικής ασφάλειας» και «δημόσιας τάξης» και, παράλληλα, προβαίνοντας σε μηνύσεις και αγωγές κατά του ελληνικού κράτους και της VODAFON, οι οποίες ακόμα εξετάζονται.

2008, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ:

Κινητοποιίες ενάντια στο πολυμόρφως δόχυρα της μποδενικής ανοχής

Οι μαζικές διαδηλώσεις της απεργίας των δασκάλων, με διαρκώς αυξανόμενη συμμετοχή φοιτητών και άλλων εκπαιδευτικών, αντιμετωπίζονται με σκληρότητα από τους λεγεωνάριους του λόρδου Βύρωνα. Η διαδήλωση της 17ης Νοεμβρίου αποτελεί πεδίο άσκησης ευρείας έκτασης προληπτικής καταστολής (απρόκλητη επίθεση των MAT σε εκατοντάδες διαδηλωτές-ριες με γκλομπ και ασφυξιογόνα, δεκάδες προσαγωγές κ.λπ.) Το Δίκτυο, του οποίου το μπλοκ ήταν από αυτά που χτυπήθηκαν στη διαδήλωση του Πολυ-

τεχνείου, πρωτοστατεί στη διοργάνωση της μαζικής αντικατασταλτικής κινητοποίησης της 28ης Νοεμβρίου.

Η αστυνομική καταστολή κλιμακώνεται την επόμενη περίοδο κατά του κινήματος για το άρθρο 16, με κορύφωση την τρομοκρατία των MAT στο συλλαλητήριο της 8ης Μαρτίου 2007. Το κίνημα των φοιτητικών καταλήψεων απαντά αποφασιστικά στην αστυνομική βία και στις 9 Μαρτίου πραγματοποιείται μεγάλη αντικατασταλτική διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας.

2007, ΜΑΪΟΣ:

Διοικονικός τραμπουσκιερός αετυνομικών κατά του μέλους του Δικτύου Κ. Μουζουράκη

Αστυνομικοί με πολιτικά, επιβάτες αυτοκινήτου με πλαστά νούμερα, χτυπούν εν κινήσει τη μοτοσικλέτα του Κώστα Μουζουράκη, απειλούν τον ίδιο που βρίσκεται στο έδαφος, δια-

λύουν τη μοτοσικλέτα και αποχωρούν. Το Δίκτυο καταγγέλλει το γεγονός, αποκαλύπτει πολλές πλευρές του εκφοβιστικού τραμπουκισμού και μηνύει την ΕΛΑΣ.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ ΤΩΝ ΕΝΟΧΩΝ ΤΩΝ ΥΠΟΚΛΟΠΩΝ

ΚΑΜΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟΝ ΙΝΔΙΦΡΑΜΑΤΙΚΟ "ΠΑΙΔΕΙΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ":
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ

Τρομονόμοι,
Οδογία Ε.Ε. για παρακολουθήσεις,
Συμφωνία έκδοσης με ΗΠΑ:
ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΟΥΝ ΤΩΡΑ!

Πορεία Πέμπτη 9 Φλεβάρη
18:00 Προπύλαια-Βουλή-Αμερικανική πρεσβεία

ΔΙΚΤΥΟ

H νομιμότητα, δηλαδή το σύνολο των κανόνων και εφαρμοσμένης πολιτικής που καθορίζει τις σχέσεις του κράτους με τους πολίτες (και τους μη πολίτες που βρίσκονται στην επικράτειά του), καθώς και τις σχέσεις μεταξύ τους, τόσο στη δημόσια σφαίρα όσο και στον ιδιωτικό χώρο, σε τελική ανάλυση αποτελεί προϊόν πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών. Τούτο σημαίνει ότι, παρ' όλο τον κοινό ταξικό χαρακτήρα τους, είναι ριζικά διαφορετική η νομιμότητα του ελληνικού μετεμφυλιοπολεμικού κοινωνικού σχηματισμού από αυτή του σύγχρονου ή εκείνη της σημερινής Κολομβίας από την αντίστοιχη της Ιταλίας.

Η γενική τάση στην εποχή του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού είναι η συρρίκνωση της νομιμότητας των κοινωνικών αγώνων και των μαχητικών πολιτικών εγχειρημάτων προς όφελος της νομιμότητας της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της κρατικής επιβολής. Κλασικό σχήμα εμπέδωσης της προαναφερθείσας τάσης είναι η δαιμονοποίηση και η απαξίωση των μέσων που χρησιμοποιούν οι «από κάτω» για να διεκδικήσουν το δίκιο τους. Δύο νέοι πλανητικοί εσωτερικοί εχθροί επιστρατεύονται από τους κυριαρχους: η μετανάστευση και η «τρομοκρατία», διαιτερα η «ισλαμική». Από το Γκουαντάναμο και το Τείχος της Ντροπής στα Κατεχόμενα ως την Ευρώπη-Φρούριο και από τα ηλεκτροφόρα σύρματα των συνόρων ΗΠΑ-Μεξικού μέχρι τα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα στο Ιράκ, το Αφγανιστάν ή την Παλαιστίνη, με πρόσχημα την «προστασία από τη λαθρομετανάστευση» και την «πάταξη της τρομοκρατίας», εξουσίες και διακρατικοί μηχανισμοί οικοδομούν, διαιτερα στη Δύση, τις θωρακισμένες δημοκρατίες του «κράτους έκτακτης ανάγκης» και του «κράτους εξαίρεσης».

Μετά το 1974, η αστική δημοκρατία στην Ελλάδα, με αυταρχικές εντάσεις και υφέσεις, σε γενικές γραμμές, διαμορφώνει ένα ευρύχωρο πεδίο για την ιδεολογικοπολιτική έκφραση (εφόσον δεν θίγει θέματα-ταμπού, όπως, π.χ., το Μακεδονικό) και τον κοινωνικοπολιτικό αγώνα (εφόσον, επίσης, δεν συγκρούεται έμπρακτα με τις δομές κυριαρχίας, π.χ., αστυνομία, καπιταλιστική ιδιοκτησία κ.λπ.). Εκτός λίγων εξαιρέσεων, την τελευταία εικοσαετία με κατασταλτική σκληρότητα αντιμετωπίστηκαν τμήματα του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού χώρου και, βεβαίως, όσοι-ες κατηγορήθηκαν για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις, αν και σε πολλές περιπτώσεις οι διώξεις αντιμετωπίστηκαν με επιτυχία και τα κατηγορητήρια κατέρρευσαν.

Είτε με σκευωρίες είτε με διογκώσεις κατηγορητηρίων είτε με υπερβολική ποινική αντιμετώπιση κατηγοριών, ήδη από τη δεκαετία του '70, το ελληνικό κράτος προσπάθησε μέσω «αντιτρομοκρατικών» διώξεων να διαλύσει μαχητικές πολιτικές και κοινωνικές πρακτικές, να ποινικοποιήσει χώρους αντίστασης εγκλωβίζοντας ολόκληρα τμήματά τους σε μακρόχρονη διωκτική ομηρία, να αποκαταστήσει στην κοινωνική συνείδηση τη φθαρμένη, λόγω του Εμφυλίου και της δικτατορίας, «κρατική ισχύ» (με προεξάρχοντα βέβαια σε αυτή το ρόλο της αστυνομίας).

Ως Κίνηση και στη συνέχεια ως Δίκτυο, η αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους και διωκόμενους αγωνιστές, είτε αυτοί αρνούνταν τις κατηγορίες είτε αποδέχονταν τη συμμετοχή τους σε όσα τους απέδιδαν οι διωκτικές αρχές ή σε κάποια από αυτά, αποτέλεσε σημαντικό και συνεχές πεδίο της δράσης μας. Αυτή μας η στάση καθορίζεται από τις ακόλουθες γενικές αντιλήψεις και αρχές:

1. Απέναντι στην καπιταλιστική κυριαρχία και την κρατική εξουσία, κάθε κίνημα, συλλογικότητα ή άτομο που αγωνίζεται εναντίον τους από τη σκοπιά της κοινωνικής απλευθέρωσης, ακόμα κι αν οι απόψεις τους διαφέρουν ριζικά από τις δικές μας και, κυρίως, ακόμα κι αν τα μέσα που χρησιμοποιούν μπορεί να βοηθούν την κοινωνική νομιμοποίηση των μηχανισμών καταστολής, ανήκουν στο «στρατόπεδο της αντίστασης» και, με αυτή την έννοια, έχουν την υποστήριξή μας όταν διώκονται από το κράτος.
2. Η αλληλεγγύη καθορίζεται από την προηγούμενη γενική αρχή, προσδιορίζεται ωστόσο συγκεκριμένα από πολλά άλλα: τη στάση του κρατούμενου, το χαρακτήρα των κατηγοριών, τα όσα προηγήθηκαν της διώξης, το γενικό πολιτικό κλίμα κ.λπ. Τέτοια ζητήματα προσδιορίζουν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της αλληλεγγύης, την ένταση και το εύρος της, τον πολιτικό και το νομικό σχεδιασμό της κ.λπ. ακριβώς για να μην είναι μία ακόμα αφορμή για την καταγγελία της κρατικής βαρβαρότητας, αλλά συγκεκριμένο εφαλτήριο στην προσπάθεια αναχαίτισή της.
3. Δίπλα ακριβώς στη γενική έννοια του «στρατοπέδου της αντίστασης» υπάρχει και η γενική αξία της «ηθικής της αντίστασης». Αυτή, οπωσδήποτε αφαιρετικά αλλά όχι αφηρημένα, είναι που απαντά καταφατικά στην έκφραση αλληλεγγύης ακόμα και σε βαρύτατες κατηγορίες. Η «ηθική της αντίστασης» δεν αφορά μόνο τους συμπαραστάτες αλλά και τους διωκόμενους, αποτελεί το «κόκκινο νήμα» που συνδέει (και αξιολογεί) τη στάση κάθε ατόμου ή συλλογικότητας.
4. Οι ένοπλες οργανώσεις που έδρασαν και δρουν στην Ελλάδα ανήκαν και ανήκουν στον επαναστατικό χώρο (κομμουνιστικό ή αντιεξουσιαστικό), όσοι κρατούνται ως μέλη τους, είτε ανήκαν είτε δεν ανήκαν σε αυτές, είναι πολιτικοί κρατούμενοι και η αλληλεγγύη μας σε αυτούς, εκτός της απαραίτητης βελτίωσης των συνθηκών κράτησής τους, στοχεύει στη συντομότερη δυνατή αποφυλάκισή τους.
5. Η αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους και διωκόμενους αγωνιστές δεν πρέπει να σημαίνει την υποστολή της ιδεολογικοπολιτικής αντιπαράθεσης για τα περιεχόμενα και τις μορφές του αντικαπιταλιστικού-αντικρατικού αγώνα, δεν πρέπει όμως και να καθορίζεται από αυτή την αντιπαράθεση, πολλώ δε μάλλον από πολιτικές πιέσεις, μικροκοσμικές διενέξεις και μνησικακίες.

ΔΙΚΤΥΟ

1987, ΑΝΟΙΞΗ:

Αθλητικής χρυσού ετον αντιρροπεία ευνείδησης Μ. Μαραγκάκη

Tο Φεβρουάριο, ο φυλακισμένος Μ. Μαραγκάκης αρχίζει απεργία πείνας διεκδικώντας την απελευθέρωσή του. Στο πλευρό του στέκονται πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες που υποστηρίζουν το δικαίωμα άρνησης στράτευσης για ιδεολογικούς, θρησκευτικούς και, ευρύτερα, συνειδησιακούς λόγους. Γίνονται συγκεντρώσεις

και διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη ενώ, με πρόταση της Κίνησης, στις 30/4 πραγματοποιείται κατάληψη από 100 άτομα του κεντρικού κτιρίου του 401 Στρατιωτικού Νοσοκομείου, που νοσηλεύεται ο απεργός πείνας. Λίγες μέρες αργότερα ο Μαραγκάκης αποφυλακίζεται.

1987, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Καταχρεμία της εκτέλεσης του Μ. Πρέκα από αετυνομικούς – Στο πλευρό των Κ.δ. Σμυρναίου, Χρ. Μαρίνου, Β. Βογιατζή και Μ. Μπουκουβάλα

Sτις 3/10, η αστυνομία συλλαμβάνει στην Καλογρέζα τους αναρχικούς Σμυρναίο και Μαρίνο ενώ άνδρες των ΕΚΑΜ δολοφονούν εν ψυχρώ τον Μ. Πρέκα που είχε καταφύγει σε διαμέρισμα της περιοχής. Αμέσως μετά συλλαμβάνουν τη Β. Βογιατζή και τον Μ. Μπουκουβάλα, τους οποίους μαζί με τους προηγούμενους οι διωκτικές αρχές κατηγορούν ως μέλη της Αντικρατικής Πάλης (ένοπλη επαναστατική οργάνωση της δεκαετίας του '80), και προφυλακίζουν επίσης. Η Κίνηση πρωτοστατεί στη δημιουργία ενός πλατιού αγωνιστικού κινήματος αλληλεγγύης στους «4 της Καλογρέζας» και, συχνά σε συνεργασία με την Επιτροπή Αλληλεγγύης και Πληροφόρησης (συλλογικότητα του αναρχικού χώρου, συγκροτημένη με πρωτοβουλία συντρόφων των Σμυρναίου και Μαρίνου), πραγματοποιεί συνεντεύξεις τύπου, εκδηλώσεις και διαδηλώσεις. Τελικά, οι Βογιατζή και Μπουκουβάλας αθωάνονται το Νοέμβριο του 1988 και οι Σμυρ-

ναίος και Μαρίνος αποφυλακίζονται τον Απρίλιο του 1989, για να καταδικαστούν σε ελάχιστες ποινές δύο χρόνια αργότερα. Η «υπόθεση Καλογρέζα» είναι η πρώτη μεγάλη επιχείρηση ποινικοποίησης του αναρχικού χώρου από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και, παράλληλα, η πρώτη μεγάλη πολιτικο-δικαστική υπόθεση με την οποία ασχολήθηκε συστηματικά η –βρεφικής ηλικίας τότε– Κίνηση Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων.

1988, ΑΝΟΙΞΗ:

Αθλητικές διαδηλώσεις στον παλαιοιστίνιο μαχητή Μ. Χαμποντάν

Η ελληνική αστυνομία, καθ' υπόδειξη της CIA, συλλαμβάνει το στέλεχος της PLO M. Χαμποντάν ως υπεύθυνο τοποθέτησης βόμβας σε αμερικανικό αεροπλάνο, που προκάλεσε το θάνατο ενός ατόμου, λίγα χρόνια πριν στη Χαβάη. Οι Αμερικανοί ζητούν την έκδοση του Χαμποντάν/Ρασίντ (αυτό το όνομα αποδίδουν στο δράστη) στις ΗΠΑ. Ο παλαιοιστίνιος μαχητής αρνείται τις

17 χρόνια φυλάκιση (στο Εφετείο γίνονται 15). Η Κίνηση –και στη συνέχεια το Δίκτυο– θεώρησε την υπόθεση Χαμποντάν την πρώτη επιχείρηση επιβολής της διεθνούς «αντιτρομοκρατίας» στην Ελλάδα και έκανε ό,τι ήταν δυνατό για την απελευθέρωση του παλαιοιστίνιου μαχητή. Δυστυχώς, τα πράγματα είχαν τη χειρότερη εξέλιξη: Το Δεκέμβριο του 1996, ο Χαμποντάν αποφυλακίστη-

κατηγορίες και η Κίνηση, σε συνεργασία με την Παλαιοιστινιακή Αντιπροσωπεία, αρχίζει την καμπάνια αλληλεγγύης, στην οποία συμμετέχει ενεργά το σύνολο σχεδόν των κομμάτων και των οργανώσεων της Αριστεράς. Παρ' όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις αλληλεγγύης, η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με «φωτογραφικό νόμο», οδηγεί τον Χαμποντάν, το 1992, σε ειδικό δικαστήριο (χωρίς ενόρκους), το οποίο, χωρίς στοιχεία μεν, υπό την ασφυκτική πίεση των ΗΠΑ δε, τον καταδικάζει σε

κε, η κυβέρνηση Σημίτη απαγόρευσε την παραμονή του στην Ελλάδα και η PLO συμφώνησε και ανέλαβε τη μεταφορά του σε ασφαλή χώρα. Συνελήφθη στο αεροδρόμιο του Καΐρου (τα στελέχη της Παλαιοιστινιακής Αντιπροσωπείας έκαναν κάθε προσπάθεια να μας αποκρύψουν το γεγονός και να μας εμπαιξίουν...), παρέμεινε στις αιγυπτιακές φυλακές για μεγάλο χρονικό διάστημα και, στη συνέχεια, εκδόθηκε στις ΗΠΑ, όπου παραμένει φυλακισμένος μέχρι σήμερα.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

1988, ΑΝΟΙΞΗ: Αγώνας για να μην εκδοθεί επον Ιταλία ο Μ. Φοιλίνι

Συλλαμβάνεται στην Αθήνα ο Μαουρίτσιο Φοιλίνι με αίτημα έκδοσης από τις ιταλικές αρχές για αδικήματα της περιόδου του ένοπλου κινήματος, των οποίων όμως τις ποινές έχει ήδη εκτίσει. Η Κίνηση, μαζί με φίλους και παλιούς

συντρόφους του Φοιλίνι, διοργανώνει, καμπάνια για τη μη έκδοσή του, πράγμα που επιτυγχάνεται λίγους μήνες μετά και ο ιταλός αγωνιστής αποφυλακίζεται.

1989, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ: Να μην εκδοθεί επον Τουρκία ο Χ. Νουρκάν

Σκηνή, μαζί με τουρκικές και κουρδικές αριστερές οργανώσεις, πραγματοποιεί καμπάνια αλληλεγγύης στον πολιτικό πρόσφυγα Νουρκάν, που κρατείται στις φυλακές Τίρυνθας με αίτημα έκδοσης των τουρκικών αρχών. Τελικά, το δικαστήριο Ναυπλίου αποφασίζει τη μη έκδοσή του και τον αποφυλακίζει. Δυστυχώς, λίγες μέρες

αργότερα, με απόλυτη μυστικότητα, στέλνεται στις φυλακές της Ιστανμπούλ ένας άλλος πολιτικός πρόσφυγας, ο Οζσομέρ. Με πρωτοβουλία της Κίνησης, γίνονται, στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, διαδηλώσεις καταγγελίας της πρώτης «επίσημης» έκδοσης τούρκου αριστερού αγωνιστή.

1989, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Αιδημεδεχγύπ ετο ετρατευμένο Π. Γρηγοριάδη

Ο πάνος Γρηγοριάδης, αρνούμενος να υπηρετήσει πειθαρχική ποινή στο στρατό, φυλακίζεται και αρχίζει απεργία πείνας. Η Κίνηση, η ΕΦΕΕ, οι Αντιρρησίες Συνείδησης και το ΚΚΕ εσωτ. Α.Α. οργανώνουν καμπάνια αλληλεγγύης,

με κορύφωση τη διαδήλωση - συμβολικό αποκλεισμό του υπουργείου Εθνικής Άμυνας. Τελικά, το Στρατοδικείο απαλλάσσει και αποφυλακίζει τον Γρηγοριάδη.

1990, ΜΑΪΟΣ: Να αποφυλακιετεί ο αναρχικός Β. Γρίβας

Στη διαδήλωση κατά της επίσκεψης στην Ελλάδα του ηγέτη του νοτιοαφρικανικού απαρτχάιντ Ντε Κλερκ, συλλαμβάνεται και προφυλακίζεται ο Β. Γρίβας. Η Κίνηση συμμετέχει

ενεργά στην κινητοποίηση του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου για την άμεση απελευθέρωσή του.

1990, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Αιδημεδεχγύπ ετον Ν. Παπαματθαίου

Ο αναρχικός Ν. Παπαματθαίου συλλαμβάνεται με την κατηγορία της ρίψης μολότοφ κατά περιπολικού και προφυλακίζεται. Αρχίζει απεργία πείνας για την απελευθέρωσή του, την οποία η Κίνηση, μαζί με φίλους και συντρόφους του,

υποστηρίζει ενεργά με συνεντεύξεις τύπου και μηχανοκίνητες πορείες στις Φυλακές Κορυδαλλού. Τελικά, στη δίκη, το κατηγορητήριο καταρρέει και ο Παπαματθαίου αποφυλακίζεται.

• Η ΣΚΕΥΩΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ Μ.ΜΠΟΥΚΟΒΑΛΑ — Β. ΒΟΓΙΑΤΖΗ ΚΑΤΕΡΕΥΣΕ

• Ο ΜΟΝΟΣ ΕΝΟΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΜΕ ΟΜΙΛΗΤΕΣ ΤΟΥΣ: Μ. ΜΠΟΥΚΟΒΑΛΑ — Β. ΒΟΓΙΑΤΖΗ ΠΕΜΠΤΗ 15/12 7.00 μ.μ.

ΚΟΡΙΝΘΙΑ ΤΟΥ ΗΓΑΝΘΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΥΣ Κ. ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ — Χ. ΜΑΡΙΝΟΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΔΗΛΩΤΗ ΒΑΓΓΕΛΗ ΓΡΙΒΑ

- να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στη διαδήλωση
- να αποσυρθούν οι καταγηρορίες από τους συλληφθέντες

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΒΑΓΓΕΛΗ ΓΡΙΒΑ

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

46

1991, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ:

«Υπόδεει Μαυρικίου» - Στο πλευρό των Κ. Μαζοκόπου, Γ. Μπουκετσίδη, Ρ. Μπέρκνερ και Σπ. Κογιάνη

Hέκρηξη βομβιστικού μηχανισμού στα χέρια του αναρχικού Κυριάκου Μαζοκόπου προκαλεί το βαρύτατο τραυματισμό και τη σύλληψή του. Ο πολυτραυματίας κρατούμενος, με μοναδικό ήθος και αποφασιστικότητα, ξεκινά απεργία δίψας ενάντια στην απομόνωσή του, ακυρώνοντας τις ανακριτικές ορέξεις του ανεκδιήγητου εισαγγελέα Τσεβά. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί

απογειώνονται: δεκάδες συλλήψεις και ανακρίσεις «υπόπτων» (ανάμεσά τους το 1/3 περίπου των μελών της Κίνησης) συκοφαντικές διαρροές κατά αγωνιστών και πολιτικών χώρων· εισαγγελική εντολή για δίωξη κατά της «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ» επειδή δημοσίευσε καταγγελία της Κίνησης προφυλάκιση στα τέλη Νοεμβρίου των Γ. Μπουκετσίδη, Ρ. Μπέρκνερ και Σπ. Κογιάνη με την κατηγορία ότι, όπως και ο Μαζοκόπος, είναι μέλη της ένοπλης οργάνωσης Επαναστατική Αλληλεγγύη. Στο κατευθυνόμενο τρομοϋστερικό κλίμα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη καταθέτει προς

ψήφιση στη Βουλή «αντιτρομοκρατικό» νόμο.

Η Κίνηση, αρχικά αρκετά μόνη, απαντά άμεσα και επιθετικά: Πέντε μέρες μετά τη σύλληψη του Μαζοκόπου και ενώ εξελίσσεται το μπαράζ συλλήψεων και ανακρίσεων, διοργανώνει στις 13/11 διαδήλωσις στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, καθώς και εισβολή στο γραφείο του εισαγγελέα Τσεβά, τον οποίο τα μέλη της εξευτελίζουν και προπηλακίζουν.

Στις 4 Φεβρουαρίου 1991, οι Μπουκετσίδης, Μπέρκνερ, Κογιάνης αρχίζουν απεργία πείνας με στόχο την αποφυλάκισή τους. Η Κίνηση πρω-

τοστατεί στη δημιουργία ενός ευρέος, πολυτασικού και μαχητικού κινήματος αλληλεγγύης (συνεντεύξεις τύπου, επερωτήσεις στην ελληνική Βουλή και το Ευρωκοινοβούλιο, εκδηλώσεις σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, πορείες στις 26/2 και στις 7/3 στη Θεσσαλονίκη, εκατοντάδες ψηφίσματα αλληλεγγύης, 20ήμερη απεργία πείνας αλληλεγγύης στα Προπύλαια, μεγάλες συναυλίες στα Προπύλαια και το Περιστέρι, διαδήλωση 6.000 ατόμων στις 6/3 στην Αθήνα), το οποίο, σε συνδυασμό με την αποφασιστικότητα των απεργών πείνας, κατορθώνει την απελευθέρωσή

τους στις 15/3. Την άνοιξη του 1992, το δικαστήριο απαλλάσσει τους τρεις και με ένα πρωτοφανές δικονομικό τέχνασμα καταδικάζει τον Μαζοκόπο για «κατοχή εκρηκτικών» σε 17ετή φυλάκιση. Η Κίνηση –και το Δίκτυο– συνεχίζει την αλληλεγγύη στον Κυριάκο Μαζοκόπο, ο οποίος αποφυλακίζεται την άνοιξη του 1994, μετά τη μείωση της ποινής του από το Εφετείο σε 7 χρόνια.

Η «υπόθεση Μαυρικίου» αποτέλεσε την πλέον μαχητική, μαζική και εξωστρεφή κινητοποίησή μας και, ασφαλώς, πρόσφερε μεγάλη πείρα και αυτοπεποίθηση στην Κίνηση και στο Δίκτυο.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

1992, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Απόποιες για την Ν. Συφτούλη και Χρ. Μαρίνο

Συλλαμβάνονται οι αναρχικοί Νώντας Σκυφτούλης και Χριστόφορος Μαρίνος για... «απόπειρα κλοπής αυτοκινήτου». Φυσικά, αθώωνονται, όμως, με πρωτοφανή παρέμβαση του Μητσοτάκη, ο Σκυφτούλης κατηγορείται ως μέλος της Ε.Ο. 17N και προφυλακίζεται. Η Κίνηση συμμετέχει στην Επιτροπή Συμπαράστασης που δημιουργείται. Συγκεντρώνονται χιλιάδες υπογραφές αλληλεγγύης, γίνονται εκδηλώσεις και διαδηλώσεις στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, το Αγρίνιο και αρκετές ακόμα πόλεις, με αποτέλεσμα ο Σκυφτούλης να αποφυλακιστεί τρεις μήνες μετά τη σύλληψή του.

Ωστόσο, οι μηχανισμοί καταστολής επιμέ-

νουν. Στις 8 Αυγούστου 1993 συλλαμβάνεται εκ νέου ο Νώντας Σκυφτούλης (και μαζί του ο Μάκης Μπουκουβάλας, ο οποίος επίσης προφυλακίζεται) με την κατηγορία της συμμετοχής σε ένοπλη οργάνωση. Αυτή τη φορά το κίνημα αλληλεγγύης είναι ακόμα μεγαλύτερο, υποχρεώνοντας ακόμα και στελέχη του επίσημου πολιτικού κόσμου να πάρουν θέση, ο Σκυφτούλης αρχίζει απεργία πείνας, γίνονται πορείες σε όλη την Ελλάδα με κορύφωση τη μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης της Επιτροπής Συμπαράστασης στο Σπόρτινγκ στις 14/10 και τελικά η κυβέρνηση αναγκάζεται να τον αποφυλακίσει.

1992, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Αγώνας για την απελευθέρωση των Γ. Μπαλάρα, Β. Μίχου και Α. Κυριακόπουλου

Στις 30/11 συλλαμβάνονται ο Γιώργος Μπαλάφας, η Βάσω Μίχου και ο Ανδρέας Κυριακόπουλος. Ο Μπαλάφας φυγοδικεί από το Μάιο του 1985, όταν, μετά το θάνατο του Χρήστου Τσουτσουβή σε ένοπλη συμπλοκή με αστυνομικούς, οι διωκτικές αρχές τον κατηγόρησαν ως μέλος της Αντικρατικής Πάλης και για συμμετοχή σε σωρεία κακουργημάτων. Η Κίνηση, που ήδη από το 1987 είχε καταγγείλει ότι οι κατασταλτικοί μηχανισμοί εξωθούν τον Μπαλάφα στη φυγοδικία, αποδίδοντάς του συνεχώς νέες αστήρικτες κατηγορίες, με κείμενό της στην «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» υποστηρίζει την αθωότητά του και καταγγέλλει την προφυλάκιση των Μίχου - Κυριακόπουλου ως εξόφθαλμη ποινικοποίηση προσωπικών σχέσεων, ξεκινώντας την καμπάνια για την απελευθέρωσή τους και συνδημιουργώντας με συντρόφους-ισσες από την άκρα Αριστερά και τον αντιεξουσιαστικό χώρο την Επιτροπή Αλληλεγγύης. Στην αρχή υπάρχει μεγάλος δισταγμός στην πλαισίωση της καμπάνιας, ωστόσο σχετικά σύντομα το κίνημα αλληλεγγύης διευρύνεται. Αναφέρουμε τους σημαντικότερους σταθμούς της πρώτης περιόδου: Φεβρουάριος 1993: 350 πανεπιστημιακοί, συγγραφείς, καλλιτέχνες, δημοσιογράφοι, συνδικαλιστές και στελέχη της Αριστεράς υπογράφουν κείμενο αλληλεγγύης στους Μπαλάφα, Μίχου, Κυριακόπουλο· Απρίλιος 1993: πρώτη δημόσια εκδήλωση της κίνησης με ομιλητές από το ΠΑΣΟΚ, το Συνασπισμό, την ΑΚΟΑ και την ΕΙΝΑΠ· Νοέμβριος 1993: η Κίνηση διοργανώνει στο «ΠΑΛΛΑΣ» μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης,

18 Οκτωβρίου

ΛΕΥΤΕΡΙΑ στον Γ. ΜΠΑΛΑΦΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
Δευτέρα 3 Μαρτίου, 7 μ.μ.,
ΠΟΑΧΤΕΧΝΕΙΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ
Επιχειρησιακές ετοιμασίες
Δεν σημαίνει, ότις ανθεκτική είναι
το περιβάλλον, να επιτυχεί,
το μέλλον να συντηθεί,
το περιπτώμα, να αποτελέσει
τη δύση, ότι για την επιχειρηση
το περιβάλλον
είναι καρφωτό.
Οι πειρατές της επιχειρησης που
επιβραβεύουν...
Ευριπίδης Σταύρος

- Όχι στη Συμφωνία του Σένγκεν
- Αντίσταση στη συκοφάντηση και την καταστολή των κοινωνικών αγώνων
- Κοινός αγώνας ενάντια στους αμερικανικούς δικιαζομένους, τις δικοστικές σκευασμάτισσες, την κυβερνητική πολιτική

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

στην οποία συμμετέχουν με κοινή δήλωσή τους η Ν.Ε. Αθήνας του ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ, ο Συνασπισμός, η Μαχόμενη Αριστερά και η ΑΚΟΑ.

Η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει... Το Δεκέμβριο του 1993 αποφυλακίζεται ο Α. Κυριακόπουλος: την άνοιξη του 1994 αρχίζει η πρώτη δίκη των Μπαλάφα και Μήχου· παρότι, διαρκούσης της δίκης, συμπληρώνεται το 18άμηνο της προφυλάκισης, με δικονομικές ακροβασίες δεν αφήνονται ελεύθεροι· η Βάσω Μήχου αρχίζει απεργία πείνας: αθωώνονται στη δίκη, η Μήχου αποφυλακίζεται, όχι όμως ο Μπαλάφας, ο οποίος αρχίζει απεργία πείνας, που, σε συνδυασμό με το μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης, οδηγεί στην απελευθέρωσή του το φθινόπωρο του 1994.

Ένα χρόνο αργότερα, το Νοέμβριο του 1995, ο Μπαλάφας θα καταδικαστεί σε 10ετή φυλάκιση,

ως μέλος της Αντικρατικής Πάλης, για να παραμείνει ακόμα δύο χρόνια στη φυλακή, οπότε το Εφετείο, το Νοέμβριο του 1997, συνεκδικάζοντας τις υποθέσεις, τον αθώωσε οριστικά.

Τα πέντε περίπου χρόνια που διήρκεσε η «υπόθεση Μπαλάφα», η Κίνηση και το Δίκτυο, χωρίς ιδιαίτερα μαζικό «κινηματικό κορμό» αλληλεγγύης, λόγω τόσο της φύσης της υπόθεσης όσο και του γενικότερου πολιτικού κλίματος εκείνης της εποχής, κατόρθωσαν κάτι που για πολλούς φαινόταν αδύνατο την περίοδο της σύλληψης του Μπαλάφα: να απομυθοποιήσουν το δίπολο τρομοκρατία/φυγοδικία και να επινοήσουν εκείνα τα «περάσματα» που κάνουν προσιτή μια τόσο δύσκολη υπόθεση σε ευρύτερες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις.

1994, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Αιματοθεγχύπο ετον αναρχικό Οδ. Καμπούρη

Συλλαμβάνεται, με την κατηγορία της επίθεσης και της αρπαγής του όπλου του αστυνομικού φρουρού των γραφείων του ΚΚΕ στον Περισσό, ο αναρχικός Οδυσσέας Καμπούρης.

Αν και από την πρώτη στιγμή αρνήθηκε κάθε κατηγορία, κάνοντας απεργία πείνας για την απελευθέρωσή του, οι διωκτικές αρχές, σε μια πρωτοφανή επίδειξη αδιαλαξίας (προφανώς, για να εξισορροπήσουν την ήττα τους στη χρονικά παράλληλη απεργία πείνας του Γ. Μπαλάφα),

διατήρησαν την κράτηση του Καμπούρη για όλο το 18άμηνο. Το Δίκτυο εξαρχής υποστήριξε τον κρατούμενο αναρχικό, παίζοντας ενεργό ρόλο στη διεύρυνση της συμπαράστασης στο πρόσωπό του (στη δίκη του το Νοέμβριο του 1995 κατέθεσαν υπέρ του εκτός των αναρχικών και των μελών του Δικτύου, στελέχη της άκρας Αριστεράς, της ΑΚΟΑ και του Συνασπισμού). Τελικά, η ποινή που του επιβλήθηκε επέτρεψε την αποφυλάκισή του.

1995, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Δίπλα ετον αχωνιετάρη Κ. Καλαρέμα

Οκτώτας Καλαρέμας, με ανυπόστατα ως κατασκευασμένα στοιχεία, συλλαμβάνεται για συμμετοχή σε ληστείες. Αρνείται κάθε κατηγορία, καταγγέλλει ότι επελέγη από τους μηχανισμούς καταστολής επειδή είναι αναρχικός και συνειδητός αντίπαλος του κράτους και αρχίζει μια σκληρή και επίμονη απεργία πείνας για την απελευθέρωσή του. Η φυλάκιση του Καλαρέμα προκαλεί μια από τις πλέον μαζικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύ-

ης του αναρχικού χώρου. Το Δίκτυο, τόσο στην Αθήνα όσο και στη Θεσσαλονίκη, συμμετέχει ενεργά στις διαδηλώσεις και στις μηχανοκίνητες πορείες αλληλεγγύης ενώ κατά την απεργία πείνας καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες για τη διεύρυνση του μετώπου συμπαράστασης. Ο Καλαρέμας αποφυλακίζεται, για να καταδικαστεί στη συνέχεια σε 11 χρόνια φυλάκιση, που έγιναν 8 στο Εφετείο, το 1999.

1995, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Αιματοθεγχύπο ετον αρνητά ετράτευετος Ν. Καρανίκα

Τον Οκτώβριο, ο στρατεύσιμος Νίκος Καρανίκας καταδικάζεται σε 4ετή φυλάκιση επειδή αρνήθηκε να καταταγεί. Ο ίδιος στη δήλωσή του, μεταξύ άλλων, διευκρίνιζε: «Αρνούμαι να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό όχι για λόγους θρησκευτικούς, υγείας ή οικονομικούς, αλλά για λόγους ιδεολογικούς, λόγους καθαρά αυτοσεβασμού...». Αμέσως μετά τη σύλληψή του, συγκροτείται Επιτροπή

αλληλεγγύης στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη από το Σύνδεσμο Αντιρρησών Συνείδησης, τον ΣΥΝ, το Δίκτυο, την ΑΚΟΑ, το NAP και άλλες οργανώσεις. Η Επιτροπή διοργάνωσε δύο πορείες στη Θεσσαλονίκη και μία στην Αθήνα, ενώ τους επόμενους μήνες, σε συνδυσμό με την απεργία πείνας του Ν. Καρανίκα, δημιουργήθηκε ένα μαζικό κίνημα αλληλεγγύης που επέβαλε την αποφυλάκισή του.

ΔΙΚΤΥΟ

1998, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Αιματεχχύο ετον αναρχικό Π. Δριμυδά

Ο Παναγιώτης Δριμυλής συνελήφθη τον Ιούλιο, αμέσως μετά τον τραγικό θάνατο του Χριστόφορου Μαρίνου, με την κατηγορία της συμμετοχής (μαζί με τον Μαρίνο) στην απόπειρα δολοφονίας του αστυνομικού φρουρού των κεντρικών γραφείων του ΠΑΣΟΚ στις 5/7. Το Δίκτυο από την πρώτη στιγμή της σύλληψης του Δριμυ-

λή τού εξέφρασε την αλληλεγγύη του μαζί με ένα τμήμα του αναρχικού χώρου, παρ' όλο το εκρηκτικό κλίμα και την πόλωση που προκάλεσε ο θάνατος του Μαρίνου, ίχνη των οποίων μας ταλανίζουν μέχρι σήμερα. Δεκαπέντε μήνες μετά, τον Οκτώβριο του 1997, ο Δριμυλής αθωώθηκε και αποφυλακίστηκε.

1997, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ: Να ρων εκδιδεί ο Ε. Μπιάνκο ετον Ιταλία

Στις 22/11, συνελήφθη στη Θεσπρωτία ο ιταλός αγωνιστής με ένταλμα έκδοσης στη γειτονική χώρα για αδικήματα της περιόδου του ένοπλου κινήματος. Παρ' όλη την τρομολαγνεία πολλών τηλεοπτικών ΜΜΕ και τη δήλωση του κυβερνητικού εκπροσώπου ότι ο Μπιάνκο θα εκδοθεί στην Ιταλία, με πρόταση του Δικτύου

δημιουργήθηκε η Πρωτοβουλία Για Να Μην Εκδοθεί ο Ενρίκο Μπιάνκο, που ξεκίνησε μια πολυεπίπεδη καμπάνια, με αποτέλεσμα δύο μήνες αργότερα το Συμβούλιο Εφετών να αποφασίσει τη μη έκδοση και την αποφυλάκιση του ιταλού αγωνιστή.

1999, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ: Αχώνας για την απειλευθέρωση του Α. Λεσπέρογλου

Στις 29/12 συλλαμβάνεται ο Αβραάμ Λεσπέρογλου. Φυγόδικος από το 1982, αποτέλεσε επί σειρά ετών τον «αγαπημένο στόχο» των κατασταλτικών μηχανισμών. Κατηγορείται για δεκάδες κακουργήματα (πολλά κοινά με αυτά που αντιμετώπισε ο Γ. Μπαλάφας). Αν και η προοπτική της σύντομης απόφυλακισής του φαινεται αδιανόητη –ήδη από τις πρώτες μέρες της σύλληψής του οι αρχές του έχουν «φορτώσει»

επτά χρόνια φυλάκισης (3,5 για πλαστό διαβατήριο και άλλα τόσα για ανυποταξία!)–, το Δίκτυο αρχίζει αμέσως την καμπάνια για την απελευθέρωσή του. Με περίπου την ίδια σύνθεση με εκείνη για τον Μπαλάφα, δημιουργείται Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Α. Λεσπέρογλου και αρχίζει μια πολύμηνη κινητοποίηση με δύο στόχους: αφενός την απομυθοποίηση του κατηγορητηρίου και τη συσπείρωση του μεγαλύτερου δυνατού φάσμα-

τος συμπαράστασης και, αφετέρου, να αποδομηθεί το κατηγορητήριο όχι μόνο με νομικούς όρους, αλλά πρωτίστως με πολιτικούς, γιατί είναι προφανές ότι αυτή τη φορά «η γενική πεποίθηση» (επομένως και οι ένορκοι) είναι εναντίον μας. Έτσι, με υπογραφές συμπαράστασης, αφίσες, προκηρύξεις και εκδηλώσεις (στις 2/10/2000 γίνεται στον «ΑΚΑΔΗΜΟ» συγκέντρωση αλληλεγγύης με κεντρικούς ομιλητές από την Ιταλία και τη Γερμανία) φτάνουμε στην πρώτη δίκη του Λεσπέρογλου, στην οποία καταδικάζεται σε 17ετή φυλάκιση με πλειοψηφία 4-3.

Αρχίζει, κυριολεκτικά, ένας αγώνας δρόμου μεταξύ των διωκτικών αρχών και του κινήματος αλληλεγγύης. Εκείνες, απροκάλυπτα, ορίζουν το Εφετείο για πέντε (μόλις!) μήνες μετά, ελπίζοντας ότι θα «κλειδώσουν» την πρωτόδικη καταδίκη ώστε να οδηγήσουν τον Λεσπέρογλου με δυσμενίες όρους στη «μεγάλη δίκη», από την οποία όμως έχει ήδη απαλλαγεί ο Μπαλάφας αποδεικνύοντας το διάτρητο του κατηγορητηρίου. Από την άλλη, εμείς προσπαθούμε να ενισχύσουμε την πολιτική στήριξη του Λεσπέρογλου και να «διαρρήξουμε» το κατηγορητήριο.

Τελικά, το Μάρτιο του 2001 το Εφετείο αθωώνει τον Λεσπέρογλου, πάλι με 4-3... Πρόκειται ίσως, συνυπολογίζοντας πολλούς παράγοντες, για τη μεγαλύτερη πολιτικο-δικαστική νίκη μας αυτά τα 20 χρόνια. Στις 26 Οκτωβρίου της ίδιας χρονιάς ο Λεσπέρογλου αθωώνεται και στη «μεγάλη δίκη», με αποτέλεσμα να αποφυλακιστεί στις 6/11/2001, είκοσι δύο μήνες μετά τη σύλληψή του. Οι μηχανισμοί καταστολής (εγχώριοι και υπερατλαντικοί) κάνουν μια ύστατη προσπάθεια να «πάρουν τη ρεβάνç» το καλοκαίρι του 2002, μεσούσης της τρομούστεριας για την εξάρθρωση της Ε.Ο. 17N, όταν, ενόψει μιας ακόμα εισαγγελικής έφεσης στην πρώτη αθωωτική απόφαση, φυλακίζουν τον Λεσπέρογλου. Όμως, πλέον, «η γενική πεποίθηση» είναι υπέρ μας. Ο Λεσπέρογλου το Σεπτέμβριο του 2002 αθωώνεται –και πάλι με 4-3– και αποφυλακίζεται πανηγυρικά.

Μπορούμε μετά βεβαιότητας να ισχυριστούμε ότι η υπόθεση Λεσπέρογλου, εκτός πολλών άλλων, αποδεικνύει τούτο: Ότι ακόμα κι αν όλα φαίνονται σκοτεινά, η αχτίδα (μπορεί να) παραμονεύει, αρκεί να ψηλαφίσεις τη σχισμή...

ΔΙΚΤΥΟ

Πολιτική συζήτηση

- τρομολαγνεία
- κρατική καταστολή
- στάση του κινήματος και της αριστεράς

Τετάρτη 25 Σεπτεμβρίου
7:00 μ.μ. - Πολυτεχνείο

ΟΜΙΛΗΤΕΣ:
Μάνια Μπαρσέφσκι
Ιωάννα Κούρτοβικ
Αγγέλικα Φαρρά
Νίκος Μανιός
Βιτζέντζο Μιλούτσι
(στέλεχος των Cobas, Itonia)

ΔΙΚΤΥΟ για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

ΟΧΙ στην εξαρθρώση των δικαιωμάτων

ΔΙΚΗ ΑΠΟ ΜΕΙΚΤΟ ΟΡΚΩΤΟ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΩΣ ΜΕΛΗ ΤΗΣ «17N»

ΔΙΚΤΥΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΔΙΚΤΥΟ

2002, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΦΕΙΝΟΠΟΡΟ:

Αντίεται επον τρομολαγνεία,
αλλαγές
επον πολιτικούς κρατούμενους

Hδη από το 2001, οι μηχανισμοί καταστολής (εγχώριοι και διεθνείς) αλλά και το σύνολο του πολιτικού προσωπικού του ελληνικού κράτους κλιμάκων την «αντιτρομοκρατική» επίθεση. Ψήφιση του τρομονόμου, απροκάλυπτη ανάμειξη αμερικανών και βρετανών πρακτόρων στην επιχείρηση εξάρθρωσης των ελληνικών ένοπλων οργανώσεων (Ε.Ο. 17N και ΕΛΑ), συνεχή δημοσιεύματα και τηλεοπτικές εκπομπές για το ζήτημα, ασυνομικές «διαρροές» για επικείμενες συλλήψεις κ.λπ. διαμόρφωναν το κατάλληλο κλίμα.

Έτσι, όταν στις 29 Ιουνίου 2002 εξερράγη η βόμβα στα χέρια του Σάββα Ξηρού, «όλα ήταν έτοιμα»: Αντιδικονομική, αντιατρική και κυρίως απάνθρωπη ανάκριση του ετοιμοθάνατου Ξηρού από τον ιεροεξεταστή Διώτη μέσα στη Μ.Ε.Θ. του «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ» τηλεοπτική τρομούστεριά, που αναμφίβολα αποτελεί τη μεγαλύτερη επίθεση κατά της ιστορίας των κινημάτων και της Αριστεράς, τη χυδαιότερη σπίλωση ανθρώπων και προσωπικών σχέσεων και τη θρασύτερη συκοφάντηση των κινημάτων αντίστασης στη χώρα μας από τη Μεταπολίτευση μέχρι τότε – και σήμερα· καθημερινές συλλήψεις κατηγορούμενων ως μελών της 17N με συστηματική προαναγγελία των επόμενων.

Το κράτος (περιλαμβανομένων όλων των καταστατικών/διωκτικών αλλά και των ιδεολογικών μηχανισμών του) δεν παίρνει απλώς την εκδίκησή

του για τα 27 χρόνια δράσης της 17N, δεν επιχειρεί μόνο να την παρουσιάσει ως μια συμμορία αιμοσταγών, ανεγκέφαλων και ιδιοτελών κακοποιών· κάνει κάτι πολύ πιο επιθετικό και επικίνδυνο: αφενός, συγκροτεί την ασφυκτική ιδεολογική ηγεμονία του στο πεδίο της «θωράκισης της

δημοκρατίας» και, αφετέρου, βρίσκει την ευκαιρία να καταργήσει μια σειρά από «ενοχλητικά» ατομικά δικαιώματα και δικονομικές εγγυήσεις.

Η κατάσταση τον Ιούλιο και τον Αύγουστο του 2002 είναι ασφυκτική. Επιδεινώνεται δε από τη σωρεία ομολογιών πολλών από τους συλλη-

φθέντες, που, εκτός από τη θριαμβολογία των τηλεεισαγγελέων και τη διευκόλυνση του «τρομοεπιτελίου», προκαλούν αμηχανία, σύγχυση και –συχνά– χαφιεδολογία. Το Δίκτυο, λίγες μέρες μετά τη σύλληψη του Σ. Ξηρού, καταγγέλλει δημόσια στο «τρομοεπιτελίου» και τους τηλε-

ΔΙΚΤΥΟ

οπτικούς αχυρανθρώπους του στηλιτεύοντας παράλληλα τις συνθήκες νοσηλείας και τον κτηνώδη τρόπο ανάκρισής του, και αποδίδοντας ευθύνες στο διευθυντή της Μ.Ε.Θ. του «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ» κ. Ρούσσο. Οι νικητές, όμως δεν σηκώνουν μύγα στο σπαθί τους. Εξώδικο από το νοσοκομείο στην «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» γιατί δημοσίευσε την καταγγελία του Δικτύου και έναρξη της επίθεσης εναντίον μας (οργανωμένη από την ειδική ομάδα που είχε συγκροτήσει το υπουργείο Δημόσιας Τάξης): εκατοντάδες δημοσιεύματα (ανάμεσά τους πολλά πρωτοσέλιδα) και πολλά τηλεπαρά-

θυρα κατήγγειλαν το Δίκτυο ως «Σιν Φέιν της τρομοκρατίας».

Οι συλληφθέντες ως μέλη της Ε.Ο. 17N (όπως και λίγους μήνες μετά οι κατηγορούμενοι για συμμετοχή στον ΕΛΑ) αντιμετωπίστηκαν με πρωτοφανή τρόπο: απομόνωση, έλεγχος αλληλογραφίας, τηλεπικοινωνιών και επαφής με συνηγόρους, εκβιασμοί, κατασκευή απολογιών κ.λπ. Όλα αυτά, ήδη από τα μέσα Αυγούστου, αποτέλεσαν αντικείμενο συνεχών πολιτικών παρεμβάσεων του Δικτύου και της Συσπείρωσης Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία με τους εξής άξονες: a) οι

ένοπλες οργανώσεις ανήκουν στην Αριστερά και, ως εκ τούτου, η δράση τους ήταν αμιγώς πολιτική· β) οι κατηγορούμενοι για συμμετοχή σε αυτές, είτε είχαν σχέση είτε όχι, είναι πολιτικοί κρατούμενοι· γ) οι κρατικοί και οι διεθνείς κατασταλτικοί μηχανισμοί, με πρόσχημα την «πάταξη της τρομοκρατίας», συρρικνώνουν τη νομιμότητα ποικίλων μορφών της κοινωνικής αντίστασης και του πολιτικού αγώνα· δ) η Αριστερά, ακόμα και αν είναι εχθρική με τις ένοπλες οργανώσεις, οφείλει να αντισταθεί στην αντιδημοκρατική καταιγίδα που συνοδεύει την εξάρθρω-

σή τους και να αναγνωρίσει την ένταξη αυτών των οργανώσεων στο «αντικαπιταλιστικό στρατόπεδο». Αυτή η καμπάνια μπορεί να δξενε την επίθεση κατά του Δικτύου (και τις πιέσεις εκ μέρους της μεγάλης πλειονότητας της Αριστεράς να τροποποιήσει τη στάση του), ωστόσο, με την καταλυτική ανάληψη της πολιτικής ευθύνης για τη δράση της Ε.Ο. 17Ν από τον Δημήτρη Κουφοντίνα το Σεπτέμβριο, δημιούργησε ένα στοιχειώδη χώρο ελευθερίας και κινηματικής απάντησης, που εκφράστηκε με τη μεγάλη διαδήλωση της 1/10/2002.

ΔΙΚΤΥΟ

**ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ
ΚΑΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**

**Η απομόνωση
είναι
θασανιστήριο**

**Όχι
στην εξόντωση
των πολιτικών
κρατούμενων**

ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΜΑΪΟΥ
ΛΑΡΙΣΑ
ΣΥΝΑΥΓΛΙΑ-ΠΟΡΕΙΑ
5 μ.μ.

ΠΕΜΠΤΗ 13 ΜΑΪΟΥ
ΑΘΗΝΑ
**ΠΟΡΕΙΑ,
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ, 7 μ.μ.**

ΤΗΛΕΦΟΝΟ ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ 09444 594899

ΔΙΚΤΥΟ
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

**ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ-ΠΑΡΩΔΙΑ
ΣΤΙΣ ΔΙΩΣΕΙΣ-ΚΤΗΝΩΔΙΑ**

- Να αθωωθούν οι κατηγορούμενοι
- για την υπόθεση του ΕΛΑ
- Όχι στη νέα δίωξη σε βάρος
- του Χρ. Τσιγαρίδα, Κ. Αγανίδη,
- Αγγ. Κανά, Ειρ. Αθανασάκη,
- Μιχ. Κασίμη
- Να σταματήσουμε
- την επιχειρηση εξόντωσης
- του Γ. Σερίφη

**Όταν η ΑΔΙΚΙΑ γίνεται ΝΟΜΟΣ
η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ είναι ΚΑΘΗΚΟΝ**

ΔΙΚΤΥΟ
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

ΙΟΥΝΙΟΣ 2004 dikcio@diktio.org

ΔΙΚΤΥΟ

58

Ως Δίκτυο, με αυτοτελείς εκδηλώσεις ή συνδιοργανώσεις, συνεντεύξεις τύπου, αρθρογραφία, καταθέσεις μαρτύρων υπεράσπισης, τόσο στις δίκες της 17N όσο και του ΕΛΑ, με τη συμμετοχή στις Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, προσπαθήσαμε αφενός να μεγεθύνουμε την αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους και την καλύτερη δικαστική έκβαση της κράτησής τους και, αφετέρου, να αντισταθούμε στην αποιδεολογικοποίηση και την πολιτική απαξίωση της ένοπλης δράσης, να υπερασπιστούμε το δικαίωμα αμφισβήτησης της καπιταλιστικής κυριαρχίας και να αρνηθούμε το κρατικό μονοπάλιο στην ένοπλη επιβολή.

Αναφέρουμε ενδεικτικά: 25/9/02, πρώτη μεγάλη εκδήλωση του Δικτύου στην Αθήνα, καμπάνια αλληλεγγύης στην απεργία πείνας της Αγγ. Σωτηροπούλου ενάντια στην απομόνωση το Δεκέμβριος του 2002, εκδηλώσεις του Δικτύου στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη το Φεβρουάριο του 2003, διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις ενόψει της πρωτόδικης απόφασης στο τέλος του 2003 –και μετά από αυτή– σε αρκετές πόλεις, εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους κατηγορούμενους για την υπόθεση ΕΛΑ το Φεβρουάριο του 2004, πανελλαδική καμπάνια και διαδήλωση στη Λάρισσα στις 8/5/2004 για να μη μεταχθούν εκεί οι καταδίκασθέντες στη δίκη της 17N, διαδηλώσεις αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους που κάνουν απεργία πείνας ενάντια στις συνθήκες απομόνωσης τον Οκτώβριο του 2004, «αντιτρομοκρατικά» διήμερα των Κινήσεων Αλληλεγγύης το Φεβρουάριο του 2005 και του 2006 κ.λπ. «Κορμό» των κινητοποιήσεων των τελευταίων

χρόνων αποτέλεσαν οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους και κύριους συμμάχους μας στην πενταετία 2002-2007, η «Κόντρα», το Ε.Ε.Κ., η Εργατική Εξουσία, η Αντιεξουσιαστική Κίνηση, ο «Υπερσιβηρικός» και κάποιες ακόμα εξωκοινοβουλευτικές συλλογικότητες» – μέχρι το 2004, πολύ ενεργό ρόλο είχαν επίσης η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία και η Επιτροπή Ενάντια στις Παραβιάσεις και τις Ξένες Παρεμβάσεις στις Πολιτικές Δίκες.

Μετά το τέλος του Εφετείου της Ε.Ο. 17N και ενόψει της συνεκδίκασης σε δεύτερο βαθμό της υπόθεσης ΕΛΑ, με επίγνωση (και αυτοκριτική) της υποχώρησης του κινήματος αλληλεγγύης τα δύο τελευταία χρόνια, οφείλουμε τουλάχιστον: Να αγωνιστούμε για την απαλλαγή όλων όσοι κατηγορούνται για την υπόθεση ΕΛΑ· να κινητοποιηθούμε, έντονα και αποφασιστικά, για την άμεση αποφυλάκιση για λόγους υγείας του Σ. Ξηρού· να επιβάλουμε την απολύτως ισότιμη μεταχείριση των πολιτικών κρατουμένων σε ό,τι αφορά τις άδειες εξόδου, τον προαυλισμό, την εργασία κ.λπ.· να ξεκινήσουμε συστηματικά την καμπάνια για την «πολιτική λύση», δηλαδή την αντιμετώπιση της υπόθεσης των κρατουμένων για συμμετοχή στην Ε.Ο. 17N ως πολιτικού προβλήματος, που αφορά το μεταπολιτευτικό ιστορικό κύκλο και πρέπει να λυθεί με την αποφυλάκιση όλων των πολιτικών κρατουμένων, με εξαίρεση (όπως με εξαίρεση καθορίστηκαν οι τρόποι της δίκης, της καταδίκης και της επιμέτρησης των ποινών τους) από όσα γενικά ορίζει ο Ποινικός Κώδικας.

2005, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ:

Αιμοδεζχύνο ετος Γ. Καλαϊτζίδη, Π. Αεπιώτα και Π. Καρασαρίνη

Οι τρεις αναρχικοί/αντιεξουσιαστές συνελήφθησαν τον Ιούλιο του 2005, κατηγορήθηκαν, με βάση τον «αντιτρομοκρατικό», για σωρεία επιθέσεων κατά αστυνομικών, οπλοκατοχή, κ.λπ. Το –για προφανείς πολιτικές και διωκτικές σκοπιμότητες– υπερδιογκωμένο κατηγορητήριο συρρικνώθηκε ένα χρόνο μετά στο αρμόδιο Συμβούλιο Εφετών, εξασφαλίζοντας την αποφυ-

λάκιση στους Ασπιώτη και Καρασαρίνη, για να καταρρεύσει τον Ιανουάριο του 2007, όταν το Μεικτό Ορκωτό Κακουργιοδικείο ουσιαστικά αθώωσε τους προηγούμενους και επέβαλε ποινή δύο ετών στον Καλαϊτζίδη. Το Δίκτυο συμμετείχε ενεργά στην καμπάνια αλληλεγγύης στους τρεις αγωνιστές, βοηθώντας να αποκτήσει διεθνική εμβέλεια και πολυτασική υποστήριξη.

Άλιο πριν την απόφαση του Εφετείου για την υπόθεση 17N

2007, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ:

Στο πάνευρό του αναρχικού Γ. Δημητράκη

Ο Γιάννης Δημητράκης συνελήφθη το Φεβρουάριο του 2006, έπειτα από ληστεία στην Εθνική Τράπεζα της οδού Σόλωνος και ένοπλη συμπλοκή που ακολούθησε, στην οποία τραυματίστηκε σοβαρά. Ο Δημητράκης, που τόσο κατά τις πρώτες μέρες τις κράτησή του όσο και κατά τη διάρκεια της 18άμηνης προφυλάκισής του κράτησε –και κρατά– εξαιρετικά αξιοπρεπή και αγωνιστική στάση, δικάστηκε τον Ιούλιο του

2007 για σωρεία κακουργημάτων, από την πλειονότητα των οποίων απαλλάχθηκε, παρ' όλα αυτά καταδικάστηκε –για λόγους παραδειγματισμού– σε 25ετή φυλάκιση. Μέλη του Δικτύου, μαζί με συντρόφους του, συμμετείχαν ενεργά στην πολιτική και δικαστικο-νομική υποστήριξή του, το οποίο ελπίζουμε να στεφθεί με μεγαλύτερη επιτυχία στη δίκη στο Εφετείο.

ΔΙΚΤΥΟ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

Διεθνιστική δράση

Mε τον όρο «διεθνιστική αλληλεγγύη» εννοούμε την υποστήριξη σε λαούς, κινήματα και οργανώσεις που σε διάφορα σημεία του πλανήτη αγωνίζονταν και αγωνίζονται ενάντια σε δικτατορίες και κατοχές, την αποκιοκρατία χθες, την ιμπεριαλιστική παγκοσμιοποίηση σήμερα, το κράτος-τρομοκράτη και την καπιταλιστική λεηλασία, μαζικά ή μειοψηφικά, ένοπλα ή ειρηνικά, αμυντικά ή επιθετικά, για την εθνική ή (και) την κοινωνική απελευθέρωση, για την υπεράσπιση της ζωής ή (και) της ταυτότητάς τους, για ειρήνη και κοινωνική δικαιοσύνη, για την επανάσταση και τον κομουνισμό.

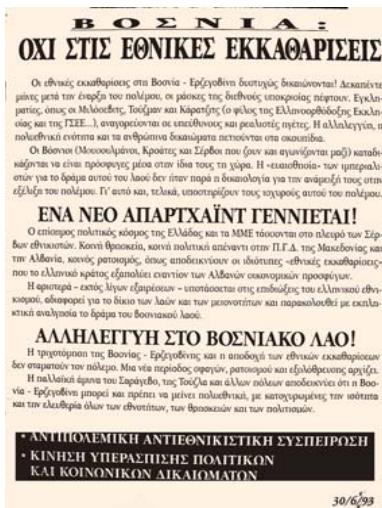
Παράλληλα, όμως, με τον όρο «διεθνιστική αλληλεγγύη» εννοούμε την ταύτισή μας με εκείνα τα τμήματα των κινημάτων όπου Γής που αγωνίζονται για να επανοικειοποιηθούν όλοι οι άνθρωποι την ανθρωπιά τους, την ταύτιση με όλους και όλες, που, χωρίς οικονομία δυνάμεων και συναισθημάτων, «ξοδεύουν» τη ζωή τους για να έχουν ζωή όλοι, από την Οαχάκα μέχρι τη Βαγδάτη.

Στα είκοσι χρόνια της διαδρομής μας, από την Τουρκία και την Παλαιστίνη, στην αρχή, μέχρι τη Γερμανία, την Ιρλανδία και τη Χώρα των Βάσκων αργότερα, το Ιράκ και το Λιβανό στις αρχές της δεκαετίας του '90, τη Βοσνία το 1993-96 και τη Σερβία το 1999, το Κουρδιστάν, το Μεξικό, το Αφγανιστάν, όλη τη Μέση Ανατολή πλέον, τη Βολιβία, τη Βενεζουέλα, τη Βραζιλία και το Εκουαδόρ, προσπαθούμε, με τις μικρές μας δυνάμεις, όχι απλώς να υποστηρίζουμε αγώνες και κινήματα, εκεί κι εδώ, αλλά να μαθαίνουμε απ' όλα αυτά, να μετασχηματίζομαστε κι εμείς σε ένα μικρό τμήμα της διεθνούς αντίστασης στην κυριαρχία, σε μια ψηφίδα του επαναστατικού εγχειρήματος της εποχής μας.

Κι αν σήμερα, διεθνώς, η Αριστερά έχει υποχωρήσει, αν σε πολλές περιοχές της Γης, αγώνες και κινήματα κατά της «νέας τάξης πραγμάτων» ηγεμονεύονται από θρησκευτικές ιδεολογίες και εσχατολογικά προτάγματα, αν αλλού, απέναντι στην ιμπεριαλιστική παγκοσμιοποίηση το εθνικό και το «ταυτοτικό» στοιχείο διαπλέκονται με το κοινωνικό, αν, τέλος, σήμερα η διεθνιστική αλληλεγγύη είναι πολύ πιο περίπλοκη από τα χρόνια των Βιετκόνγκ, των Τουπαμάρος, του FRAP, της DEV YOL, του IRA ή της RAF, η χειρότερη απάντηση είναι η «ιδεολογική καθαρότητα» και η εθνική εσωστρέφεια.

Με αυτή την έννοια:

1. Είμαστε στο πλευρό κάθε κινήματος ή οργάνωσης που αντιστρατεύεται τη «νέα τάξη πραγμάτων», που αγωνίζεται ενάντια στην κατοχή ή τη λεηλασία της χώρας του. Κι αυτό γιατί πιστεύουμε ότι η μαζική αντίσταση στην ιμπεριαλιστική κυριαρχία μπορεί να διαμορφώσει εκείνα τα, έστω και μειοψηφικά, ρήγματα που μπορούν να δώσουν ανάσα στο όποιο κοινωνικά απελευθερωτικό εγχείρημα.
2. Δεν νομίζουμε ότι ο αντιαμερικανισμός της Χεζμπολάχ έχει κάποια ομοιότητα με τον αντίστοιχο των Ζαπατίστας, ούτε ο «ταυτοτοισμός» των ιθαγενών της Λατινικής Αμερικής με τον εθνικισμό των καταπιεσμένων λαών της πρ. ΕΣΣΔ. Γι' αυτό είναι δικαιώματα και υποχρέωσή μας να μην ισοπεδώνουμε τα υποκείμενα της αντίστασης με μανιχαιϊστικές προσεγγίσεις του τύπου «όποιος αγωνίζεται κατά των Αμερικάνων είναι επαναστάτης» ή ιδεολογικούς πρωτογονισμούς του επιπέδου «τώρα με τα δικαιώματα των γυναικών θα ασχολούμαστε;», επομένως να επιλέγουμε ποιοι είναι σύντροφοι στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση και ποιοι είναι σύμμαχοι στην αντίσταση κατά της «νέας τάξης πραγμάτων».
3. Για την Ευρώπη, αυτή την κατά τα φαινόμενα ήσυχη Γηραιά Ήπειρο, διεθνιστική αλληλεγγύη, εκτός της αυτονόμητης υποστήριξης κάθε αγώνα και κινήματος, σημαίνει σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς της «αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας», ολόψυχη αλληλεγγύη σε κάθε άτομο ή συλλογικότητα που διώκεται για «τρομοκρατία», σε κάθε αγωνιστή της προηγούμενης περιόδου που απειλείται με έκδοση ή ισόβια παράταση της ήδη πολύχρονης φυλάκισής του, σε κάθε «άραβα ύποπτο» που υφίσταται το κυνήγι μαγισσών της ισλαμοφοβίας και της τρομοϋστερίας, σε κάθε μειονότητα ή μεταναστευτική ομάδα που βιώνει τον «πόλεμο των πολιτισμών».
4. Η διεθνιστική αλληλεγγύη δεν περιορίζεται μόνο στη διαδήλωση, την καμπάνια ή στις αποστολές αλληλεγγύης, όλα απολύτως αναγκαία. Περιλαμβάνει και έμπρακτη υποστήριξη κυνηγημένων αγωνιστών, όλη εκείνη την ωραία παράδοση υπεράσπισης της δίκαιης παραβατικότητας.

ΔΙΚΤΥΟ

1987, ΑΝΟΙΞΗ: Αιμοδεχχύση ετον Οτ. Καρβάλιο

Oηγέτης της Επανάστασης των Γαριφάλων, το 1975 στην Πορτογαλία, είναι φυλακισμένος από το 1984, κατηγορούμενος ότι ηγείτο ένοπλης οργάνωσης. Σε όλο το διάστημα της κράτησής του έχουν γίνει πολλές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Ελλάδα. Ενόψει της δίκης του, πραγματοποιείται, με πρωτοβουλία του φίλου του Μ. Ράπτη (Πάμπλο), της Κίνησης, της ΡΗΞΗΣ και της

Κ.Ο. Μαχητής, μεγάλη διαδήλωση στην πορτογαλική πρεσβεία στην Αθήνα, στην οποία συμμετέχουν όλη η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά και το ΚΚΕ εσωτ. Α-Α. Ο Καρβάλιο αποφυλακίζεται το 1988 και είναι κεντρικός ομιλητής σε εκδήλωση που γίνεται το φθινόπωρο του 1989 στο Πεδίον του Άρεως στην Αθήνα.

1987, Φθινοπώρο: Διαδικτύεις υποετρίξης της τουρκικάς αντίεταις

Mέσα στις τουρκικές φυλακές αναπτύσσεται μεγάλο κίνημα για τα δικαιώματα των πολιτικών κρατουμένων και τη χορήγηση γενικής αμνηστίας στις χιλιάδες τούρκους και κούρδους φυλακισμένους αγωνιστές. Η Κίνηση, πολλά μέλη της οποίας συμμετείχαν ενεργά στην Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Τούρκικο Λαό, που δημιουρ-

γήθηκε αμέσως μετά την επιβολή της δικτατορίας στη γειτονική χώρα το Σεπτέμβριο του 1980, πρωτοστατεί στην πραγματοποίηση διαδηλώσεων αλληλεγγύης, καθώς και στην αποστολή ομάδων παρακολούθησης των δικών εκατοντάδων μελών αριστερών οργανώσεων που γίνονται στην Τουρκία.

1988, ΑΝΟΙΞΗ: Αιμοδεχχύση ετον Ιντιφάντα

Tο χειμώνα του 1987 ξεσπάει στα κατεχόμενα από το Ισραήλ παλαιστινιακά εδάφη η πρώτη Ιντιφάντα. Στη Θεσσαλονίκη, με πρωτοβουλία της Κίνησης και με συμμετοχή των Αριστερών Συσπειρώσεων, της ΡΗΞΗΣ, της ΕΑΡ και παλαιστινιων φοιτητών, καταλαμβάνεται στις 14/2 το ισραηλινό περίπτερο στην έκθεση AGROTICA. Η

κατάληψη χτυπιέται από τα ΜΑΤ και συλλαμβάνονται τέσσερις καταληψίες. Το Μάιο πραγματοποιείται, στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα από την Κίνηση, τις Ανεξάρτητες Εργατικές Συσπειρώσεις, τη Ρήγη και το συνδικαλιστικό περιοδικό «Άλη Άποψη».

1988, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Κινητοποιίες κατά τις επίεκτες του τούρκου πρωθυπουργού Τ. Οζάλη

H Κίνηση, μαζί με οργανώσεις της διεθνοτικής Αριστεράς, πραγματοποιεί στις 13-14/6 διήμερο εκδηλώσεων αλληλεγγύης στους τούρκους και κούρδους πολιτικούς κρατούμενους και διαδήλωση στη Βουλή, με αιτήματα την παροχή

ασύλου στους πολιτικούς πρόσφυγες, την ελευθερία στο Κουρδιστάν και την απελευθέρωση όλων των αριστερών πολιτικών κρατουμένων, εκ των οποίων 3.000 περίπου έχουν αρχίσει απεργία πείνας για τη χορήγηση γενικής αμνηστίας.

1988, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Αδιανεγχόντα ετον Μ. Βαρεάρεσκι

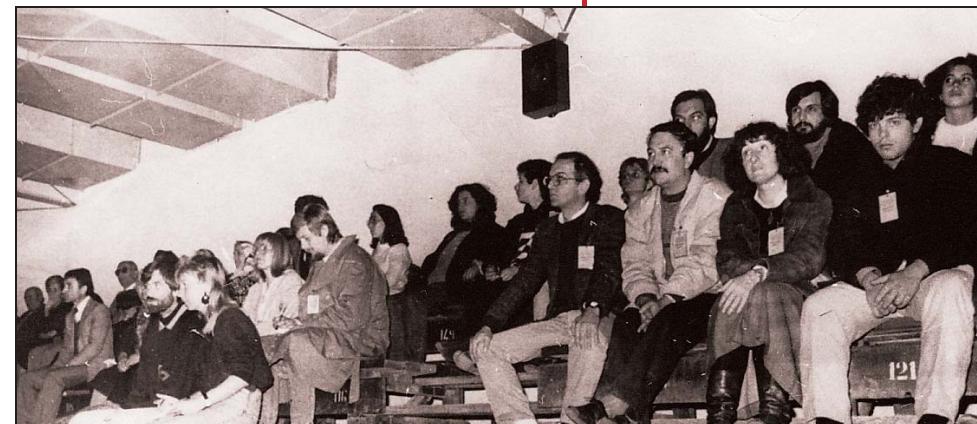
H Κίνηση, η ΟΚΔΕ, η ΟΣΕ και η EKON Ρήγας Φεραίος πραγματοποιούν συγκέντρωση αλληλεγγύης στον ισραηλινό αντιμιλταριστή που

κρατείται στις φυλακές του Ισραήλ λόγω της φιλοπαλαιστινιακής δράσης του Κέντρου Εναλλακτικής Πληροφόρησης στο Τελ Αβίβ.

1988, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Παρέμβαση ετο ετρατοδικείο Μαμάκ τως Άγκυρας

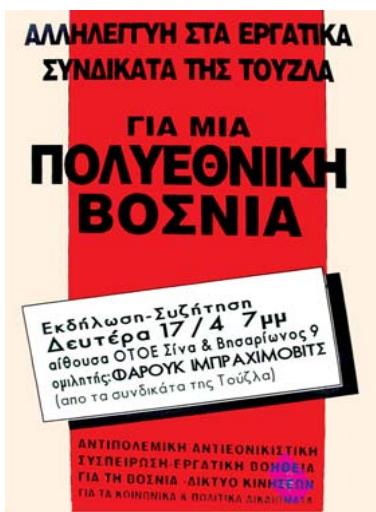
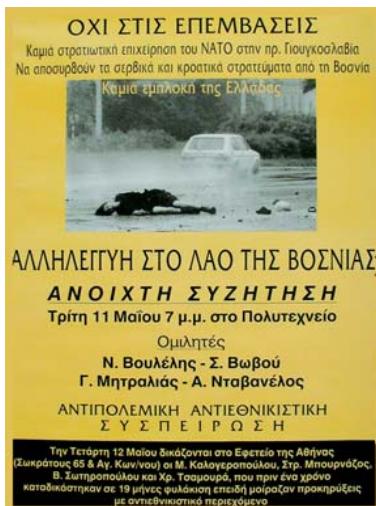
L το στρατοδικείο Μαμάκ δικάζονται 720 μέλη της αριστερής οργάνωσης DEV YOL. Στις 4/11, μέσα στην αίθουσα της δίκης, 16 Έλληνες-ίδες και 8 Γερμανοί-ίδες σηκώνουν πανό με το σύνθημα «Γενική Αμνηστία» και το όνομα της οργάνωσης, φωνάζοντας συνθήματα στα τουρκικά, τα ελληνικά και τα γερμανικά. Συλλαμβάνονται όλοι, το ίδιο βράδυ απελαύνονται 12 Έλληνες-ίδες και όλοι οι Γερμανοί, ενώ κρατούνται οι Γ. Κουβίδης, Κ. Νικηφοράκης, Ν. Μπελαβίλας και Ν. Γιαννόπουλος. Στην αποστολή αλληλεγγύης της Κίνησης συμμετείχαν μέλη του ΚΚΕ εσωτ. Α-Α, της ΕΑΡ, των Αριστερών Συσπειρώσεων και συνδικαλιστές.

Οι τέσσερις κρατήθηκαν 20 μέρες στην Τουρκία, πέρασαν από δύο δίκες και στη συνέχεια απελάθηκαν. Σε αυτό το διάστημα, έγιναν μεγάλες

κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Ελλάδα και την Ευρώπη (μεγάλες διαδηλώσεις στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και τα Χανιά, πικέτοφορίες στο Παρίσι, το Λονδίνο, τις Βρυξέλλες και το Στρα-

ΔΙΚΤΥΟ

σβούργο, διήμερη κατάληψη του υπουργείου Εξωτερικών στην Αθήνα, αποστολές αλληλεγγύης περισσότερων από 250 ατόμων στην Άγκυρα κ.λπ.), που, αφενός ανάγκασαν την τουρκική κυβέρνηση να αποφυλακίσει τους τέσσερις διεθνιστές και, αφετέρου, ενίσχυσαν το αίτημα της γενικής αμνηστίας στην Τουρκία και υποχρέωσαν τον Οζάλ να επιτρέψει τις επισκέψεις διεθνών αποστολών στα τουρκικά δικαστήρια και φυλακές.

Αναμφίβολα, η παρέμβαση στο στρατοδικείο

Μαμάκ αποτελεί την πλέον δύσκολη μάχη της Κίνησης, παράλληλα όμως αποτελεί το μεταβατικό γεγονός από το «συγκρουσιακό ακτιβισμό» στον «κινηματικό διεθνισμό» των επόμενων χρόνων και, βεβαίως, την αφετηρία για την «ειδική αντιμετώπιση» που έχουν μέλη της Κίνησης από διεθνείς καταστατικούς μηχανισμούς μέχρι σήμερα (απελάσεις, απαγορεύσεις εισόδου σε χώρες κ.λπ.).

1989, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Ο αγώνας για τη γενική αμνηστία ετον Τουρκία ευνεχίζεται

H Κίνηση διοργανώνει μεγάλες εκδηλώσεις στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με ομιλητή τον πρόεδρο της Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Τουρκίας, Μ. Χαλβαζή για τους πολιτικούς

κρατούμενους και την εξέλιξη του αγώνα, στην Τουρκία και την Ευρώπη, για τη χορήγηση γενικής αμνηστίας.

ΔΙΚΤΥΟ

1989, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Απόδομες χύτη ετους απεργούς πείνας της RAF

Στη Γερμανία, οι φυλακισμένοι αγωνιστές της RAF κάνουν απεργία πείνας ενάντια στην απομόνωση και για να τους αναγνωριστεί καθεστώς κράτησης πολιτικών κρατουμένων. Σε ένδειξη αλληλεγγύης, η Κίνηση καταλαμβάνει τα γραφεία της αεροπορικής εταιρείας LUFTHANSA στο Διεθνές Αεροδρόμιο Ελληνικού.

1989, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Να αποφυγακιετί ο Β. Χάβελ

Η Κίνηση, η ΟΚΔΕ και άλλες εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις κάνουν διαδήλωση στην τοπική πρεσβεία στην Αθήνα για να αποφυλα-

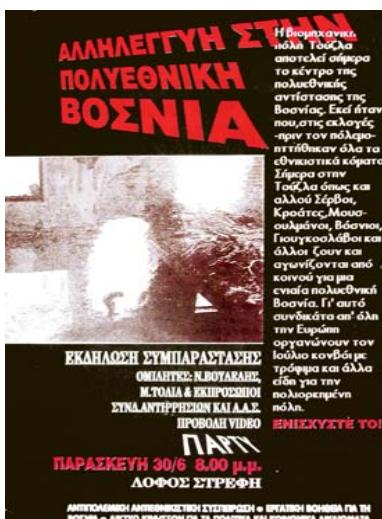
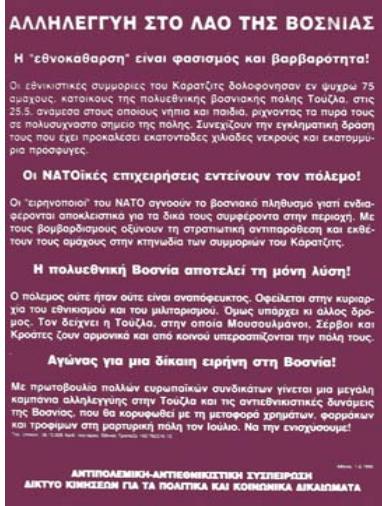
κιστεί ο Βάσλαβ Χάβαλ και οι υπόλοιποι τσέχοι αντιφρονούντες.

1989, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Στο πλευρό των εξεγερρένων της Τιεν Άν Μεν

Η Κίνηση πρωτοστατεί στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην κινέζικη εξέγερση και αντίστασης στην κτηνώδη καταστολή της από το κινέζικο κράτος, μαζί με πολλές οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και το ΚΚΕ εσωτ. Α-Α,

ενώ μαζί με την Εναλλακτική Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση πραγματοποιούν ολονύχτια μαζική συγκέντρωση έξω από την κινέζικη πρεσβεία στην Αθήνα.

ΔΙΚΤΥΟ

1989, ΧΕΙΜΩΝΑΣ: Αιματοεχγάπι επο ρουμάνικη εξέγερση

H Κίνηση, μαζί με οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς, οργανώνει διαδήλωση αλληλεγγύης στις κινητοποιήσεις του ρουμανικού λαού

για την ανατροπή του δικτατορικού διεφθαρμένου καθεστώτος του N. Τσαουσέσκου.

1990, ΜΑΪΟΣ: Νίκη επον Ιντιράντα

Mε πρωτοβουλία της Κίνησης διοργανώνεται στη Θεσσαλονίκη διαδήλωση αλληλεγγύης στην παλαιοτινιακή εξέγερση, που κλείνει έξι

μήνες ζωής, και παρ' όλη τη σιωνιστική καταστολή, εξαπλώνεται και μαζικοποιείται.

1990, ΜΑΪΟΣ: Ανεπιμόρφωτος ο ρατειετάς Ντε Κλέρκ

H Κίνηση πραγματοποιεί εκδήλωση, επ' ευκαιρία της επίσκεψης στην Ελλάδα του πρωθυπουργού της Νότιας Αφρικής Ντε Κλέρκ, με

ομιλητή τον εκπρόσωπο του Αφρικανικού Κογκρέσου, Κούλου Μπάτα, και συμμετέχει στη διαδήλωση ενάντια στο ρατσιστικό απαρτχάιντ.

1991, ΧΕΙΜΩΝΑΣ: Δίπλα επου Μαύρους Πάνθηρες

Sτις ΗΠΑ έχει αρχίσει η καμπάνια για την αποφυλάκιση του μαύρου αγωνιστή Μουμία Αμπού Τζαμάλ. Σ' αυτό το πλαίσιο, η Κίνηση διοργανώνει εκδηλώσεις στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με ομιλητή τον Μορ Ντουρούμπα

(στέλεχος των Μαύρων Παθήρων, που έμεινε 19 χρόνια στη φυλακή) για τους πολιτικούς κρατούμενους και τη «νέα τάξη» στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

1991, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: Στο πήευρό των εξεγερρένων Κούρδων του Ιράκ

O στρατός του Ιράκ, υπό την ανοχή και την εποπτεία των δυνάμεων της «νέας τάξης» στην περιοχή, καταστέλλει την εξέγερση των Κούρδων στο Β. Ιράκ, που διεκδικούν την αυτονομία τους. Η Κίνηση, υπερασπίζοντας το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση των καταπιεσμένων εθνών

και λαών και αντιστεκόμενη στην πολλαπλή καταστολή του κουρδικού λαού, παίρνει την πρωτοβουλία για την πραγματοποίηση διαδήλωσης αλληλεγγύης στους Κούρδους και διεξάγει καμπάνια υποστήριξης των Κούρδων στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν και τη Συρία.

1993, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Αιματοζγύπη επον πολυεθνική Βοσνία

Με πρωτοβουλία της Αντιπολεμικής Αντιεθνικής Συσπείρωσης, 20 άτομα πήραν μέρος στη διεθνή αντιπολεμική καμπάνια MIR SADA (Ειρήνη Τώρα) τον Αύγουστο του 1993. Στην αποστολή συμμετείχαν αγωνιστές και αγωνιστριες από την ΑΑΣ, την Κίνηση, την Οικολογική Κίνηση Θεσσαλονίκης, τους Αντιρρησίες Συνείδησης, την ΑΚΟΑ και το Συνασπισμό, αλλά και ανένταχτοι αριστεροί και αντιεξουσιαστές. Ξεκινώντας από την κροατική πόλη Σπλιτ, 2.000 ειρηνιστές και διεθνιστές μπαίνουν στη Βοσνία και επί 15 μέρες προσπαθούν να διασπάσουν τους αλλεπάλληλους κροατο-σερβικούς στρατιωτικούς κλοιούς και να φτάσουν στο πολιορκημένο Σεράγεβο — τελικά φτάνουν περίπου 60, ανάμεσά τους και 6 άτομα από την ελληνική αντιπροσωπεία. Περίπου 100 άτομα κατάφεραν να φτάσουν στο πολιορκημένο Μόσταρ, μεταξύ των οποίων 10 από την ελληνική ομάδα.

Η MIR SADA είναι η πρώτη από τις διεθνείς αποστολές στις οποίες συμμετείχαν η Α.Α.Σ. και η Κίνηση. Σημαντικές αποδεικνύονται οι καμπάνιες «Διεθνής Εργατική Βοήθεια για τη Βοσνία» και «Εργατική Βοήθεια για τη Βοσνία», στις αποστολές των οποίων συμμετέχει η Κίνηση της Θεσσαλονίκης, τον Απρίλιο του 1994 και του 1995. Η δράση τους συνεχίστηκε για πολλά χρόνια μετά τη συμφωνία του Ντέιτον, και ριζώθηκαν σε πολλά συνδικάτα της Ευρώπης. Η επαφή μαζί τους ήταν συνεχής, καθώς και η συμμετοχή σε κοινά συνδικαλιστικά συνέδρια τα πρώτα χρόνια της ειρήνης.

Στο Διεθνές Συνέδριο για την Αλληλεγγύη και

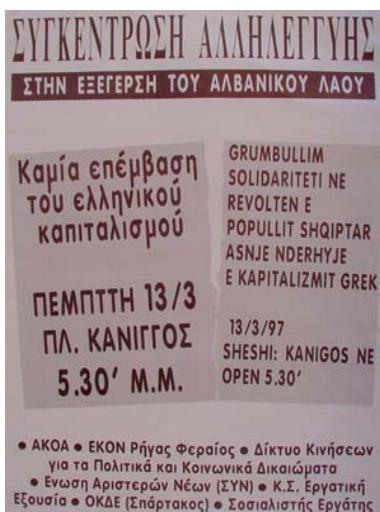

την Ειρήνη, το Νοέμβριο του 1994, στην πολιορκημένη Τούζλα, μετέβη ομάδα γυναικών από την ελληνική ομάδα του Ευρωπαϊκού Φόρουμ Αριστερών Φεμινιστριών και την ΑΑΣ.

Συνολικά, η αλληλεγγύη στην πολυεθνική αντίσταση στη Βοσνία, απέναντι στους εθνικιστικούς στρατούς των Σέρβων και των Κροατών, η υπεράσπιση της αντίστασης του Σεράγεβο, του Μόσταρ και της Τούζλα απέναντι στις πολιορκίες από σερβικά και κροατικά στρατεύματα αλλά και παρακρατικές συμμορίες, η καταγγελία της σφαγής χιλιάδων κατοίκων της Σρεμπρένιτσα τον Αύγουστο του 1995 από τις εθνικιστικές ορδές των Κάρατζιτς και Μλάντιτς, εκδηλώθηκαν με πολλές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις της Α.Α.Σ. και της Κίνησης (στη συνέχεια του Δικτύου) την περίοδο 1993-1996, κινητοποιήσεις δυναμικές αλλά αρκετά «μοναχικές», καθώς η μεγάλη πλειονότητα των οργανώσεων και των κομμάτων της Αριστεράς είτε θεωρούσαν ότι ο σερβικός εθνικισμός αποτελεί (εκτός από «ομόδοξο» για κάποιους) εστία αντίστασης στη «νέα τάξη», είτε «δεν ήθελαν να ταυτιστούν με τους "φιλοαμερικάνους» (όπως τους τσουβάλιαζαν όλους μαζί)

Μουσουλμάνους της Βοσνίας»...

ΔΙΚΤΥΟ

1995, ΑΝΟΙΞΗ: Δίπλα ετους Ζαπατίστας

Hεξέγερση των Ζαπατίστας, την Πρωτοχρονιά του 1994, έχει μεγάλη επιρροή στον ελληνικό αντιεξουσιαστικό και κινηματικό εξωκοινοβουλευτικό χώρο. Ήδη το Μάιο του 1994, με πρωτοβουλία αντιεξουσιαστών από τη Θεσσαλονίκη, εκδίδεται το «Εξεγερμένο Μεξικό», το οποίο διαδέχεται, από την ίδια περίοδο συντακτική ομάδα, η εξαιρετική έκδοση «Από τα Βουνά του Μεξικάνικου Νότου», ενώ το φθινόπωρο της ίδιας χρονιάς δημιουργείται στη Θεσσαλονίκη η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας.

Το Μάρτιο του 1995, μετά την επίθεση των

κυβερνητικών στρατευμάτων στους Ζαπατίστας, γίνονται διαδηλώσεις αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Τσιάπας στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, την Καβάλα και τα Χανιά. Το Δίκτυο συμμετέχει σε αυτές τις κινητοποιήσεις και, σε αυτό το πλαίσιο, μέλη του, μαζί με άλλες συντρόφισσες, πηγαίνουν στην Τσιάπας όπου συναντούν στελέχη του EZLN και των ζαπατίστικων κοινοτήτων. Αμέσως μετά δημιουργείται Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης και στην Αθήνα.

Η 1η Διηπειρωτική Συνάντηση Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό και για την Ανθρωπότητα, από τις 27/7 ως τις 3/8 1996 στην Τσιάπας, στην

οποία συμμετείχαν πάνω από 3000 άνθρωποι από 43 χώρες, δίνει τη δυνατότητα για τη δημιουργία ενός παγκόσμιου, πλέον, δικτύου αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας και αντίστασης στο διεθνοποιημένο καπιταλισμό. Μέλη του Δικτύου συμμετείχαν σε αυτή τη Συνάντηση, όπως και στη 2η της Ισπανίας του επόμενου καλοκαιριού, ενώ μετά τη σφαγή του Ακτεάλ, το Δεκέμβριο 1997, και τη διοργάνωση του Καραβανιού Αλληλεγγύης, το Φεβρουάριο του 1998, το κίνημα αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας στην Ελλάδα εντείνεται, μαζικοποιείται και ωριμάζει πολιτικά.

Μέλη του Δικτύου συμμετέχουν ενεργά στη δημιουργία της συλλογικότητας αλληλεγγύης YA BASTA (1998), στην έκδοση του περιοδικού «Σήματα Καπνού» (2000) και, ένα χρόνο αργότερα, στην Καμπάνια 'Ένα Σχολείο για την Τσιάπας.

Τόσο τα «Σήματα Καπνού» όσο και η Καμπάνια αποτελούν από τα πλέον πετυχημένα εγχειρήματα εναλλακτικής πληροφόρησης και έμπρα-

κτης αλληλεγγύης στο ελληνικό κοινωνικό κίνημα, με δεκάδες μαζικές εκδηλώσεις και αποστολές στο Μεξικό, συλλογή χρημάτων κ.λπ., ανάμεσα στις οποίες, εντελώς ενδεικτικά, αναφέρουμε τη μεγάλη συναυλία της Καμπάνιας στο Θέατρο Πέτρας στην Πετρούπολη και τη συγκλονιστική εκδήλωση των «Σημάτων» και της «Καμπάνιας» στο MAX του Ε.Μ.Π. με τον Ε. Γκαλεάνο, καθώς και την εκδήλωση στον ίδιο χώρο με καλεσμένη την Γκλόρια Μουνιό.

Στο πλαίσιο αυτής της πρωτοφανούς, για τα ελληνικά δεδομένα, καμπάνιας διεθνιστικής αλληλεγγύης, το Δίκτυο συμμετείχε στην αποστολή αλληλεγγύης στους καταληψίες φοιτητές του Πανεπιστημίου UNAM της Πόλης του Μεξικού το Φεβρουάριο του 2000 (πραγματοποιώντας την ίδια περίοδο κατάληψη στη μεξικάνικη πρεσβεία στην Αθήνα) και στην πορεία στην Πόλη του Μεξικού που διοργάνωσαν οι Ζαπατίστας, με τη συμμετοχή ευρωπαϊκών οργανώσεων, το Μάρτιο του 2001.

1997, ΜΑΡΤΙΟΣ: Μαζί με τους εξεχερρένους Αιθανούς

Mέλη του Δικτύου και του περιοδικού «Δρόμοι» πηγαίνουν στη γειτονική χώρα κατά τη διάρκεια της εξέγερσης ενάντια στον Μπερίσα, συναντώνται με επιτροπές, κόμματα και συνδικάτα στους Αγ. Σαράντα, το Αργυρόκαστρο, το Τεπελένι, την Αυλώνα και τα Τίρανα, ενώ το Δίκτυο συμμετέχει μαζί με οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς σε εκδηλώσεις και συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στον αλβανικό λαό.

Μήν αφήνετε τη φωλία των λαών στα χέρια των Μ.Μ.Ε.
της κυβέρνησης και των μπεριαλιστών

20.000 πολποί κρατούμενοι
στην ΤΟΥΡΚΙΑ ζητούν
την αλληλεγγύη μας

ΣΥΝΑΥΓΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΑΛΣΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ

Παρασκευή 30 Ιουνί, 8 μμ.

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ

Δημήτρης Ζερβουδάης
Συνήθεις Ύποπτοι
Ζωρζ Πιλαΐ
Τρίο Περού
Αστροβύλια Πεδία
Το τουρκικό συγκρότημα
MUNZUR
και θεσπρωτική ομάδα
BUGFONATA

• ΛΙΟΤΡΑΓΑΝΔΟΝΑ
• Πολιτικό κέντρο "ΤΕΦΗΡΑ"
• Επιτροπή αλληλεγγύης
στους πολιτικούς κρατουμένους στην Τουρκία
• Τουρκοί και Κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες στην Ελλάδα

ΔΙΚΤΥΟ

1997, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Συμμετοχή στο 1ο Συνέδριο του ODP

Το Δίκτυο, έχοντας πολύχρονους και πολύ-πλευρους δεσμούς με την τουρκική Αριστερά, προσκαλείται στο ιδρυτικό συνέδριο του κόμματος Ελευθερία - Αλληλεγγύη, στην ηγεσία του οποίου βρίσκονται πολλά από τα στελέχη της DEV YOL που κάθονταν στο εδώλιο του στρατο-

δικείου Μαμάκ το 1988. Παρά την κράτηση και την εκ νέου απέλαση του Νίκου Γιαννόπουλου στο αεροδρόμιο της Ιστανμπούλ, η αντιπροσωπεία του Δικτύου συμμετείχε στο συνέδριο και υιοθέτησε με το ODP μια κοινή πλατφόρμα αντιεθνικιστικής αντιπολεμικής δράσης.

1997, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Το MST επιν Ειδιάδα

Οι επιτροπές αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας πραγματοποίησαν στις 11 και 13/11 εκδηλώσεις, στην Θεσσαλονίκη και την Αθήνα αντίστοιχα, με στόχο την ενημέρωση για τη φυσιογνωμία και τη δράση του κινήματος των Χωρίς Γη στη Βραζιλία. Όλα τα επόμενα χρόνια, το Δίκτυο,

μέσω κυρίως του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος, αποκτά στενούς δεσμούς με το MST, και προσκαλείται επίσημα στο Συνέδριο του Κινήματος των Ακτημόνων το καλοκαίρι του 2007 στη Βραζιλία.

1997, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ: Στο πλευρό των τούρκων φοιτητών-ριών

Το Δίκτυο και τα Αριστερά Φοιτητικά Σχήματα πραγματοποίησαν στη Θεσσαλονίκη, την Αθήνα, την Πάτρα, την Άρτα και τη Λαμία εκδηλώσεις αλληλεγγύης στους τούρκους φοιτητές-

ριες που καταδικάστηκαν συνολικά σε 96 χρόνια φυλάκιση επειδή ύψωσαν στην τουρκική Βουλή πανό που κατήγγειλε τα υψηλά δίδακτρα στην ανώτατη εκπαίδευση.

1998, ΑΝΟΙΞΗ: Αποεισιδή αδικιδεχγύνεις στο ίδιο του Ιράκ

Οι Πολίτες Χωρίς Δεσμά και το Δίκτυο, με συμμετοχή εκπροσώπων του ΔΣΑ και συνδικαλιστικών οργανώσεων, πραγματοποίησαν απο-

στολή αλληλεγγύης στο Ιράκ με στόχο την καταγγελία του εμπάργκο στη χώρα και τη μεταφορά φαρμάκων.

1999, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ:

Καταχρεία της έκδοσης του Οτεαμάν επιν Τουρκία

Tο Δίκτυο συμμετείχε ενεργά σε όλες τις μεγάλες διαδηλώσεις που γίνονται σε πολλές πόλεις της Ελλάδας για να καταγγείλουν το αίσχος της παράδοσης του ηγέτη του PKK Οτσαλάν στην Τουρκία, με πρωταγωνιστικό ρόλο της ελληνικής κυβέρνησης και της ΕΥΠ. Ανεξάρτητα από τις

διαφωνίες με τον εθνικιστικό - αυταρχικό χαρακτήρα του PKK και τις ιδιοτελείς υποκριτικές διαμαρτυρίες των ελλήνων εθνικιστών, μαζί με το σύνολο σχεδόν της ελληνικής Αριστεράς διαδηλώσαμε ενάντια σε αυτή την πρωτοφανή διαιρετική τρομοκρατία.

1999, ΜΑΪΟΣ:

Με τους κοειθάρους πρόεργχες

Aμέσως μετά τη λήξη των ΝΑΤΟϊκών βομβαρδισμών στη Σερβία και το Κόσοβο, αντιπροσωπεία του Δικτύου πηγαίνει στο στρατόπεδο προσφύγων Κούκες στα σύνορα Αλβανίας - Κοσσυφοπεδίου, στο οποίο έχουν καταφύγει Κοσοβάροι. Στόχος της αποστολής ήταν αφενός, η ενημέρωση για την κατάσταση των προσφύγων και, αφετέρου, η κατανόηση της

πραγματικότητας που διαμορφωνόταν στο Κόσοβο, οι διαθέσεις των αλβανικής εθνικής καταγωγής κατοίκων του, η επιρροή των διάφορων πολιτικών δυνάμεων κ.λπ. Αναμφίβολα, όπως και σε όλες τις υπόλοιπες «αποστολές», παρότι από πολλούς υποτιμήθηκαν, η επιτόπου σχέση μάς εφοδίασε με πολύ σημαντικό υλικό για τις εκτιμήσεις και τη συνολική στάση μας.

ΚΑΤΩ Η ΣΚΕΥΟΡΙΑ

ΠΟΥ ΣΤΗΘΗΚΕ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥΡΚΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Το φοιτητικό Κίνημα και οι αγώνες της Αριστεράς στην Τουρκία

Ομιλητές:

(Τούρκοι Φοιτητές)
EVREN KOC
OMAR KARATEPE

Εκδήλωση-συζήτηση
Πανεπ. Μακεδονίας
Παρασκευή 5/12/97
ώρα 8:00' μμ.

- ΔΙΚΤΥΟ ΚΙΝΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΟΜΑΤΑ
- ΝΕΟΛΑΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ (YRE)
- ΣΥΣΠΕΙΡΟΣΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

ΕΝΑΝΤΙΟ ΣΤΗ ΣΚΕΥΩΡΙΑ
ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ 6 ΦΟΙΤΗΤΩΝ
ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ:
για το
ΝΕΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ
στην Τουρκία

προσεκτικά στοιχεία
της Ομοσπονδίας ταξιδιών φοιτητών συλλόγων
Ομήρ Καρατεκέ και Σεργκέν Έρδη

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Παρασκευή 5/12/97,

Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, 8 μ.μ.

ΛΑΜΙΑ: Σάββατο 6/12/97,
Βιβλιοπατέλι Λιχανάρι, 7 μ.μ.

ΑΘΗΝΑ: Τρίτη 9/12/97

Πολυτεχνείο τοπ. Γεωντή, 7 μ.μ.

ΠΑΤΡΑ: Τετάρτη 10/12/97,
Πανεπιστήμιο Πάτρας, 1 μ.μ.

ΑΡΓΑ: Πέμπτη 11/12/97

Εργατικό Κέντρο, 7:30 μ.μ.

Αριστερά Φοιτητικά Σχήματα
Δίκτυο Κίνησεων

ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΟΜΑΤΑ

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

1999, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Να απελευθερωθεί ο Μ. Α. Τζαμάλ

Ο φυλακισμένος από το 1981 –μέχρι σήμερα– αφροαμερικανός θανατοποιονίτης αγωνιστής υπέστη –και υφίσταται– την πλέον ρατσιστική και βάναυση καταστολή του βορειοαμερικάνικου «λευκού» κράτους. Στις ΗΠΑ, γίνεται μια πολύ-χρονη καμπάνια για επανάληψη της δίκης του Αμπού Τζαμάλ, που κλιμακώθηκε για να ακυρωθεί

η εκτέλεσή του στις 2 Δεκεμβρίου, μετά την απόφαση του κυβερνήτη της Πενσιλβανία. Το Δίκτυο συμμετείχε σε όλες τις διαδηλώσεις και συγκεντρώσεις που έγιναν το Νοέμβριο στην αμερικάνικη πρεσβεία. Τελικά, η εκτέλεση δεν έγινε, ωστόσο ο Τζαμάλ παραμένει στη φυλακή.

2000, ΙΑΝΟΥΡΙΟΣ: Αποετοιμά ετο Κόσοβο

Η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, σε συνδυασμό με την κατάρρευση της Σερβίας, μετέτρεψαν το Κόσοβο από επαρχία της Σερβίας, με σκληρή καταπίεση της μεγάλης πλειονότητας των Αλβανών από τη σερβική μειονότητα-ελίτ, σε «Ελντοράντο» του αλβανικού αλυτρωτισμού και των ποικίλων μαφιών, υπό την εποπτεία της «διεθνούς κοινότητας». Το Δίκτυο, μαζί με την AKOA, ανένταχτους-ες και αλβανούς μέλη του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών και του Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών στην αποστολή του στο Κόσοβο πραγματοποιεί

πολλές συναντήσεις με κόμματα, σωματεία και ενώσεις της περιοχής, καθώς και πολλούς ανθρώπους από όλες τις εθνικότητες, από τις οποίες προέκυψαν χρήσιμα στοιχεία όχι μόνο για ούσα ακολούθησαν, αλλά και για αυτά που συμβαίνουν στις μέρες μας.

2000, ΜΑΪΟΣ: Ενάντια ετος βομβαρδισμούς ετο Μιντανάο

Το Δίκτυο μαζί με την KASAPI πραγματοποιούν διαδήλωση στη φιλιππινέζικη πρεσβεία στην Αθήνα, για να καταγγείλουν τους βομβαρδισμούς του νησιού από την κυβέρνηση Εστράντα για να πλήξει το Ισλαμικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, προκαλώντας δεκάδες νεκρούς και χιλιάδες πρόσφυγες.

2000, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Αιματεργάντα Ιντιφάντα

Tο Δίκτυο, μαζί με πολλές οργανώσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς, διαδηλώνουν στη

Θεσσαλονίκη υπέρ της νέας Ιντιφάντα, απαιτώντας την απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

2000, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ:

Στο πλευρό των τούρκων απεργών πείνας

Xιλιάδες τούρκοι και κούρδοι πολιτικοί κρατούμενοι κάνουν απεργία πείνας ενάντια στην απομόνωση και τα κελιά F. O στρατός εισβάλλει στις φυλακές σκοτώνοντας δεκάδες κρατούμε-

νους. Το Δίκτυο συμμετέχει ενεργά στις διαδηλώσεις που γίνονται σε πολλές πόλεις της Ελλάδας όλους τους επόμενους μήνες.

2001, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ: Αιματεργάντα ήδος Αργεντινής

Eκατομμύρια άνθρωποι ξεσηκώνονται ενάντια στο «οικονομικό θαύμα» που οδήγησε τη χώρα στην καταστροφή και τους ίδιους στην εξαθλίωση. Αιματηρές συγκρούσεις επί ημέρες αναγκάζουν την κυβέρνηση να παραιτηθεί. Παρότι η κατάσταση σταδιακά ομαλοποιείται, η ατμόσφαιρα του «να φύγουν όλοι, να μη μείνει

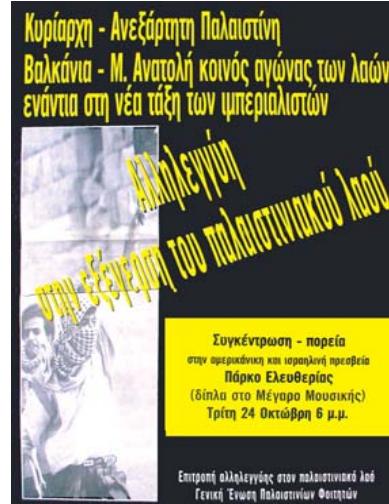
κανένας» καθορίζει ευρύτερες κοινωνικές εξελίξεις, καθώς μέχρι σήμερα παραμένουν ενεργές αρκετές καταλήψεις εργοστασίων και συνεταιριστικές κοινότητες. Το Δίκτυο συμμετέχει στην καμπάνια και τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης της Διεθνούς Δράσης (του προγονικού σχήματος του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ).

2004, ΜΑΡΤΙΟΣ:

Να μην εκδοθεί επι Γερμανία ο Ταϊλάν

O τούρκος αγωνιστής συλλαμβάνεται με αίτημα έκδοσης από τη Γερμανία για δύο αδικήματα για τα οποία όχι μόνο είχε δικαστεί αλλά και αθωαθεί, παίρνοντας μάλιστα αποζημίωση από το γερμανικό κράτος. Παρ' όλα αυτά, το Μάιο το Συμβούλιο Εφετών αποφασίζει την έκδοσή του. Ένα μεγάλο κίνημα συμπαράστασης δημιουργείται, που καλύπτει ευρύτατο φάσμα πολιτικών δυνάμεων και το σύνολο σχεδόν του συνδικα-

λιστικού κινήματος. Γίνονται μεγάλες διαδηλώσεις αλληλεγγύης (7/4, 24/6 με συναυλία, 3/11, 16/12, 10/2/05), οι οποίες, σε συνδυασμό με την απεργία πείνας του Ταϊλάν, υποχρεώνουν τον υπουργό Δικαιοσύνης να αποφασίσει τη μη έκδοσή του στη Γερμανία. Το Δίκτυο συμμετείχε τόσο στις κινητοποιήσεις όσο και σε όλες τις υπόλοιπες ενέργειες για την πολιτικο-δικονομική υποστήριξη του τούρκου πολιτικού πρόσφυγα.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

2000-2007: Αγώνας ενάντια ετις ιεραπόλινές μπριωδίες ετο Κατεχόμενα – Νίκη επον Ιντιφάντα

Hκατάρρευση των Συμφωνιών του 'Οσλο ανοίγει ένα νέο κύκλο της παλαιοστινιακής εξέγερσης. Το ισραηλινό κράτος εντείνει την αδιαλλαξία του και την καταστολή. Αυξάνονται οι ισραηλινοί εποικισμοί, κατασκευάζεται το Τείχος της Ντροπής, καταστρέφονται σπίτια και περιουσίες Παλαιστινών, πολιορκούνται και βομβαρδίζονται παλαιοστινιακές πόλεις και χωριά, ακόμα και το αρχηγείο του Γιασέρ Αραφάτ στη Ραμάλα. Η Παλαιοστινιακή Αρχή αφυδατώνεται, η παλαιοστινιακή αντίσταση ριζοσπαστικοί είται και αναπόφευ-

κτα στρατιωτικοποιείται, οι ισλαμικές οργανώσεις μαζικοποιούνται, η Φατάχ συντηρητικοποιείται και ουσιαστικά διασπάται, η παλαιοστινιακή Αριστερά μένει όλο και περισσότερο μετέωρη.

Το Δίκτυο, ήδη από το 2000, πρωτοστατεί ή συμμετέχει ενεργά στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Ιντιφάντα. Σ' αυτό το πλαίσιο, αρχίζουν οι αποστολές στα Κατεχόμενα, με εκκίνηση την Καμπάνια Ανθρώπινη Ασπίδα για την Παλαιοστίνη (2002-2003), οι οποίες διαμορφώνουν ισχυρούς δεσμούς με την παλαιοστινιακή αντίσταση. Αποτέ-

λεσμα της μεγάλης αποστολής του Ιανουαρίου 2004 στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα είναι η δημιουργία του Συλλόγου Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό Λαό «Ιντιφάντα», στον οποίο συμμετέχουν πολλές οργανώσεις και κόμματα της ελληνικής και της παλαιστινιακής Αριστεράς, καθώς και ανένταχτοι-ες.

Η «Ιντιφάντα» έχει πάρει την πρωτοβουλία για πολλές διαδηλώσεις ενάντια στη σιωνιστική καταστολή, έχει πραγματοποιήσει καμπάνιες για το Τείχος και τους παλαιστίνιους πολιτικούς

κρατούμενους, μαζί με συνδικάτα και δήμους έχει
μαζέψει χρήματα και είδη πρώτης ανάγκης για
τους Παλαιστίνιους στη Γάζα και το Λιβάνο ενώ,
παράλληλα, πραγματοποιεί αποστολές αλληλεγ-
γύης στα Κατεχόμενα.

Ως Δίκτυο, κυρίως μέσω της «Ιντιφάντα» αλλά και με το Φόρουμ ή άλλες συλλογικότητες, επιδιώκουμε να παραμείνει η αλληλεγγύη στην Ιντιφάντα στις προτεραιότητές του κινήματος και παράλληλα να ενισχύσουμε τους δεσμούς μας με το παλαιστινιακό κίνημα και τις ριζοσπαστικές τάσεις του.

77

Η μεγαλύτερη επιτυχία του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, από την εποχή της Θάτσερ και του Ρίγκαν μέχρι σήμερα, είναι η σε υλικό και ιδεολογικό πεδίο κατάτμηση της εργατικής τάξης της προηγούμενης περιόδου, η αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού συνολικά και η εμπέδωση σε ευρύτατα τμήματα του πληθυσμού λογικών (και συμπεριφορών) ατομικιστικών και ανταγωνιστικών.

Αν λοιπόν η ταξική ενότητα και αλληλεγγύη υπήρξαν ανέκαθεν αξίες και –στον έναν ή τον άλλο βαθμό– πρακτικές του εργατικού κινήματος, τόσο στους αγώνες για τη διεκδίκηση των αιτημάτων του όσο και στον αγώνα για την αυτοσυνείδηση των εργαζομένων «ως τάξης δι' εαυτήν», στην εποχή μας η ταξική και η κοινωνική αλληλεγγύη αποτελούν εκ των ων ουκ άνευ πολιτική προϋπόθεση για κάθε εγχείρημα ανασυγκρότησης και αντεπίθεσης «των από κάτω».

Ο πολλαπλός κατακερματισμός των εργαζομένων (ως προς τον τρόπο εργασίας: φασόν, εποχικοί, ενοικιαζόμενοι, υπεργολαβίες κ.λπ.: ως προς το εργασιακό καθεστώς, την αμοιβή και την ασφάλιση: με συμβάσεις περιορισμένου χρόνου, με ΔΠΥ κ.λπ.: ως προς την εθνική καταγωγή: εγχώριοι και αλλοδαποί κ.ο.κ.), η άνοδος της ανεργίας και της επισφαλούς εργασίας, η διόγκωση του κοινωνικού αποκλεισμού (είτε με τη μορφή της οριστικής απαξίωσης της εργατικής δύναμης συγκεκριμένων κατηγοριών, π.χ. μεσήλικες απολυμένοι, είτε με την ένταση των διακρίσεων απέναντι σε ολόκληρες κοινωνικές ομάδες, π.χ. Τσιγγάνοι, είτε με την πλήρη εγκατάλειψη τμημάτων του πληθυσμού που δεν είναι «παραγωγικά», π.χ. φτωχοί, συνταξιούχοι), όλα αυτά αποτελούν προϊόν του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού και, ταυτόχρονα, ευνοϊκή συνθήκη για τις διαιρετικές πολιτικές που εφαρμόζει.

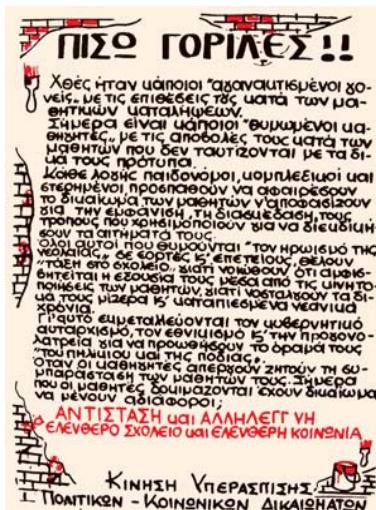
Σε αυτό το επίπεδο, σε συνδυασμό βεβαίως με τρομακτικές υποκειμενικές ευθύνες, εξελίσσεται η κρίση των συνδικάτων και των παραδοσιακών εργατικών κομμάτων, που, στην Ευρώπη τουλάχιστον, υπερβαίνει κατά πολύ την «πολιτική των ηγεσιών», αφορά πλέον την ουσία της «ταξικής διαθεσιμότητας» των εργαζόμενων ενώ, ίδιαίτερα στον ιδιωτικό τομέα, σε συνδυασμό με την εργοδοτική τρομοκρατία και το φόβο της ανεργίας, έχει τραγικές διαστάσεις. Ο κοινωνικός κατακερματισμός, λοιπόν, και η κρίση των παραδοσιακών μορφών οργάνωσης «των από κάτω», εντείνουν δύο τάσεις: μία, προς το παρόν, πλειοψηφική με κύρια χαρακτηριστικά την παθητικότητα, τον ατομικισμό και το συντεχνιακό ή τοπικιστικό εγωισμό και μια δεύτερη, μειοψηφική αλλά ισχυροποιούμενη, επιστροφής στη συλλογική διεκδίκηση, επινόησης νέων μορφών οργάνωσης και επαναπόκτησης αγωνιστικής αυτοπεοίθησης (οι εκατοντάδες επιτροπές κατοίκων που δρουν σε όλη την Ελλάδα, μαχητικά σωματεία που δημιουργούνται στους χώρους της «ευέλικτης» εργασίας, σχήματα αυτοοργάνωσης και διεκδίκησης αλλοδαπών εργαζομένων, στέκια και συλλογικότητες νεανικής αντίστασης και δημιουργίας κ.λπ., αποτελούν υλικά ίχνη αυτής της τάσης «κοινωνικής διαθεσιμότητας» και, ενδεχομένως, κινηματικής ανασύνθεσης).

Κατά τη γνώμη μας, η κοινωνική αλληλεγγύη και ως «προταγματική αρχή» («το στρατόπεδο των καταπιεσμένων»...) και ως πολιτική πρακτική (έμπρακτη υποστήριξη όσων υφίστανται την πολιτική

των αρχόντων και, βεβαίως, όλων όσοι αγωνίζονται εναντίον της) αποτελεί πυλώνα του κοινωνικο-
απελευθερωτικού αγώνα. Επομένως:

1. Ασφαλώς κάθε συλλογικότητα κάνει τις ιεραρχήσεις της δράσης της ανάλογα με τις αντιλήψεις και τις δυνατότητές της. Η δική μας προσέγγιση στο ζήτημα της κοινωνικής αλληλεγγύης —ασφαλώς με αντιφάσεις, αποσπασματικότητα και υποκειμενισμό— αφορά το σύνολο των καταπιεσμένων (ανεξάρτητα, πολλές φορές, από το μέγεθος ή το «κοινωνικό βάρος» της κατηγορίας ή του κινήματος που απευθύνεται η αλληλεγγύη μας), με ιδιαίτερη έμφαση σε αυτούς «που δεν έχουν φωνή», και σε όσους-ες ενδιαφέρονται για μαχητικές μορφές πάλης.
2. Η ταξική ενότητα και αλληλεγγύη συγκρούονται ευθέως με τις διαιρετικές πολιτικές των κυρίαρχων, γι' αυτό συνιστούν ριζοσπαστική πολιτική, είτε αφορά το συντονισμό των απεργιακών αγώνων είτε προβάλλει κοινά αιτήματα εγχώριων και αλλοδαπών εργαζομένων κ.λπ. Για να είναι, όμως, η πολιτική της ταξικής ενότητας και αλληλεγγύης πρωθητική πρέπει να επιλέγει οργανωτικές μορφές, τρόπους δράσης, συμμαχίες και διαδικασίες που θα συσπειρώνουν στη βάση «των συμφερόντων και των αναγκών» και όχι με αποκλειστικό κριτήριο συνολικές αντιλήψεις και στρατηγικές επιλογές.
3. Η νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα απογειώνει τις κοινωνικές διακρίσεις και, αντίστοιχα, διογκώνει τις ζώνες κοινωνικού αποκλεισμού. Δεν έχουμε την «εκκεντρική» άποψη ότι πρέπει να εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας μόνο στους «απέξω» ή τους «διαφορετικούς», άποψη που καταλήγει σε προνοιακές πρακτικές και συχνά σχετίζεται με περιφρόνηση των εργαζομένων ως... βολεμένων κ.λπ. Αντίθετα, πιστεύουμε ότι η νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική αναδιάρθρωση, μέσα και έξω από την παραγωγή, προλεταριοποιεί μεγάλα τμήματα των υψηλότερων στρωμάτων της μισθωτής εργασίας και, παράλληλα, διαλύει τμήματα του παραδοσιακού προλεταριάτου. Μ' αυτή την έννοια, ο «κοινωνικός αποκλεισμός» δεν είναι κάπου μακριά, αλλά μέσα στην «ευελιξία» της εργασίας και, συνεπώς, η κοινωνική αλληλεγγύη είναι «πιο ταξική» από παλιότερα.
- Ωστόσο, ιδιαίτερα στην εποχή μας, είναι επείγουσα η «διάχυση» της κοινωνικής αλληλεγγύης, η πολιτική (και όχι ηθική...) επιλογή της ενεργούς υποστήριξης κοινωνικών κατηγοριών, όπως οι φυλακισμένοι, οι αλλοδαπές πόρνες, οι τοξικοεξαρτημένοι κ.λπ., που όχι μόνο διευρύνονται, αλλά η αντιμετώπισή τους συμπυκνώνει την κοινωνική αναληγσία και την ηθική παρακμή του νεοφιλελεύθερισμού.
4. Ισχυρίζομαστε ότι η κοινωνική αλληλεγγύη, πέραν της πολιτικής αξίας της, συνιστά μορφωτική και πολιτισμική πρακτική με εξαιρετικές επιπτώσεις σε αυτούς που την ασκούν, αποτελεί, με άλλα λόγια, ένα «κινηματικό σχολείο», το οποίο, με στόχο να κάνει την κοινωνία καλύτερη, κάνει καλύτερους τους ανθρώπους από σήμερα.

ΔΙΚΤΥΟ

1987, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Απλησίες χάση στους κρατούμενους των Φυλακών Κέρκυρας

H Επιτροπή Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων, παράλληλα με τις διαμαρτυρίες έγκλειστων σε διάφορες φυλακές της χώρας για τις συνθήκες κράτησης, πραγματοποιεί καμπάνια για να κλείσει το «Νταχάου της Κέρκυρας» – το κολαστήριο για εκαντοντάδες φυλακισμένους επί δεκαετίες, με ιδιαίτερο ρόλο στο

«σωφρονισμό» των πλέων ανυπότακτων και μαχητικών (Παπαδόπουλος, Πετρόπουλος, Τεμπερεκίδης, Ψωφάκης). Η καμπάνια κορυφώνεται με εκδήλωση της Επιτροπής στην «Ιριδα», την προηγουμένη ακριβώς της εξέγερσης των φυλακισμένων, που κατέληξε στο κάψιμο του «Νταχάου».

1987, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Να αποφασιστεί ο οριοφυλόφιλος κρατούμενος Χρ. Ρούσεος

O Ρούσσος κάνει απεργία πείνας για το μετριασμό της ποινής του ενώ ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Χρ. Σαρτζετάκης, με ανεκδιήγητα επιχειρήματα, απορρίπτει όλες τις αιτήσεις χάριτος. Η Επιτροπή διοργανώνει στα Προπύλαια απεργία πείνας αλληλεγγύης στον Χρήστο Ρούσσο, στην οποία συμμετέχουν, μεταξύ άλλων, οι

Μιχάλης Ράπτης (Πάμπλο), Λιλή Ζωγράφου, Μ. Παπαγιαννάκης, Γιώργος Βότσης, Νίκος Μανιός, Λάκης Χριστοδούλοπουλος, Γιώργος Καραμπελιάς και Νίκος Φίλης. Η κινητοποίηση, που υποστηρίζεται ενεργά από το ΚΚΕ εσωτ. Α-Α, τη ΡΗΕΗ και την Κ.Ο. Μαχητής, κορυφώνεται με διαδήλωση χιλιάδων ανθρώπων στο Προεδρικό Μέγαρο.

1988, ΑΝΟΙΞΗ:

Κάτω τα χέρια από τους απεργούς του ΗΛΠΑΠ!

H Κίνηση, μαζί με την Ταξική Αγωνιστική Συσπειρώση, κάνουν καμπάνια αλληλεγγύης στην απεργία του ΗΛΠΑΠ, η οποία αντιμετωπίζει αφενός τον πασοκικό απεργοσπαστισμό και, αφετέρου, συκοφαντικά δημοσιεύματα. Συγκρο-

τείται Επιτροπή Συμπαράστασης που προωθεί την έκδοση ψηφισμάτων αλληλεγγύης, κάνει αφισοκόλληση σε εργασιακούς χώρους και πραγματοποιεί συγκεντρώσεις με ομιλητές από την Ταξική Ενότητα του ΗΛΠΑΠ.

1988, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ:

Οι απεργοί του Νοσοκομείου Παιίδων θα νικήσουν!

Oι εργαζόμενοι του Νοσοκομείου Παιίδων «Η Αγία Σοφία» απεργούν επί 62 μέρες με οικονομικά, εργασιακά και ασφαλιστικά αιτήματα. Πρόκειται για μια από τις μεγαλύτερες –και τις ελάχιστες νικηφόρες– της δεκαετίας του '80. Με συγκεντρώσεις στις γύρω περιοχές, διαδηλώσεις,

κλεισίματα δρόμων και καταλήψεις οι απεργοί κατορθώνουν, τελικά, να νικήσουν. Η Κίνηση, αρκετά μέλη της οποίας πρωτοστατούν στην απεργία, κινητοποιεί τοπικές ομάδες, συλλόγους ασθενών, συνδικαλιστές κ.λπ. σε ένα ευρύ μέτωπο αλληλεγγύης στην απεργία.

1989, ΧΕΙΜΩΝΑΣ:

Στο πέμπτο των κατοίκων της Αραβησσού

Sτην Αραβησσό της Μακεδονίας, οι κάτοικοι αντιστέκονται στη λεγλασία του νερού του χωριού από τον Οργανισμό Ύδρευσης Θεσσαλονίκης. Η Κίνηση μαζί με αντιεξουσιαστές συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις και τις συγκρούσεις με τα MAT στην Αραβησσό, που καταλήγουν στο κάψιμο των εγκαταστάσεων του Ο.Υ.Θ., καταλαμβάνουν το γραφείο του υπουργού Μακεδονίας Θράκης, Δεληγιάννη, και πραγματοποιούν εκδηλώσεις αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα. Τελικά, η κυβέρνηση αναγκάζεται να υποχωρήσει.

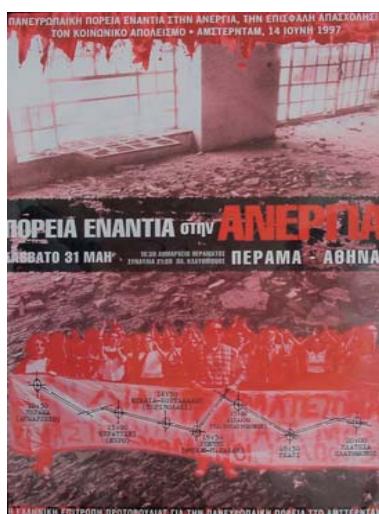

**Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ
Η ΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗ ΜΑΣ**

**ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΟΥΝ ΤΩΡΑ
ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΕΑΣ**

ΚΙΝΗΣΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

1990, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Αθλητικής εποχής απεργούς της Τράπεζας Πίετεως

Oι εργαζόμενοι απεργούν για τα συνδικαλιστικά και εργασιακά δικαιώματά τους, αντιμετωπίζοντας την εργοδοτική αδιαλαξία και τρομοκρατία. Η Κινηση, η ΟΣΕ και το ΝΑΠ, μαζί με συνδικαλιστές του ανεξάρτητου ταξικού και του ανανεωτικού χώρου, συγκροτούν Επιτροπή Συμπαράστασης. Η Επιτροπή προσπαθεί να διαρρήγει την «οικουμενική συναίνεση» ενώ μαζί με αντιεξουσιαστές συμμετέχει ενεργά στην απεργιακή περιφρούρηση του κεντρικού καταστήματος της τράπεζας στη Σταδίου, που καταλήγει σε συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και τον τραυματισμό απεργών.

Εις την «οικουμενική συναίνεση» ενώ μαζί με αντιεξουσιαστές συμμετέχει ενεργά στην απεργιακή περιφρούρηση του κεντρικού καταστήματος της τράπεζας στη Σταδίου, που καταλήγει σε συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και τον τραυματισμό απεργών.

1990, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ: Δίπλα εποχής εξεγερμένους των φυλακών

Hη κινηση μαζί με αντιεξουσιαστές και αναρχικούς οργανώνουν συγκεντρώσεις, μηχανοκίνητες πορείες και διαδηλώσεις αλληλεγγύης σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, καθώς σε όλες σχεδόν τις φυλακές οι έγκλειστοι έχουν ανεβεί

στις ταράτσες καταγγέλλοντας τη σωφρονιστική βαρβαρότητα. Η Κινηση στις 24/10 διοργανώνει συγκέντρωση έξω από το Γεντί Κουλέ στη Θεσσαλονίκη, για να κλείσει αυτή η μεσαιωνική φυλακή.

1990, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ:

Αθλητικές γάμψες στους αποκαθημένους του Σκαθιετόρα

Με πρωτοβουλία της Κίνησης δημιουργείται η Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Εργάτες των «Προβληματικών» Επιχειρήσεων, στην οποία συμμετέχουν το ΕΚΚΕ, το ΕΑΜ και αναρχικοί. Πραγματοποιούνται συναυλίες αλληλεγγύης στο Μαντούδι Εύβοιας και στο Περιστέρι, με συμμε-

τοχή δεκάδων συνδικαλιστικών οργανώσεων, διήμερο στις 3-4/11 στη Θεσσαλονίκη ενώ τις ίδιες μέρες η Κίνηση μαζί με την ΚΝΕ (NAP) κάνουν εκδήλωση με συμμετοχή συνδικαλιστών από όλες τις εργατικές καταλήψεις.

1990, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ:

Μαζί με τους καθηγούτες χιονοεργία στις εξετάσεις

Λίγους μήνες μετά την άνοδο της ΝΔ στην εξουσία και μέσα στη γενική νηνεμία και αμηχανία που διαδέχονται τη «συγκυβέρνηση» και την «οικουμενική», οι καθηγητές αποφασίζουν το... αδιανότο: Να απεργήσουν στη διάρκεια των εξετάσεων ζητώντας αυξήσεις στους μισθούς τους και προσλήψεις! Μια πρωτοφανής εκστρατεία συκοφάντησης και εκφοβισμού εξαπολύεται εναντίον τους. Η Κίνηση, ήδη από την ανακοίνω-

ση της απεργίας, εκδίδει υλικό αλληλεγγύης, μαζί με αδιόριστους και μαθητές δημιουργεί Επιτροπή Συμπαράστασης ενώ μέλη της πλαισιώνουν τις απεργιακές επιτροπές δίπλα σε καθηγητές της εκπαιδευτικής Αριστεράς. Τελικά, η απεργία δεν προχωρά, ωστόσο αφήνει σοβαρές παρακαταθήκες για τους μεγάλους εκπαιδευτικούς αγώνες των επόμενων χρόνων.

ΔΙΚΤΥΟ

ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΙΟ!
Ο ΑΓΡΩΝ ΤΟΥΣ ΑΓΡΩΝ ΜΑΣ, Η ΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗ ΜΑΣ!

Το αγρόντων τους συρτών είναι σωστά!
Οι τηρες των αγροτών πρέπειαν μέσων καποδιάριο (329 ληρ.) το οποίο ήταν η τελεστή του διεργατικού το 1994, 180 φτσονιάι στα τρίαξεις τους λαριστών με τους νέους γενιές τους διεργατικούς παράγοντας, όπως τα κηφετοργικά μπογώχες των περιορές Μάρπησης αντεγέρνει τα περιβόλια της περιόδου της Π.Α., συνεντέλει την τους πιεριές του ίδιου εποδιμή τους, ενώ το πληθυσμογενέσιο Μετρόπολη Λαρίσης στην οποία επηγένεται το ζελάμετρα των μικρών σγροτών.

Η κυβέρνηση τους εμποτίζει!
Η κυβέρνηση αρχίζει να επιπλέεται τα αγροτικά πρόβλημα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση επιδιώκει τη μείωση του αγροτικού πληγάλου και το μεγάλο κερδόλιο δείτε τα αγροτικά πρώτη φορά υπάγεται σε μεγάλες διαρρογές χωρών και -επιπλέον- φραγών. Το «ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΠΑΣΟΚ» δημιουργεί την για την αντιπολίτευση την πρώτη πλατφόρμα για την αποτίναξη της αγροτικής πολιτικής, με τη Μ.Μ.Ε. και καράς την πλεύρα των εργαζόμενων. Αντίθετα, σε επιτροπές με τη Μ.Μ.Ε. και καράς την πλεύρα των εργαζόμενων, συμβαντεί τις κινητοποιήσεις των αγροτών. Ήδη δικοτελεί το ζελάμετρα των μικρών σγροτών.

Τα μπλόκα στις εθνικές οδούς είναι ο μόνος δρόμος!
Ο απελευθερωτής των εθνικών οδών είναι η μόνη μορφή πάλιας που διαθέτουν οι αρχές για να μέσων την κυβέρνηση. Τα μόλις μπορούν να κάνουν, να καταπλέψουν τα χαράρια τους. Δεν είναι οι κοινωνικές αποκλεισμένες ομάδες που επιδιώκουν για την ομάδα αποκλεισμό, αλλά η κυβέρνησης οδηγεία και απλογεία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΡΩΝ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ
Δίκτυο Κηφετών για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα
Τηλ.: 010.31.928, 021.388.404

Εκδήλωση αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοικών της Χαλκιδικής

2 χρόνια αγώνας ενάρτιο:

- στη ληστρική εκμεταλλεύση των πολυεθνικών
- στην κατοιστροφή του περιβάλλοντος και της ζωής των κατοικών
- στην κρατική διοίκηση και στο στρατιωτικό νόμο της "χουντάς" των εκσαχρισμούτων
- στη σκιπή των ΜΜΕ

Αυτός ο αγώνας μας αφορά όλους

Πέμπτη 19 Φλεβάρη
Πολυτεχνείο 7 μ.μ. (κτίριο Γκίνη)
Ομιλήσεις:
Β. Ναούμ (πρόεδρος κοινότητας Άνω Σταυρού)
Εκπρόσωπος της Επιτροπής Αλληλεγγύης

Επικρατεί αλληλεγγύη στους αγώνας των κατοικών της Στρυμονικού Κάστρου

ΔΙΚΤΥΟ

1990, ΧΕΙΜΩΝΑΣ: Στο πλευρό των μαθητικών καταδίκης

«Οι μαθητικές καταλήψεις είναι ένα πραγματικό μορφωτικό κίνημα, γιατί διδάσκουν σε όλη την κοινωνία τις αξίες της συλλογικότητας, του θάρρους, της αλληλεγγύης, της αντίστασης...», έγραφε η προκήρυξη της Κίνησης για το μαζικό ξεσηκωμό των μαθητών-ριών, την πρώτη πραγματική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Στο δίμηνο περίπου των μαθητικών κατα-

λήψεων, η Κίνηση, συμμετείχε ενεργά τόσο στο κίνημα αλληλεγγύης όσο και στη μαζική μαχητική αντίσταση στην κρατική τρομοκρατία, που στοιχιζει τη ζωή του αγωνιστή Ν. Τεμπονέρα στις 8/1 και τεσσάρων ανθρώπων που κάηκαν στο κατάστημα ΚΑΠΑ ΜΑΡΟΥΣΗΣ από πυρκαϊά που προκάλεσε δακρυγόνο στις 10/1.

1992, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Μαζί με τους απεργούς της ΕΑΣ

Οι εργαζόμενοι στις αστικές συγκοινωνίες δίνουν έναν υποδειγματικό αγώνα ενάντια στο ξεπούλημα της Επιχείρησης από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Η Κίνηση συμμετέχει σύσσωμη σε όλες τις κινητοποιήσεις και τις συγκρούσεις ενώ μέλη της μαζί με αντιεξουσιαστές και μέλη εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων πλαισιώνουν τις απεργιακές φρουρές και την «απενεργοποίηση» των απεργοσπαστικών λεωφορείων. Στα εγκαίνια της ΔΕΘ, 70 λεωφορεία με απεργούς και συμπαραστάτες κατευθύνονται στη Θεσσαλονίκη, αλλά εμποδίζονται από τα ΜΑΤ στα Μάλγαρα, τα κόμματα της αντιπολίτευσης και το Εργατικό Κέντρο της Θεσσαλονίκης εγκαταλείπουν τους απεργούς, ωστόσο μέσα στην πόλη η Κίνηση, το NAP, οι Αριστερές Συσπειρώσεις, εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις και αντιεξουσιαστές διαδηλώνουν υπέρ των απεργών.

Το Φεβρουάριο του 1993, δημιουργείται η Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Φυλακισμένους Συνδικαλιστές της ΕΑΣ η οποία στις 21/3 διοργα-

νώνει μεγάλη πορεία αλληλεγγύης (στο πρότυπο των Πορειών Ειρήνης) από τον Τύμβο του Μαραθώνα στις Φυλακές Κορυδαλλού, καθώς και διαδήλωση αντίστασης και αλληλεγγύης την Πρωτομαγιά από το Σύνταγμα στις Φυλακές. Τελικά, ο μεγάλος αγώνας των εργαζομένων της ΕΑΣ λίγους μήνες μετά δικαιώνεται.

1995, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ:

Όχι επονε εκτόπιεσ των μικροπωλητών από το Μοναστηράκι

O Δήμος Αθηναίων, στο πλαίσιο οικονομικών συμφερόντων και ρατσιστικών στερεοτύπων, αποφασίζει να διώξει τους υπαίθριους μικροπωλητές από το Μοναστηράκι, απόφαση που ανοίγει το δρόμο για συνεχείς αστυνομικές επιχειρήσεις-σκούπα. Το Δίκτυο ενημερώνει δη-

μοτικές και διαμερισματικές κινήσεις, συντονίζεται με το Σύλλογο Μικροπωλητών και με συστηματική παρέμβαση στην οδό Αθηνάς, την πλατεία Μοναστηρακίου και την Ερμού πετυχαίνει την επ' αόριστο αναστολή της απόφασης.

1995, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ:

Αθλιωτεργάστηκε επονε εξέχερε ετις Φυλακές Κορυδαλλού

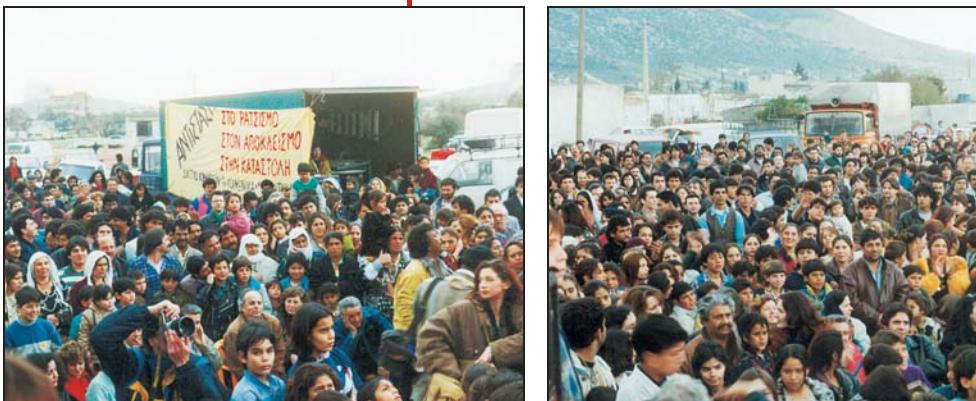

Mε αφετηρία τον ξεσηκωμό του Κορυδαλλού, σε πολλές περιφερειακές φυλακές (Πάτρα, Κέρκυρα, Λάρισα κ.ά.) ξεσπούν εξεγέρσεις. Φαίνεται πλέον καθαρά ότι η δραματική αλλαγή των δεδομένων της τελευταίας πενταετίας (μαζική είσοδος μεταναστών, ένταση της «αντεγκληματικής» πολιτικής κ.λπ.) επιδεινώνουν τραγικά την κατάσταση στις φυλακές: υπερσυνωστισμός, επιβάρυνση συνθηκών, σκλήρυνση της «σωφρονιστικής» καταστολής κ.ά.

Το Δίκτυο σε όλη αυτή την περίοδο, εκτός από τη συμμετοχή του στις διαδηλώσεις, με συστηματική αρθρογραφία, συναντήσεις με επιστημονικούς φορείς, ενημερωτικές συσκέψεις, ακόμα και παρέμβαση στην αρμόδια Επιτροπή της Βουλής, επιδιώκει την ευρύτερη γνωστοποίηση της κατάστασης στις φυλακές και, παράλληλα, τη συγκρότηση ενός άτυπου μεν, ουσιαστικού δε δικτύου επικοινωνίας των «μέσα» με τους «έξω».

ΔΙΚΤΥΟ

1998, ΜΑΡΤΙΟΣ: «Είμαστε όμοι Τειχδάνοι»

Mε αυτό το σύνθημα έγινε στις 17/3 στα Λιόσια μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης στους Τσιγγάνους και, στη συνέχεια, διαδήλωση 2.000 ατόμων στο Δημαρχείο Λιοσίων. Η κινητοποίηση έγινε με πρωτοβουλία του Δικτύου, ως απάντηση στην εισβολή των ΜΑΤ στον τσιγγάνικο καταυλισμό του Ασπρόπουρου λίγες μέρες πριν και ενάντια στη ρατσιστική πολιτική του δημάρχου

Λιοσίων. Σε αυτή συμμετείχαν πολλές αντιρατσιστικές οργανώσεις, η ΑΚΟΑ, η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, το ΣΕΚ, και η ΣΑΚΕ ενώ υποστηρίχθηκε από το ΚΚΕ, τον ΣΥΝ, την ΓΣΕΕ, το ΕΚΠ, την ΟΤΟΕ και την ΕΙΝΑΠ.

Η κινητοποίηση της 17ης Μαρτίου αποτέλεσε κορύφωση της πανελλαδικής καμπάνιας του Δικτύου για τα δικαιώματα των Τσιγγάνων και της συστηματικής συνεργασίας του με συλλόγους και ομάδες Τσιγγάνων, καθώς και τοπικές επιτροπές αλληλεγγύης. Σε αυτό το πλαίσιο, πριν και μετά τις 17/3 έγιναν συνελεύσεις στους κατυλισμούς του Ασπρόπουρου, της Νέας Ζωής και του Ζεφυρίου, καθώς και συγκέντρωση στο ΥΠΕΧΩΔΕ στις 9/4 για την ύδρευση και την ηλεκτροδότηση των τσιγγάνικων καταυλισμών αλλά και μεγάλη διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας τον Ιούνιο, αμέσως μετά το φόνο νεαρού Τσιγγάνου από αστυνομικούς στο Ζεφύρι.

1998, ΧΕΙΜΩΝΑΣ: Ωι αγρότες έχουν δίκιο!

Oι αγρότες όλης της χώρας, με πιο μαχητικούς του Θεσσαλούς, ξεκινούν κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση του εισοδήματος και των καλλιεργειών τους. Η κυβέρνηση Σημίτη αρνείται κάθε διάλογο ενώ τα στελέχη της και «κονδυλοφόροι» κάθε είδους εξαπολύουν μια πρωτοφανή συκοφαντική επίθεση κατά των αγροτών, αντιστρέφοντας πλήρως τις ευθύνες για τα προβλήματα και τα αδιέξοδα της αγροτικής παραγωγής, επίθεση που μετατρέπεται σε υστερία όταν οι αγρότες, προκειμένου να κάμψουν την κυβερνη-

τική αδιαλλαξία, αρχίζουν τα μπλόκα στις εθνικές οδούς. Το Δίκτυο, κόντρα στην κατευθυνόμενη «κοινωνική κατακραυγή» κατά των μπλόκων, εκδίδει ενημερωτικό υλικό, μέλη του αρθρογραφούν υπέρ των αγροτικών κινητοποιήσεων και πραγματοποιεί αλλεπάλληλες επισκέψεις στο μπλόκο της «ΒΙΟΚΑΡΠΕΤ» στη Λάρισα. Δυστυχώς, η πρωτοβουλία του για συγκρότηση Επιτροπής Αλληλεγγύης και το κατέβασμα των αγροτών στο Σύνταγμα δεν απέδωσε καρπούς.

1997, ΑΠΡΙΛΙΟΣ:

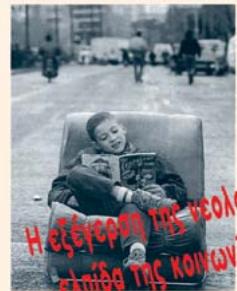
Όχι επονε εκδίωξη των Τσιγγάνων του Ευόρου

Tο Δίκτυο μαζί με τον ΣΥΝ, την ΑΚΟΑ, το Δίκτυο DROM Ενάντια στον Κοινωνικό Αποκλεισμό των Τσιγγάνων, αντιρατσιστικές κινήσεις και συλλόγους Τσιγγάνων κινητοποιούνται για να μην υλοποιηθούν οι δικαστικές αποφάσεις που επιτάσσουν την αποβολή των 3.500 σκηνιτών από την περιοχή. Απαιτούν να εξασφαλιστούν αμέσως ανθρώπινες συνθήκες στους Τσιγγάνους

και να ανευρεθεί βιώσιμη λύση, με τη σύμφωνη γνώμη τους, που θα αντιμετωπίζει τα οξύτατα προβλήματα στέγασης, υγιεινής, εκπαίδευσης κ.λπ.

Η Επιτροπή για τη Στήριξη των Τσιγγάνων Θεσσαλονίκης, με διακίνηση ενημερωτικού υλικού, παρεμβάσεις και διαδηλώσεις κατόρθωσε να ακυρωθεί η εκδίωξη των Τσιγγάνων.

Η με τους ΜΑΘΗΤΕΣ και την ΚΟΙΝΩΝΙΑ
Η με τα ΜΜΕ και την ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

- Να σταματήσουν οι διώξεις σε βάρος των συλληφθέντων
- Να αποφυλακιστούν οι Κ. Μητροπόλετρος, Β. Ευαγγελίδης, Α. Πετλάδα

ΔΙΚΤΥΟ ΚΙΝΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

1997, ΑΝΟΙΞΗ:

Αθλητεςχύπο ετους απεργούς καθηγούτες και δαεκάδησ

Hαπεργία οκτώ βδομάδων των καθηγητών και η πολύ πιο βραχύβια (αλλά πρώτη έπειτα από δεκαετίες) των δασκάλων αντιμετωπίζονται με τη γνωστή «εκσυγχρονιστική παχυδερμία» των κυβερνήσεων Σημίτη ενώ ίδιαίτερα η απεργία των καθηγητών δέχεται τρομοκρατική επίθεση από το σύνολο σχεδόν του πολιτικού προσωπικού

του κράτους και των ΜΜΕ. Το Δίκτυο, μαζί με το σύνολο της ριζοσπαστικής Αριστεράς, συμμετέχει σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις, κυρίως όμως κάνει μια αρκετά πλατιά καμπάνια ενάντια στη συκοφάντηση των απεργιών των εκπαιδευτικών αναδεικνύοντας την αξία της κοινωνικής αλληλεγγύης και του συντονισμού των αγώνων.

ΟΛΟΙ

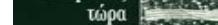
η Γενική Απεργία
Πέμπτη 26 Απριλίου
10.30 π.μ. Μουσείο

Κάτω τα χέρια
από τα
ασφαλιστικά μας
δικαιώματα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟΙ ΑΓΩΝΑΣ
ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΩΡΑ

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

90

1997, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ:

Οι Τειχδράσται των Σπάτων δεν είναι μόνοι τους

Ο πως σε όλες τις αντίστοιχες περιπτώσεις, ο δήμαρχος Σπάτων, με την υποστήριξή της αστυνομίας, επιχείρησε το γκρέμισμα του τσιγγάνικου καταυλισμού στην περιοχή. Είχαν προηγθεί η άρνηση υδροδότησης των σπιτιών, εγγραφής των νεογέννητων τσιγγανόπουλων στα δημοτολόγια κ.λπ. Το Δίκτυο, η YRE, η ΑΚΟΑ, οι Αντιρρήστες Συνείδησης, το Στέκι Πολιτών Αγίας

Παρασκευής και οι μάδες δασκάλων οργάνωσαν μια σειρά παρεμβάσεων και κινητοποιήσεων στην περιοχή που ανάγκασαν το Δήμο να εγκαταλείψει το σχέδιο της εκδίωξης και, παράλληλα, έλυσαν (μερικώς) τα προβλήματα υδροδότησης και ηλεκτροδότησης του καταυλισμού, καθώς και εκείνο της εγγραφής των τσιγγανόπουλων στα σχολεία.

1998, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ:

Νίκα των κατοίκων του Στρυμονικού

Μετά από τρία χρόνια αγώνα, οι κάτοικοι των χωριών Βαρβάρα και Ολυμπιάδα κατόρθωσαν να μην εγκατασταθούν στην περιοχή τους το εργοστάσιο επεξεργασίας χρυσού και η χαβούζα τοξικών αποβλήτων. Οι κάτοικοι με μαζικές κινητοποιήσεις, που πολλές φορές αντιμετώπισαν σκληρή καταστολή από τα MAT, κατάφεραν να νικήσουν. Το Δίκτυο υποστήριξε αυτό τον αγώνα

—αν και όχι όσο απαιτούσαν οι περιστάσεις—, μέλλη του συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις του 1997 στα χωριά, καθώς και στην Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Κατοίκων του Στρυμονικού Κόλπου, που έκανε αρκετές εκδηλώσεις στη Θεσσαλονίκη, τις Σέρρες και την Αθήνα.

1998, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ:

Κινητοποίηση κατά μιας ρατειειτικής κατάπιγμας

Μια αθητική κατάληψη στο Γ' Λύκειο Θεσσαλονίκη, με την ενθάρρυνση γονέων και κάποιων καθηγητών, με αίτημα την εκδίωξη του συστεγαζόμενου Λυκείου Παλιννοστούντων, με το επιχείρημα της διατήρησης του πρωινού ωραρίου. Το Δίκτυο συμμετείχε ενεργά στην πορεία των θυμάτων της ρατσιστικής προκατά-

ληψης, κόλλησε εφημερίδες τοίχου και μοίρασε προκηρύξεις στην ευρύτερη περιοχή, προσπάθησε να «διευρύνει» το θέμα στους χώρους της τοπικής αυτοδιοίκησης και της εκπαίδευσης, αλλά, παρότι και η ΟΛΜΕ καταδίκασε την αντιδραστική κατάληψη, τα παιδιά των μεταναστών τελικά εκδιώχθηκαν.

1999, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Στο πλευρό των μαθητικών καταδίγεων

Tο Δίκτυο, από το ξεκίνημα των καταλήψεων, κάνει μια μεγάλη καμπάνια υποστήριξης στους καταληψίες στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με αφίσα, προκηρύξεις, συσκέψεις με πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις κ.λπ. Αυτή

η καμπάνια κλιμακώνεται μετά το χτύπημα της μεγάλης μαθητικής διαδήλωσης της 18ης Ιανουαρίου, των διώξεων και της τρομοκρατίας κατά των καταληψεων, με εκδηλώσεις, «εκστρατείες» έξω από κατειλημμένα σχολεία κ.λπ.

2004, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Μαζί με τους φυλακιερένους όποις τις χώρας

Mε αφετηρία την αποχή συσσιτίου των κρατούμενων στις Φυλακές Μαλανδρίνου, σε όλες σχεδόν τις φυλακές της χώρας αρχίζουν αποχές συσσιτίου και απεργίες πείνας με κοινά αιτήματα και συντονιστικές ομάδες ανά φυλακή. Τα αιτήματα αφορούν τα πειθαρχικά, τις μεταγωγές και τις άδειες εξόδου, τη μείωση των ποινών, την αποσυμφόρηση των φυλακών με τη δραστική μείωση των προφυλακίσεων και το μη εγκλεισμό των τοξικοεξαρτημένων κ.λπ. Μάλιστα, οι φυλακισμένοι απαιτούν να καταργηθεί το καθεστώς απομόνωσης των πολιτικών κρατουμένων, για το οποίο οι τελευταίοι κάνουν επίσης απεργία πείνας εκείνη την περίοδο.

Το Δίκτυο, λόγω της σχέσης μελών του με κρατούμενους από αρκετές φυλακές, οργανώνει την ενημέρωση από τις φυλακές, συγκροτεί επιτροπές και παραστάσεις προς το υπουργείο Δικαιοσύνης, το ΔΣΑ κ.ά. ενώ, παράλληλα, προσπαθεί να διευρύνει την υποστήριξη στον αγώνα των κρατουμένων. Τελικά, η κινητοποίηση που άρχισε στις 12/10 λήγει στις 27/10 με την ικανοποίηση ορισμένων αιτημάτων. Κυρίως όμως, δημιουργώντας μια νέα κατάσταση συντονισμού και αυτοπεποίθησης στις φυλακές, κατοχύρωσε

μια νέα γενιά «συνδικαλιστών» στο χώρο της φυλακής, στον οποίο δραστήριο ρόλο παίζουν οι αντιεξουσιαστές φυλακισμένοι, αλλά πρωταγωνιστούν επίσης «κλασικοί ποινικοί» — και ανάμεσά τους αλλοδαποί.

Το κράτος, προς το παρόν, προσπαθεί να ελέγξει τις φυλακές με την ένταση της σωφρονιστικής καταπίεσης, τον εκβιασμό των πειθαρχικών ποινών, των μεταγωγών, της άρνησης χορήγησης αδειών ή υφ' όρων αποφυλάκισης κ.λπ. Ωστόσο όσο οι φυλακές αποκτηνώνται τόσο οι εκρήξεις θα αυξάνονται.

Η δημιουργία, που ξεκίνησε από την «ΕΠΟ-

ΔΙΚΤΥΟ
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

**Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**

Συνδέσμος, συνδέσμοι,
Η καθίσταση και οι διαδικασίες των τραπεζών απλύτως στα δικαιώματα των εργαζόμενών τους αυτές, καταργούν τις πάλιγκες συμβάσεις και τις αποδεκτές σχέσεις εργασίας, επωράξιμων, ιδιότητας για τους νέους τραπεζούπαλληλούς, απομόνωσης εργασίας και συρρείς πολύ πειθαρχώντων από τους οποίους οι σημαντικές συμβάσεις. Οι νεορεύτεροι προμηνύονται προσπορθώντας μια πείσματα ότι η στρατηγική προσεγγίσεως είναι ελεύθερια, ενώ στην πραγματικότητα είναι εργασίας και αρμόδια του εργαζόμενου.

Η καθίσταση των τραπεζών απλύτως απορρίπτει την απομόνωση και το τρέποντα παρανομό των εξουσιούσιων προνομεών της για τις «εντυπείστες» και τους «φιλεύτες», για την «εισέρχεση» και την «εξόρθιση», που στην συνέχεια θα διαρρέψει τους εργαζόμενους και να διαδέσει τα συνδικάλισμα.

Συνδέσμος, συνδέσμοι,
Το δικαίωμα των εργαζόμενων είναι επαλή και απορρίπτεται. Άνταρεγμένης η παρανομή των προνομεών των παλαιότερων εργαζόμενων από την παρανομή των νεωτέρων εργαζόμενων στην δικτύωση. Άνταρεγμένη η παρανομή στο Δημόσιο. Βασικευτείν σε απολύτους εργαζόμενους και η «πολιτικοποίηση» εκπαιδεύει τους εργαζόμενους, απηγόρευε την απορρίπτη και την εργαδοτή επίλεξε σε όλους τους κλάδους των εργαζόμενων.

**ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ «ΙΣΩΤΗΤΑ ΣΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ»,
ΘΕΛΟΥΜΕ ΙΣΩΤΗΤΑ ΣΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ!**

**ΔΙΚΤΥΟ
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα**

**Όλοι-ες μαζί
ΜΠΟΡΟΥΜΕ να τους σταματήσουμε**

Συνδέσμος, συνδέσμοι,
καθέ μέρα που περνάει η ζωή γίνεται όλοινα και πιο δισούλια, ο μαθητής δεν φτάνει, το σχεδιάριο κρατά σχεδόν πάντα πάνω από σχεδόν ώρες, η τρομοκρατία των απολύτων και της ανεργίας είναι κυριαρχητική.
Καθέ μέρα που περνάει καθιερώνεται και εφευρίσκεται λειτουργία που προστατεύει τα ανθρώπινα δικαιώματα των συλλόγων ασύρματων, περιορίζοντας τη μεταβολή σφραγίσματος και ιδιωτικοποίησης της κοινωνικής απόδοσης, επιβαρύνοντας την πιστοποίηση για κάθισμα ακίνητα περισσότερες απολύτως.

Συνδέσμος, συνδέσμοι,
καθέ μέρα που περνάει γίνεται φανερό ότι δεν υπάρχουν απομείωτες διεξόδια από την κατάσταση που δημιουργήθηκε. Κανένας εργαζόμενος μένει τους δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα. Με το να κοιτάει ο καθένας τη δουλειά του, το μένον που καταφέρει είναι να διαρκεί με την αποδοτικότητα που έχει οριστεί από την αρχή, η οποία δεν μπορεί να χάνεται. Ακόμα περισσότερα, με το να απέργονται οι υπόδικοι ενισχύονται κάθισμα που διατέλεσται σε κινητοποίηση υποστείστε το σύνολο των ασύρματων των εργαζόμενων. Κάθε απεργασίας σημάνει, είναι σημάνεις όλων των εργαζόμενων.
Καθέ μέρα που περνάει αποδεικνύεται ότι οι υπαρχόμενες και η «εθελοκαπιταλιστής» πάνω που καταφέρουν είναι να ανασύγουν τη δράση εργαδούντων και καθέργεται για πολλούς επίθεσης. Μόνο ο μαζικός εκπτώσις αγάπης μπορεί να τους απασχολήσει.

Απέναντι στο νεοφιλελευθερισμό,
ο αγώνας και η αλληλεγγύη είναι τα όλα μας

**ΔΙΚΤΥΟ
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα**

ΔΙΚΤΥΟ

XH», της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων το 2006, στην οποία το Δίκτυο συμμετέχει, και η εξαιρετικά επιτυχημένη πορεία της αναβάθμισαν σημαντικά το πεδίο της επικοινωνίας και του συντονισμού με τους έγκλειστους. Οι μεγάλες εξεγέρσεις της άνοιξης του 2007 σε πολλές φυλακές της χώρας, η ευαισθητοποίηση

στο θέμα ικανής μερίδας της Αριστεράς και επιστημονικο-κοινωνικών φορέων, καθώς βέβαια και η συστηματική και έντονη ενασχόληση με ότι συμβαίνει στις φυλακές εκ μέρους του μεγαλύτερου μέρους του αναρχικού χώρου, αποδεικνύουν ότι οι άρχοντες θα βρίσκουν τη «φυλακή» συνεχώς μπροστά τους.

2005, ΙΟΥΝΙΟΣ: Το πρώτο Gay Pride επαν Εμμάδα

H συνύπαρξη στο Στέκι Μεταναστών με ομάδες γκέι και λεσβιών, σε συνδυασμό με τη συμμετοχή στο κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης, εξοικειώνουν το Δίκτυο με τους προβληματισμούς ριζοσπαστικών συλλογικοτήτων γκέι και λεσβιών, και παράλληλα φέρνουν τα μέλη του πιο κοντά στην καθημερινότητα και τις επιδιώξεις της «ομοιφυλόφιλης επιλογής». Έτσι, μετά από αλλεπάλληλες συμμετοχές σε εκδηλώσεις της Λ.Ο.Α.,

της Ο.Λ.Κ.Ε. και άλλων συλλογικοτήτων του χώρου, το Δίκτυο συμμετέχει στο 1ο Gay Pride που γίνεται στο τέλος Ιουνίου 2005 στην Πλατεία Κλαυθμώνος, καθώς και στη διαδήλωση για την Ομοφυλόφιλη Υπερηφάνεια (όπως και σε αυτά του 2006 και του 2007). Ελπίζουμε ότι τα επόμενα χρόνια, μεγαλώνοντας η δράση του LGBT κινήματος, θα αναπτυχθεί και θα εμπλουτιστεί και η παρέμβαση του Δικτύου.

2005, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Δίπλα ετους Τειχδάνους της Χαλάστρας

Tο Δίκτυο παρεμβαίνει στον τσιγγάνικο καταυλισμό της Χαλάστρας με στόχο την ενθάρρυνση της κινητοποίησής τους για να διατεθούν τα κονδύλια που έχει εγκρίνει το υπουργείο Εσωτερικών στο Δήμο, προκειμένου να αποκτήσουν σπίτια και πλήρες δίκτυο υπηρεσιών οι

δικαιούχοι Τσιγγάνοι. Δυστυχώς, παρ' όλη την πολύ καλή ανταπόκριση που είχε η παρέμβαση από τον πληθυσμό του καταυλισμού, ποικίλες δημαγωγίες και εκφοβισμοί δεν επέτρεψαν την κινητοποίηση, με αποτέλεσμα τα κονδύλια μάλλον να... απορροφηθούν αλλιώς.

2005, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ:

Αδιανόητη εποχή απεργούς τραπεζούπαθηδαίους

HΟΤΕ απεργεί επί βδομάδες υπερασπίζοντας τις συλλογικές συμβάσεις και τα εργασιακά/συνταξιοδοτικά διακαιώματα των τραπεζούπαλλήλων, ιδιαίτερα των νέων. Φυσικά, αντιμετωπίζει τις συκοφαντίες της κυβέρνησης και πολλών ΜΜΕ περί «προνομιούχων», «κρατικοδίαιτων» κ.λπ., στη γνωστή νεοφιλελύθερη επιχείρηση διαίρεσης των εργαζομένων και εμπέδωσης της «εξίσωσης προς τα κάτω». Το Δίκτυο εγκαινιάζει

μια σειρά «εφημερίδων τοίχου αλληλεγγύης», που κολλιούνται έξω από εκατοντάδες τραπεζικά καταστήματα στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις, ενώ κυκλοφορεί προκήρυξη με το ίδιο περιεχόμενο σε εργασιακούς και σπουδαστικούς χώρους. Παράλληλα, αρκετά μέλη του συμμετέχουν ενεργά στις απεργιακές επιτροπές περιφρούρησης.

Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες
όχι μόνο έχουν δίκιο
αλλά δείχνουν και το δρόμο

Αλληλεγγύη
στον αγώνα τους

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

2008, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Στα μπλόκα με τους ναυτεργάτες

Tα ναυτεργατικά σωματεία ξεκινούν απεργία για μισθολογικά και ασφαλιστικά αιτήματα του κλάδου. Προφανώς, οι απεργοί περιφρουρούν τα λιμάνια για να μην κινηθούν πλοία με απεργοσπαστικά πληρώματα.

Η κυβέρνηση απαντά με δικαστικούς εκβιασμούς και απειλές αστυνομικής καταστολής. Το ΠΑΜΕ, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και αντιεξουσιαστές βρίσκονται στο πλευρό των

απεργών σε αρκετά λιμάνια της χώρας. Στις 22/2, όταν τα MAT αποκλείουν την Ακτή Ξαβερίου στο Λιμάνι Πειραιά, ώστε να φορτώνουν και να ξεφορτώνουν ανενόχλητα τα απεργοσπαστικά πλοία, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ μαζί με μαχητικούς ναυτεργάτες συγκρούονται με τα MAT και κατορθώνουν να αποκλείσουν την Ακτή Ξαβερίου για αρκετές ώρες. Δυστυχώς, η απόφαση του ΠΑΜΕ να σταματήσει την απεργία δεν επέτρεψε να συνεχιστεί ο αποκλεισμός.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2008 - ΙΟΥΝΙΟΣ 2007: Αθλητικής εποχής αγώνα των δαεκάδων, των πανεπιεταιριακών, των βοιοπότων

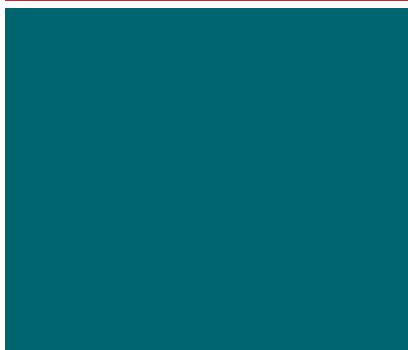
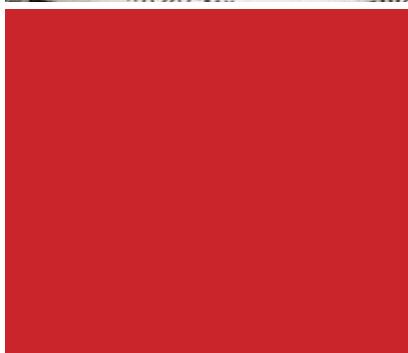

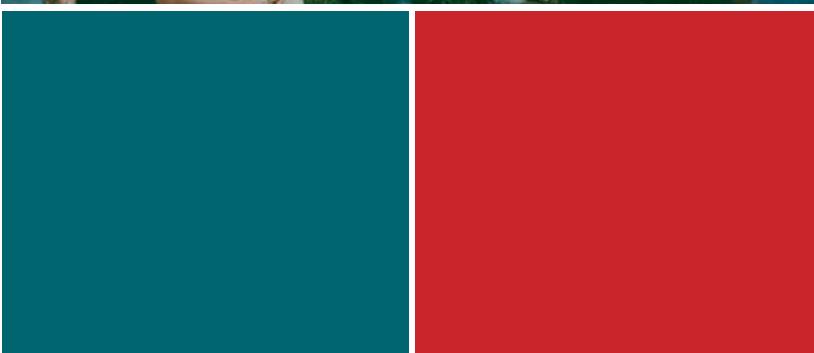
Mια μακρόχρονη, μαζική κινητοποίηση, με πολλά υποκείμενα, –σχετικά– κοινούς στόχους, σημαντικές νίκες (με επιφανέστερη τη μη αναθεώρηση του άρθρου 16), συγκρούσεις με την κυβέρνηση και τις δυνάμεις καταστολής και, ίσως το σημαντικότερο, τη διαμόρφωση μιας νέας κινηματικής γενιάς, μέσα από τις φοιτητικές καταλήψεις.

Το Δίκτυο, στο πλευρό της απεργίας των δασκάλων κάνοντας καμπάνια ταξικής κοινωνικής αλληλεγγύης, εγκαίρως εκτίμησε τη σημασία του αγώνα για τη μη αναθεώρηση του άρθρου 16 και 2007, ωστόσο δεν κατόρθωσε να ανταποκριθεί επαρκώς στις μεγάλες ευκαιρίες που δημιούργησε, σε κινηματικό αλλά και ιδεολογικοπολιτικό πεδίο, η οκτάμηνη αναταραχή.

συμμετείχε ενεργά στη δημιουργία της Πρωτοβουλίας για το Άρθρο 16. Μέλη του έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην απεργία των πανεπιστημιακών ενώ συμμετείχε (είτε αυτοτελώς είτε με την Πρωτοβουλία είτε με το Φόρουμ) σε όλες τις κινητοποιήσεις της περιόδου. Επίσης, πρωτοστάτησε στις αντικαταστατικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν τις συγκρούσεις της 8ης Μαρτίου

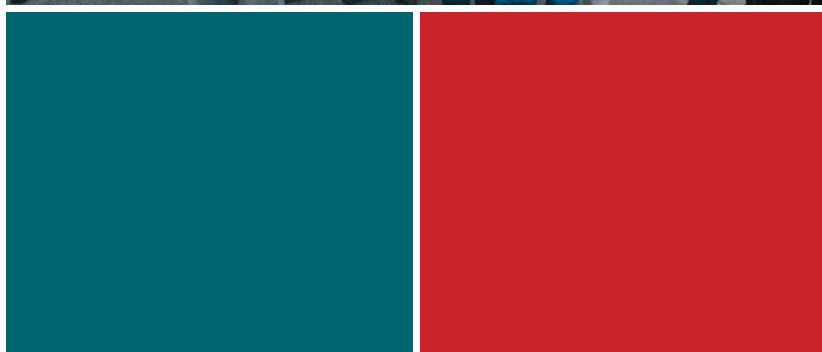
95

**ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ
ΟΛΗ Η ΓΗ**

Αντιεθνικιστικό πάθο

Tο έθνος-κράτος, ως κοινωνική κατασκευή του καπιταλιστικού συστήματος, αποτελεί τον κύριο μηχανισμό διατήρησης και αναπαραγωγής της αστικής κυριαρχίας, τόσο στο υλικό πεδίο (οικονομία, διοίκηση, δικαιοσύνη, σωφρονισμός, αστυνομία, στρατός κ.λπ.) όσο και στο αντίστοιχο ιδεολογικό (εκπαίδευση, θρησκεία, πολιτισμός κ.λπ.), αν και αυτά τα δύο πεδία περισσότερο τέμνονται παρά διαχωρίζονται. Γι' αυτό ακριβώς, ακόμα και στην εποχή της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, το έθνος-κράτος παραμένει κορμός της αστικής εξουσίας και, ως εκ τούτου, η επικράτειά του, το «εθνικό έδαφος», συνεχίζει να αποτελεί τον κύριο στίβο της ταξικής πάλης και του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Το γεγονός ότι το έθνος-κράτος αποτελεί σε γενικές γραμμές κοινωνική κατασκευή σημαίνει ότι δεν αποτελεί μια διιστορική οντότητα (επομένως, αντίστοιχα, και η «εθνική συνέχεια» μια διαχρονική πραγματικότητα), ωστόσο, παράλληλα, δεν σημαίνει ότι αποτελεί και μια επινόηση της κυριαρχίας, ένα «τέλειο ψεύδος» για την οργάνωση της χειραγώγησης των υπηκόων της. Προφανώς, η «εθνική ιστορία» ή η «εθνική συνείδηση» εδράζονται σε μέγιστα και συνεχή ψεύδη, ασφαλώς η κατίσχυση των εθνικών διαχωρισμών επί των ταξικών διαιρέσεων ή των κοινωνικών διακρίσεων συνιστά «ψευδή συνείδηση», ωστόσο στην Ιστορία απαντάμε ακόμα και στις μέρες μας εθνικά αιτήματα και προσδοκίες, εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες και διεκδικήσεις.

Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα, με οξύτερη φάση την αντιαποικιοκρατική επανάσταση, επιλύεται η πλειονότητα των εθνικών ζητημάτων, σχεδόν πάντα βέβαια με αναπάντητο το κοινωνικό επίδικο, την προσδοκία, δηλαδή, της βελτίωσης της ζωής των λαϊκών στρωμάτων μέσω της εθνικής χειραφέτησής τους. Βεβαίως, ακόμα και σήμερα, από το Ανατολικό Τιμόρ ως το Κουρδιστάν και από την Παλαιστίνη ως τη Χώρα των Βάσκων, το αίτημα της εθνικής ανεξαρτησίας προκαλεί μεγάλους αγώνες.

Η κατάρρευση του «υπαρκτού», η οικτρή αποτυχία των αρχουσών τάξεων και των πολιτικών εξουσιών που προέκυψαν από τις αντιαποικιοκρατικές επαναστάσεις στην Ασία και την Αφρική, καθώς και η επιθετικότητα της ιμπεριαλιστικής παγκοσμιοποίησης και του πολιτικοστρατιωτικού της βραχίονα, της «νέας τάξης πραγμάτων», προκαλούν μια πρωτοφανή έκρηξη εθνικισμών, συχνά απολύτως ταυτισμένων με θρησκευτικά προτάγματα. Ιδιαίτερα δε στις χώρες του πρώην «υπαρκτού» και στην Αφρική οι εθνικισμοί έχουν κύριο στοιχείο την εξολόθρευση της αντίπαλης εθνότητας ή έθνους ή θρησκευτικής κοινότητας και αφανές το στοιχείο της απαλλαγής από την καταπίεση ή την

υποδούλωση· αντίθετα, συνήθως η εθνικιστική μισαλλοδοξία συμβαδίζει με την προσκόλληση σε κάποιον ισχυρό σύμμαχο.

Η Ελλάδα ήδη από τα μέσα του 20ού αιώνα δεν αντιμετωπίζει ανολοκλήρωτα εθνικά ζητήματα. Το ελληνικό έθνος-κράτος, δηλαδή, περιλαμβάνει στην επικράτειά του εκτός από τους έλληνες μετανάστες στο εξωτερικό και κάποιες μειονότητες σε γειτονικές χώρες, όλους όσοι αισθάνονται «εθνικά Έλληνες». Τα «ανοιχτά εθνικά θέματα», για τα οποία τόσο κόπονται κυβερνήσεις, κόμματα, διανοούμενοι και ΜΜΕ, δεν αφορούν άλυτα εθνικά αιτήματα, αλλά αποκλειστικά προϊόντα του ανταγωνισμού της Ελλάδας με γειτονικές χώρες (κυρίως την Τουρκία) και, υπό αυτή την έννοια, της σύγκρουσης του ελληνικού εθνικισμού με γειτονικούς, της επιθετικότητας και της ήττας του (στην Κύπρο) ή της αρπακτικότητας και της αλαζονείας του (στο Μακεδονικό).

Αν ισχύει ότι κάθε έθνος-κράτος συγκροτεί την κυριαρχία του, εμπεδώνοντάς την παράλληλα στη συνείδηση των υπηκόων του, στους πυλώνες αφενός «της εχθρότητας με το γείτονα» και αφετέρου «της ανωτερότητας έναντι των άλλων εθνών», το ελληνικό κράτος τηρεί με θρησκευτική ευλάβεια αυτό τον κανόνα: βίαιη ενσωμάτωση των «εθνικά Μακεδόνων» στις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα, στα όρια της «εθνοκάθαρσης», με κατάληξη το αίσχος της αφαίρεσης της ιθαγένειας και των περιουσιών χιλιάδων μακεδόνων πολιτικών προσφύγων μετά τον Εμφύλιο, την άρνηση ύπαρξης μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα και, βεβαίως, την απαράδεκτη επιμονή του ελληνικού κράτους (και της μεγάλης πλειονότητας του πολιτικού προσωπικού του) η γειτονική χώρα να μην ονομάζεται Δημοκρατία της Μακεδονίας· στυγνές διακρίσεις και καταπίεση σε βάρος της τουρκικής μειονότητας στη Δυτική Θράκη μέχρι τα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας, κατηγορηματική άρνηση μέχρι σήμερα του δικαιώματος στον εθνικό (και όχι το θρησκευτικό) αυτοπροσδιορισμό της· διατήρηση του ακραία εθνοκεντρικού χαρακτήρα της ελληνικής εκπαίδευσης, άρνηση της δημιουργίας τζαμιών στην Ελλάδα κ.ο.κ.

Ισχυρίζομαστε ότι ο ελληνικός εθνικισμός είναι απολύτως αντιδραστικός, και υποστηρίζουμε ότι αντικαπιταλιστικός αγώνας σε αυτήν τη χώρα που δεν θα συγκρουστεί συνολικά με το «δικό μας» εθνικισμό δεν έχει καμία σχέση με την ταξική ενότητα και το διεθνισμό, στην καλύτερη περίπτωση θα κινείται στις παρυφές του αντιμπεριαλιστικού πατριωτισμού και στη συνήθη θα παραπαίει μεταξύ «Ψωροκώσταινας» και «Ισχυρής Ελλάδας».

Η προσέγγισή μας στο ζήτημα του εθνικισμού, με βάση τα προηγούμενα, συμπυκνώνεται στα εξής:

1. Ο διεθνισμός, ως στρατηγική για την κοινωνική απελευθέρωση και όχι ως απλή διεθνιστική αλληλεγγύη, επιβάλλει πριν και πάνω απ' όλα την αντιπαράθεση με τον εθνικισμό της δικής μας χώρας, ακόμα κι αν είναι ή εμφανίζεται ως αμυνόμενος. Άλλιώς, σε στιγμές κρίσης, όπως πολλές φορές αποδείχθηκε στην Ιστορία, η υποταγή στα «εθνικά δίκαια» είναι αναπόφευκτη.

2. Από τις σχέσεις με τις γειτονικές χώρες ως τα δικαιώματα των οικονομικών και των πολιτικών προσφύγων ή τα αντίστοιχα των εθνικών μειονοτήτων που ζουν στην Ελλάδα, το δικό μας συγκεκριμένο καθήκον δεν είναι να αναζητούμε και να αποκαλύπτουμε τα δικά τους εθνικιστικά κίνητρα (αυτό το κάνουν περιχαρώς το κράτος και το πολιτικό προσωπικό του), αλλά, αντίθετα, να συγκρουόμαστε με το «δικό μας» εθνικισμό, «αποεθνικούντας» την ταξική εκμετάλλευση και την κοινωνική καταπίεση. Βεβαίως, χωρίς καμία αυταπάτη και για τον «εθνικισμό των άλλων», οφείλουμε –και αυτό κάνουμε όλα αυτά τα χρόνια– να υπερασπίζουμε τα «εθνικά δικαιώματα» εκείνων που το «δικό μας κράτος» καταπίζει, παράλληλα όμως να διαμορφώνουμε συντροφικούς δεσμούς με αντιεθνικιστικές ή διεθνιστικές τάσεις στην «άλλη πλευρά».

3. Ο αγώνας κατά της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας δεν μπορεί να μας ωθεί στην απενοχοποίηση του εθνικισμού επειδή έχει στοιχεία αντιαμερικανισμού, όπως, αντίστοιχα, ο αντιεθνικιστικός αγώνας δεν (πρέπει να) έχει καμία σχέση με τον αστικό κοσμοπολιτισμό, εκείνη δηλαδή την τάση του διεθνούς κεφαλαίου να ενοποιεί υπό την κυριαρχία του, ισοπεδώνοντάς τους συχνά, λαούς και ταυτότητες.

4. Από την αντίστασή μας στην εθνικιστική υστερία για το Μακεδονικό μέχρι την αλληλεγγύη μας στην πολυεθνική Βοσνία και τις εθνικές μειονότητες στην Ελλάδα και από την επιμονή μας ότι η γειτονική χώρα πρέπει να αποκαλείται Δημοκρατία της Μακεδονίας ως τον αγώνα μας για μια δικοιονοτική διζωνική Κύπρο, με αυξημένα δικαιώματα για την τουρκοκυπριακή κοινότητα (χωρίς στρατιωτικές βάσεις και ξένους στρατούς, απαλλαγμένη από τις «μητέρες πατρίδες») και την πεποιθήση μας ότι το Αιγαίο δεν είναι ελληνική λίμνη, επαναλαμβάνουμε σε όλους τους τόνους ότι το έθνος-κράτος αποτελεί ενότητα, συνεπώς είναι αδύνατο για την Αριστερά και το κοινωνικό κίνημα να συγκρούονται με το κράτος και να υπερασπίζονται το έθνος.

1992, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Οι χειτονικοί ήσοι δεν είναι εχθροί μας!

Εθνικιστική υστερία για το Μακεδονικό βρί-
σκεται στο ζενίθ. Οι αρχηγοί των κομμάτων
(εξαιρουμένου του ΚΚΕ) συναποφασίζουν ότι δεν
αποδέχονται η ονομασία της γειτονικής χώρας να
περιλαμβάνει τη λέξη «Μακεδονία» ή παράγωγό
της. Στη Θεσσαλονίκη, η κυβέρνηση, κόμματα και
Εκκλησία διοργανώνουν συλλαλητήριο, στο ο-
ποίο συμμετέχουν εκαποντάδες χιλιάδες πολιτών.
Μέλη της οργάνωσης ΟΑΚΚΕ που κολλούν εφη-
μερίδα τοίχου με τίτλο «Να αναγνωριστεί η
Σλαβική Μακεδονία» συλλαμβάνονται (πολλά
ΜΜΕ κραυγάζουν για «πράκτορες των Σκοπίων»)

και οδηγούνται στο Αυτόφωρο με βαριές κατηγορίες.

Η Κίνηση, τα περιοδικά «Εκτός Ορίων», «Άνθρωπος του Κακού», «Θέσεις», «Αρνούμαι» και «Homos Politicus», η Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό - ΤΕΙ και η Πρωτοβουλία ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία διοργανώνουν διήμερες εκδηλώσεις, με μεγάλη συμμετοχή, στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, με κεντρική ομιλήτρια τη Ζόριτσα Τριφούνοβιτς, στέλεχος του Κέντρου Αντιπολεμικής Δράσης Βελιγραδίου.

1992, ΜΑΡΤΙΟΣ:

Η Κίνηση στη χιουμοριακή Μακεδονία

Aντιπροσωπεία της Κίνησης (η πρώτη από ελληνική οργάνωση) πηγαίνει στη Σερβία, το Κόσοβο και τη Μακεδονία, όπου συναντίεται με

αντιεθνικιστικές και αντιμιλιταριστικές οργανώσεις των τριών χωρών, αλλά και στελέχη κομμάτων και συνδικάτων. Εκδίδεται Κοινή Αντιπολεμι-

10

I02

κή Δήλωση που την υπογράφουν είκοσι οργανώσεις από την Ελλάδα, τη Σερβία και την Τουρκία.

Στο τέλος του μήνα ιδρύεται η Αντιπολεμική Αντιεθνικιστική Συσπείρωση, η οποία θα αποτελέσει τον κορμό του αντιεθνικιστικού κινήματος

στην Ελλάδα, από την Κίνηση, την ΟΑΚΚΕ, την Πρωτοβουλία ενάντια στον Εθνικισμό - ΤΕΙ, την Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία και ανένταχτες -ους από το χώρο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

1992, ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Συμβιβάσεις μετών της Α.Α.Σ.

Στις 4/4, δεκάδες μέλη της Α.Α.Σ. μοιράζουν προκηρυξη στην Ομόνοια με τίτλο «Οι γειτονικοί λαοί δεν είναι εχθροί μας - Όχι στον εθνικισμό και στον πόλεμο». Η αστυνομία συλλαμβάνει τις Χρ. Τσαμουρά, Β. Σωτηροπούλου, Μ. Καλογεροπούλου και τον Στρ. Μπουρνάζο, που τους οδηγεί στο Αυτόφωρο. Η δίκη τους ορίζεται για τις 4 Μαΐου με το εξής κατηγορητήριο: διασπορά ψευδών ειδήσεων, πρόσκληση των

πολιτών σε διχόνοια και διατάραξη των διεθνών σχέσεων της χώρας! Τις επόμενες μέρες, με πρωτοβουλία της Α.Α.Σ., πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις καταγγελίας της κρατικής καταστολής και της ιδεολογικής τρομοκρατίας, με κορυφαία τη διαδήλωση της 16ης Απριλίου με συμμετοχή του ΚΚΕ εσωτ. Α-Α, του ΝΑΡ, της ΟΚΔΕ, της ΟΣΕ και του ΕΚΚΕ.

1992, ΜΑΪΟΣ: 19 μήνες φυλάκιεσ πετραγέτης στην Α.Α.Σ.

Στις 4/5, στην κατάμεστη από συμπαραστάτες αίθουσα των δικαστηρίων της Σχολής Ευελπίδων, δικάζονται τα τέσσερα μέλη της Συσπειρώσης, με πρωτοφανή αστυνομικά μέτρα.

Η πρόεδρος του δικαστηρίου, σε εθνικιστικό παροξυσμό, προπηλακίζει ακόμα και βουλευτές που καταθέτουν ως μάρτυρες υπεράσπισης. Τελικά, οι τέσσερις καταδικάζονται σε 19 μήνες φυλάκιση με αναστολή.

Στις 19/5, η Α.Α.Σ., η Κίνηση και αρκετές

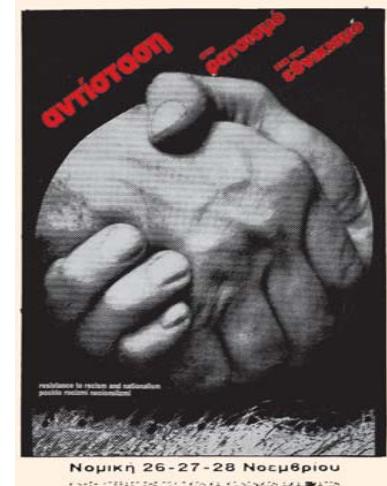
αριστερές οργανώσεις πραγματοποιούν διαδήλωση καταγγελίας από τα Προπύλαια στη Βουλή. Παράλληλα, 169 διανοούμενοι στηλιτεύουν με δημόσια δήλωσή τους την καταδικαστική απόφαση και προσυπογράφουν την επίμαχη προκήρυξη, την οποία, μαζί με τα ονόματα και τις ιδότητες των 169, δημοσιεύει η «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ». Η Εισαγγελία διώκει κάποιους απ' αυτούς, ωστόσο το πρώτο σοβαρό ρήγμα στην «εθνική ομοψυχία» έχει συντελεστεί.

1992, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ: Αθλιότερο έτος μακεδονικής μειονότητας

Το ελληνικό κράτος ξεκινά έναν κύκλο διώξεων σε βάρος μακεδόνων μειονοτικών στις περιοχές της Φλώρινας και της Αριδαίας, με σύνθετες πρόσχημα της μηνύσεις που υποβάλλουν εναντίον τους διάφοροι ακροδεξιοί «μακεδονομάχοι». Οι δίκες κρατούν περίπου δύο χρόνια, σε όλες οι μειονοτικοί καταδικάζονται ενώ σε τρεις

από αυτές γίνονται συμπλοκές μεταξύ συμπαραστών (Α.Α.Σ., ΟΣΕ, Κίνηση κ.λ.π.) από τη μία και φασιστών - αστυνομίας από την άλλη.

Ιδιαίτερα στις μειονοτικές περιοχές της Δυτικής Μακεδονίας, η αστυνομοκρατία απογειώνεται, απαγορεύοντας σε πολλά χωριά (Μελίτη, Ξινό Νερό κ.λ.π.) ακόμα και τη διεξαγωγή πολιτιστικών

ΔΙΚΤΥΟ

**Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ
ΠΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΔΕΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΉΤΤΑ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
ΑΛΛΑ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ**

**Ο
Χ στις διωξεις
τη ποιοκρισια
το ρατσισμο**

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ - ΑΝΤΙΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΣΥΖΕΨΙΡΩΣ

ΔΙΚΤΥΟ

104

εκδηλώσεων ή παραδοσιακών μακεδονικών γάμων. Μέλη της Κίνησης και της Α.Α.Σ., με αρκετά ταξίδια στην περιοχή, αποκτούν δεσμούς και

συντονίζονται με την κυρία οργάνωση της μειονότητας, τη Μακεδονική Κίνηση Βαλκανικής Ευημερίας (ΜΑ.ΚΙ.Β.Ε.).

1993, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Ελληνο-μακεδονικά ευνόντια ετο Πάντειο

Η Α.Α.Σ., η Κίνηση και αριστεροί διανοούμενοι δημιουργούν την Κίνηση για το Διάλογο των Πολιτών στα Βαλκάνια, που διοργανώνει συνέδριο, στο οποίο συμμετέχουν είκοσι διανοούμενοι από τη γιουγκοσλαβική Μακεδονία. Το συνέδριο

δεν είναι ούτε ιδιαίτερα μαζικό ούτε εξαιρετικά ενδιαφέρον, ωστόσο αυτή καθαυτή ή άφιξη της μακεδονικής αντιπροσωπείας «ταράζει τα νερά» του αποκλεισμού της γειτονικής χώρας και της εχθρότητας απέναντι στο λαό της.

1993, ΜΑΡΤΙΟΣ: Μακεδονικο-ελληνικά ευνόντια ετον Οχρίδα

Στις 24, 25 και 26/3, το Φόρουμ Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Μακεδονίας και η Κίνηση για το Διάλογο των Πολιτών στα Βαλκάνια πραγματοποιούν τη δεύτερη ελληνο-μακεδονική συνάντηση, με ικανοποιητική συμμετοχή οργανώσεων και πολιτών από τη γειτονική χώρα και μεγάλη κάλυψη από τα ΜΜΕ. Από την Ελλάδα συμμετέχουν 30 άτομα από την Κίνηση, της Α.Α.Σ., τον

Συνασπισμό, την ΑΚΟΑ και τους Αντιρρησίες Συνείδησης. Κατά την επιστροφή τους, υφίστανται εξωνυχιστικό έλεγχο στην ελληνική πλευρά των συνόρων, καθώς και κατάσχεση βιβλίων γραμμένων στη μακεδονική γλώσσα, ενώ αρκετοί δημοσιογράφοι σε έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα εξαπολύουν τα συνήθη περί «αφελών» και «υπαλλήλων του Σόρος».

1993, ΑΝΟΙΞΗ: Εκδίνεται το «Χωρίς εύνορα – Αντιπομερικές εεπίδισες»

Πρόκειται για μια ολοκληρωμένη αντιεθνικοστική διεθνιστική έκδοση της Α.Α.Σ. με θεωρητικά, ιστορικά και πολιτικά κείμενα για την αντιπολεμική διεθνιστική παράδοση, τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, το Μακεδονικό, το σερβικό

εθνικισμό κ.λ.π., η οποία αποτελεί προϊόν πολλών συζητήσεων και εκδηλώσεων της Α.Α.Σ. όλη την προηγούμενη περίοδο, με την ουσιαστική στήριξη του «Ιού της Κυριακής» και των «Θέσεων».

1993, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ:

Αντίεταση ετο ρατειερό και τον εμνικιερό

A Α.Α.Σ. και η Κίνηση κορυφώνουν μια πολύ-μηνη καμπάνια κατά του εθνικισμού και του ρατσισμού (ήδη βρίσκονται στην Ελλάδα εκατοντάδες χιλιάδες αλβανοί μετανάστες) πραγματοποιώντας διήμερο στη Νομική της Αθήνας, με ομιλητές από τη μακεδονική και την τουρκική μειονότητα στην Ελλάδα, τη γιουγκοσλαβική

Μακεδονία και την Αλβανία. Οι εκδηλώσεις έχουν μεγάλη συμμετοχή, πλούσιο και ζωντανό διάλογο, αν και μεγάλο τμήμα της Αριστεράς, εγκλωβισμένο σε ένα μονομερή αντιμπεριαλισμό με έντονα εθνοπατριωτικά στοιχεία, συνεχίζει να υποτιμά την ανάγκη της μετωπικής αντιπαράθεσης με τον εθνικισμό στο εσωτερικό της Ελλάδας.

1994, ΙΟΥΝΙΟΣ:

100 έμπλοντες-ίδες αντιεμνικιετές στη Σκόπια

A κυβέρνηση Παπανδρέου, διαπιστώνοντας το αδιέξοδο της ελληνικής πολιτικής σχετικά με την ονομασία της γειτονικής χώρας, πιστή ωστόσο στην εθνικιστική στρατηγική της, επιβάλλει εμπάργκο στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, κίνηση που καταγγέλλει η πλειονότητα των κομμάτων και των οργανώσεων της Αριστεράς, καθώς και πολλοί διανοούμενοι.

Η Α.Α.Σ. αρχίζει αμέσως καμπάνια κατά του εμπάργκο, με συνεντεύξεις τύπου, εκδηλώσεις

και αφισοκολλήσεις, καμπάνια που κορυφώνεται με την Αποστολή Αλληλεγγύης 100 αντιεθνικιστών στη Μακεδονία (από την Α.Α.Σ., την Κίνηση, τον Συνασπισμό, την ΑΚΟΑ, τους Αντιρρησίες Συνείδησης, καθώς και πολλοί δημοσιογράφοι και πανεπιστημιακοί), οι οποίοι συναντώνται με εκπροσώπους πολιτικών κομμάτων, συνδικάτων και ΜΚΟ της γειτονικής χώρας, ενώ μοιράζουν προκήρυξη κατά του εμπάργκο γραμμένη στα μακεδονικά στο κέντρο των Σκοπίων.

1995, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ:

Καταχειρία των εμνικιετών τραμπούκων στη Φλώρινα

Sτις 6/9, η οργάνωση της μακεδονικής μειονότητας «Ουράνιο Τόξο» εγκαινιάζει τα γραφεία της στη Φλώρινα, στα οποία αναρτά πινακίδα με το όνομά της στα ελληνικά και τα μακεδονικά. Η Εισαγγελία απαιτεί την αφαίρεση της πινακίδας ενώ ο νομάρχης κινητοποιεί τους κοινοτάρχες. Στις 13/9, η αστυνομία, διά της βίας,

1945... 8Μάη ...1995

...50 χρόνια από τη συντριβή του φασισμού και οι φασίστες ξαναχτυπούν...

ο φασισμός δεν θα περάσει

- Να καταδικαστεί τώρα ο φασίστας Θ. Μαναδόλου
- Να κλείσουν τώρα τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής"
- και η φασιστική φιλολίδια "Στάχος"

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ

Δευτέρα 8 Μάη - Ώρα 6 μ.μ. Πρωτόληνα Πανεπιστημίου Αθηνών

ΕΘΝΙΚΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΕΛΛΑΣ

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

106

κατεβάζει την πινακίδα και, όταν αργότερα, μέλη του «Ουράνιου Τόξου» αναρτούν μια πρόχειρη από χαρτόνι, 30-40 ακροδεξιοί εισιθάλλουν, με την ανοχή της αστυνομίας, καταστρέφουν τα

γραφεία και βάζουν φωτιά, χωρίς καμία ενόχληση. Το Δίκτυο, τόσο στην Αθήνα όσο και στη Θεσσαλονίκη, κατήγγειλε το γεγονός κοινοποιώντας το σε ευρωπαϊκές οργανώσεις δικαιωμάτων.

1996, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Αντίεται η ελληνο-τουρκικό ανταγωνισμός

Η κρίση στα Ίμια και η «εθνική ταπείνωση» που υπέστη η Ελλάδα (σύμφωνα με διάφορους πολεμοκάπηλους τζάμπα μάγκες...) δημιουργούν κλίμα έντονου εθνικισμού και μίσους. Το Δίκτυο, τα περιοδικά «Άλφα» και «Αρνούμαι», καθώς και η εφημερίδα «Εποχή» διοργάνωσαν διεθνιστική εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη, στις 12/2, με κεντρικό ομιλητή τον τούρκο αντιμιλιταριστή Φαρούκ Τουνζάλ, ενώ τις επόμενες μέρες,

στην Αθήνα, το Δίκτυο με αριστερές οργανώσεις από την Ελλάδα και την Τουρκία πραγματοποίησαν αντιπολεμική διαδήλωση.

Στο τέλος του μήνα δεκάδες οργανώσεις από την Ελλάδα, την Τουρκία και την Κύπρο υπέγραψαν κοινή δήλωση με τίτλο «Επιθυμούμε την ειρήνη και γι' αυτό προετοιμάζουμε την ειρήνη», η οποία κυκλοφόρησε σε χιλιάδες προκηρύξεις και δημοσιεύτηκε σε πολλά έντυπα.

1996, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Συναυλία Απλησίας των λαών

Κορύφωση της καμπάνιας του Δικτύου ενάντια στον ελληνο-τουρκικό ανταγωνισμό αποτέλεσε η συναυλία της 12ης Νοεμβρίου στο Σπόρτινγκ με τον Μίκη Θεοδωράκη, Έλληνες και τούρκους καλλιτέχνες, και κεντρικούς ομιλητές τον Ακίμ Μπιρντάλ, πρόεδρο της Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων Τουρκίας, τον Μουσταφά

Μουσταφά, βουλευτή του Συνασπισμού, και τη Σίσσυ Βωβού από το Δίκτυο. Είχε προηγηθεί διήμερο διεθνιστικών εκδηλώσεων στο Πολυτεχνείο με κεντρικό σύνθημα «Έλληνες, Τούρκοι και Κύπριοι ενάντια στον πόλεμο, τον εθνικισμό, τους εξοπλισμούς», με μεγάλη συμμετοχή και ομιλητές από πολλές οργανώσεις.

1996, 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ: Μεγάλη εκδήλωση με την τουρκική μειονότητα στην Κοριτσιά

Οι σχέσεις με τη μειονότητα της Θράκης χρονολογούνται από το 1988, όταν μέλη της Κίνησης Θεσσαλονίκης μαζί με αριστερούς τούρκους μειονοτικούς διεξήγαγαν την πρώτη

καμπάνια κατά των αποκλεισμών και των διακρίσεων (εσωτερικά σύνορα στα πομακοχώρια, απαγόρευση άσκησης δεκάδων επαγγελμάτων, κατασκευής σπιτιών, αγοράς μηχανημάτων κ.λπ.)

που υφίστατο επί δεκαετίες η τουρκική μειονότητα. Στα επόμενα χρόνια αυτές οι σχέσεις δυνάμωσαν με τις καταγγελίες της Κίνησης στα πογκρόμ εναντίον μειονοτικών από ακροδεξιούς, καθώς και την έμπρακτη αλληλεγγύη της Κίνησης στον αγώνα της μειονότητας για να καταργηθεί το αίσχος των «ανιθαγενών» και να κατοχυρωθεί το δικαίωμά της στον εθνικό αυτοπροδιορισμό –μέχρι σήμερα το ελληνικό κράτος απαγορεύει στις οργανώσεις της μειονότητας να αποκαλούνται «τουρκικές».

Το Νοέμβριο του 1996, στο πλαίσιο της

καμπάνιας κατά του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού, το Δίκτυο, οι εφημερίδες «Τρακιανίν Σεσί» και «Παρατηρητής», καθώς και η Κοινότητα Νέων Κομοτηνής πραγματοποιούν εκδήλωση στην Κομοτηνή με τη συμμετοχή εκατοντάδων ατόμων και κεντρικό σύνθημα «Οι μειονότητες γέφυρα φιλίας των λαών και όχι αφορμή για εθνικιστικές αντιπαραθέσεις». Η εκδήλωση είχε μεγάλη προβολή από τα τοπικά ΜΜΕ (φυσικά δέχτηκε τα πυρά των εθνικοφρόνων «τουρκοφάγων») και ενίσχυσε σημαντικά την αυτοπεοίθηση και τη διεκδικητικότητα της μειονότητας.

ΔΙΚΤΥΟ

1997, ΑΝΟΙΞΗ: Καμπάνια ενάντια στον ανταχωνιερό των εξοπλιεμών

Mε κορμό τις ελληνικές, τουρκικές και κυπριακές οργανώσεις που υπέγραψαν την Κοινή Αντιπολεμική Δήλωση το Φεβρουάριο του 1996, πραγματοποιείται τρίμηνη καμπάνια κατά των εξοπλισμών στις τρεις χώρες και για πρώτη φορά συμμετέχουν τουρκοκυπριακές οργανώσεις.

σεις. Στο πλαίσιο της καμπάνιας, στην Ελλάδα έγιναν εκδηλώσεις στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη (7/4 και 14/4), καθώς και μαζικές διανομές προκηρύξεων και αφισοκολλήσεις. Δυστυχώς, λόγω κυρίως πολιτικών διαφωνιών, η καμπάνια δεν κλιμακώθηκε.

2004, ΑΝΟΙΞΗ: Για μια διζωνικά δικοινοτικά Κύπρο, δια των επαναπροεέχγιε Εμπλονοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων

Gια την Κίνηση παλαιότερα και το Δίκτυο στη συνέχεια, το Κυπριακό δημιουργήθηκε λόγω πρωτίστως του ελληνο-τουρκικού ανταχωνισμού, με κύρια ευθύνη, ως προς τη διαίρεση του νησιού, του ελληνικού κράτους και της ελληνοκυπριακής ηγεσίας για την περίοδο 1959-1974 (εξευτελισμός των Συμφωνιών της Ζυρίχης με την επιμονή στην «ένωση Ελλάδας-Κύπρου», εγκλεισμός των Τουρκοκύπριων σε θηλάκους, δολοφονίες της ΕΟΚΑ Β', πραξικόπημα Σαμψών-Ιωαννίδη κ.λ.π.), που άνοιξαν το δρόμο για την τουρκική εισβολή στην Κύπρο και την ουσιαστική διχοτόμηση του νησιού.

Με αυτή την οπτική, υποστηρίζαμε όλες τις πρωτοβουλίες επαναπροσέγγισης των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο και αντιπαρατεθήκαμε –και στο εσωτερικό της Αριστεράς– με όλες τις

απόψεις που, πίσω από το σύνθημα «Κύπρος ενιαία και ανεξάρτητη», αρνούνταν να διαχωρίστουν από τα εγκλήματα του ελληνικού εθνικιστικού επεκτατισμού και να αντιληφθούν ότι το «ενιαίο» σημαίνει (και πάλι) την εθνική καταπίεση και την οικονομική υπερεκμετάλλευση των Τουρκοκύπριων από τους περισσότερους και πλουσιότερους Ελληνοκύπριους.

Γ' αυτό (όχι εύκολα, ούτε ομόφωνα) υποστηρίζαμε, μαζί με τη διεθνιστική Αριστερά της Νότιας Κύπρου και τους αντιεθνικούς της Βόρειας, το «ναι» στο Σχέδιο Ανάν, ως στοιχειώδη προϋπόθεση για την ενίσχυση αυτών που επιδώκουν την επαναπροσέγγιση των δύο κοινοτήτων. Τρία χρόνια μετά, δυστυχώς, ενόψει της «νέας κινητικότητας» στο Κυπριακό, τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα.

2005, ΜΑΪΟΣ:

Αντιφαειετικά διαδήλωση επον Τρίπολη

X ρυσαυγίτες χτυπούν αριστερό φοιτητή, αποθραυσμένοι από την ανοχή της αστυνομίας σε αλλεπάλληλους τραμπουκισμούς τους όλη την προηγούμενη περίοδο στην Αργολίδα και την Κορινθία. Το Δίκτυο, η YRE, η Νεολαία ΣΥΝ, τα τοπικά Φόρουμ Αρκαδίας και Αργολίδας, καθώς και φοιτητές από τις σχολές της Τρίπολης διαδηλώνουν στις 21/5 στην πόλη, απαιτώντας την τιμωρία των (γνωστών) ενόχων και στέλνοντας σαφές μήνυμα στους χρυσαυγίτες να μαζευτούν.

2005, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Καμπάνια ενάντια ετις παρελάσεις

H Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης ξεκινάει καμπάνια ενάντια στις παρελάσεις, με άμεσο αίτημα την κατάργηση των μαθητικών παρελάσεων. Μοιράζεται στα σχολεία της πόλης κείμενο ενάντια στις παρελάσεις ενώ παράλληλα συλλέγονται υπογραφές εκπαιδευτικών για την υποστήριξη του αιτήματος της κατάργησης των μαθητικών παρελάσεων. Την Πέμπτη 21 και Παρασκευή 22 Οκτωβρίου πραγματοποιείται διήμερο συζητήσεων με γενικό θέμα «Θεσσαλονίκη 1912 - 2005: Κατασκευάζοντας τον εθνικό μύθο». Όπως διαβάζουμε και στην προκήρυξη: «...στην πόλη των εθνικιστικών συλλαλητηρίων, του νομαρχιακού εθνολαϊκισμού και του θρησκευτικού φονταμενταλισμού, η συγκεκριμένη καμπάνια αποτελεί έκφραση της "άλλης" Θεσσαλονίκης. Της Θεσσαλονίκης της αλληλεγγύης, του σεβασμού στο διαφορετικό και της αντίστασης στον εθνικισμό, το μιλιταρισμό και το ρατσισμό». Η

καμπάνια κορυφώνεται με συγκέντρωση διαμαρτυρίας στις 27/10, τη μέρα της μαθητικής παρέλασης στη Θεσσαλονίκη.

Αντίστοιχη προσπάθεια –με σαφώς, όμως, μικρότερη δυναμική– έγινε και στην Αθήνα.

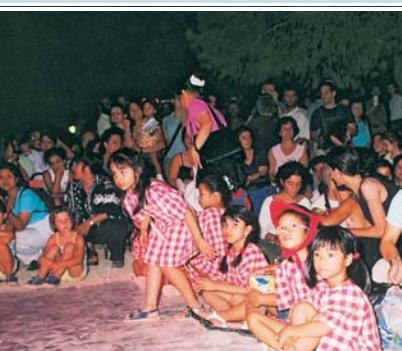
ΔΙΚΤΥΟ

ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΝΑ ΧΩΡΑΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Αντιρατειετικός φιλομορφανοετευτικός αγώνας

Hκατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», η ένταση της εκμετάλλευσης του «τρίτου κόσμου» από τις ιμπεριαλιστικές χώρες και η παταγώδης αποτυχία των καθεστώτων που προήλθαν από τις αντιαποικιοκρατικές επαναστάσεις (σε συνδυασμό βέβαια με τη συνέχιση της «νεοαποικιοκρατίας») αποτελούν τις κυριότερες αιτίες των μεταναστευτικών ρευμάτων στην τελευταία δεκαετία του προηγούμενου αιώνα, που βεβαίως γίνεται ακόμα δραματικότερη από τους «αντιτρομοκρατικούς πολέμους» αυτής της πενταετίας. Η μετανάστευση, βεβαίως, ποτέ δεν είναι εθελούσια, πάντα καθορίζεται από γενικούς καταναγκασμούς ή εξαναγκασμούς και οπωσδήποτε εξαρτάται από πολλούς άλλους παράγοντες, σχέσεις και δεδομένα που διαμορφώνονται τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνικό πεδίο. Ωστόσο, το τραγικό για τη μετανάστευση της εποχής μας είναι ότι σε μεγάλο βαθμό οφείλεται στην αύξηση της «ψαλίδας» μεταξύ των οικονομικά αναπτυγμένων χωρών του Βορρά και της Δύσης και των «αναπτυσσόμενων» και, με αυτή την έννοια, αποτελεί περισσότερο καταναγκασμό παρά επιλογή. Μάλιστα, οι αντιξόότητες και οι κίνδυνοι της μετάβασης από τη χώρα προέλευσης στον τόπο προορισμού, καθώς και οι συνθήκες διαβίωσης στη χώρα κατάληξης επιδεινώνουν αυτή την κατάσταση.

Οι οικονομικά αναπτυγμένες χώρες (ΗΠΑ, Αυστραλία, Ιαπωνία, δυτικοευρωπαϊκές) «θέλουν και δεν θέλουν» τη μετανάστευση και, αντίστοιχα, τους/τις μετανάστες-ριες. Θέλουν τη μετανάστευση γιατί αποφορτίζει τη δυνάμει εκρηκτική κατάσταση που δημιουργεί ή λεηλασία των χωρών προέλευσης των μεταναστών που διαπράττουν οι ίδιες την αποφορτίζει μέσω της αποστολής συναλλάγματος, λόγω της αποψιλώσης πολυπληθών κοινωνιών από το πλέον ζωντανό δυναμικό τους, εξαιτίας της καλλιέργειας αυταπατών και παθητικότητας στους εναπομείναντες πληθυσμούς. Επίσης, θέλουν τη μετανάστευση γιατί τους εξασφαλίζει φτηνή και πειθαρχημένη εργατική δύναμη, συμπιέζοντας συνολικά τις αμοιβές και ελαττώνοντας ακόμα περισσότερο το παραγωγικό κόστος, ενώ, σε συνθήκες αύξησης της ανεργίας και υποχώρησης του εργατικού κινήματος, λειτουργεί ως διαιρετικός μηχανισμός και μέσο πίεσης στους εγχώριους-ες εργαζόμενους-ες. Ταυτόχρονα δεν τη θέλουν. Γιατί είναι γεωγραφικά και ποσοτικά ανεξέλεγκτη, συνεπώς συχνά ρευστοποιεί πέραν του επιθυμητού την «αγορά εργασίας», κυρίως όμως επειδή, λόγω των συνθηκών διαβίωσης του μεταναστευτικού πληθυσμού αλλά και άλλων κοινωνικών και πολιτισμικών χαρακτηριστικών των επιμέρους μεταναστευτικών ομάδων, ρευστοποιεί γενικότερα τις κοινωνικές συνθήκες, ενδεχομένως δηλαδή εγκυμονεί αποσταθεροποιήσεις και πολώσεις υπονομευτικές για τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και, βεβαίως, την «κοινωνική ομαλότητα» και τη συνοχή του «εθνικού κορμού».

Η αντιμετώπιση, λοιπόν, της μετανάστευσης καθορίζεται από αυτή την «αμφιθυμία» – δεν πρόκειται ούτε για ανικανότητα ούτε για έλλειψη μεταναστευτικής πολιτικής, όπως αρκετοί διατυπωνίζουν. Έτσι συμβαδίζουν η Ευρώπη-Φρούριο των ναυτικών περιπολιών, των ναρκοπεδίων και των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των μαζικών απελάσεων και της ουσιαστικής κατάργησης του

πολιτικού ασύλου με την Ευρώπη-Φυλακή των μεταναστευτικών γκέτο, των συνεχών ελέγχων και κρατήσεων, της ισλαμοφοβίας και του ρατσισμού. Παράλληλα, συνυπάρχουν η Ευρώπη-Επιχείρηση, με τις νομιμοποιήσεις και την παροχή ορισμένων δικαιωμάτων στους/στις μετανάστες-ριες, ώστε να αφομοιωθούν στον κοινωνικό-εθνικό κορμό (αυτά ποικίλλουν από χώρα σε χώρα, με την Ελλάδα πάντως να βρίσκεται στην τελευταία θέση), και η Ευρώπη-Έθνος που επιτίθεται στην «πολυπολιτισμικότητα» και την «ελεύθερη έκφραση της ταυτότητας», επικαλούμενη την πλέον «ανελεύθερη ισότητα» στη νεότερη Ιστορία και, στην πραγματικότητα, εμφορούμενη από το ρατσιστικό ιδεολόγημα της «ευρωπαϊκής ανωτερότητας».

Στην Ελλάδα, αν και η κατάσταση συγκριτικά με τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90 έχει βελτιωθεί (με πάνω από το μισό του μεταναστευτικού πληθυσμού σχετικά νόμιμο και εργασιακά/κοινωνικά ενταγμένο), μεγάλο μέρος των μεταναστών-ριών βιώνει έντονες διακρίσεις σε όλους τους τομείς, υφίσταται συχνούς εξευτελισμούς στη διαδικασία ανανέωσης των αδειών παραμονής και συστηματική αποξένωση (συχνά και απόρριψη) από μεγάλα τμήματα του ελληνικού πληθυσμού. Ταυτόχρονα, ίδιαίτερα οι νεοεισερχόμενοι-ες αλλά και πολλοί-ές που κινούνται στην γκρίζα ζώνη της «ημινομιμότητας», είτε γιατί έληξαν οι άδειες παραμονής τους είτε γιατί εξαιτίας των κρατικών υπηρεσών δεν τις έχουν ανανεώσει είτε επειδή απορρίφθηκε η αίτηση πολιτικού ασύλου κ.λπ. υφίστανται μακροχρόνιες κρατήσεις, απελάσεις, ξυλοδαρμούς κ.λπ. Ιδιαίτερα οι μετανάστριες αποτελούν την πλέον καταπιεσμένη κατηγορία, καθώς, πέραν της εργοδοτικής υπερεκμετάλλευσης και της πατριαρχικής/σεξιστικής καταπίεσης βιώνουν ακραίες μορφές κοινωνικής αποξένωσης αλλά και ποικίλους καταναγκασμούς, που συχνά, εκτός όλων των άλλων, σχετίζονται με τη θέση της γυναικας στις χώρες προέλευσής τους. Όλα τα προηγούμενα δεν οφείλονται σε κάποια «καθυστέρηση» ή «αναχρονισμό» του ελληνικού καπιταλισμού και του κράτους (εξάλλου ευδοκιμούν και στην Εσπερία...), αλλά αποκλειστικά σε οικονομικά συμφέροντα και κοινωνικοπολιτικές σκοπιμότητες.

Mε πρωτοβουλία του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα δημιουργείται, το Μάρτιο του 1995, το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών. Βασικοί στόχοι είναι η ενημέρωση και ευαισθητοποίηση για τα προβλήματα των μεταναστών και προσφύγων, η υπεράσπιση του πολιτικού ασύλου, η παρέμβαση σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο, η οργάνωση δομών αλληλεγγύης, η αναχαίτιση του κρατικού και κοινωνικού ρατσισμού και η ώθηση μεταναστών και προσφύγων στη δημιουργία συλλογικών οργάνων. Σχεδόν δέκα χρόνια αργότερα, το 2006, συγκροτείται αντίστοιχη κίνηση του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης στο Βόλο, με έντονη δράση αλληλεγγύης στους πρόσφυγες που κρατούνται κατά καιρούς στην πόλη αλλά και υποστηρικτική δραστηριότητα και παρεμβάσεις σε καθημερινό επίπεδο.

Για τη μόνιμη συνεργασία των μεταναστευτικών και αντιρατσιστικών οργανώσεων, με πρωτοβου-

λία του Δικτύου δημιουργείται το Φεβρουάριο του 1996 το Συντονιστικό των Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων. Στο Συντονιστικό συμμετέχουν σχεδόν όλες οι προσφυγικές και μεταναστευτικές κοινότητες αλλά και πολλές ελληνικές οργανώσεις, με πιο χαρακτηριστικές την YRE-Νεολαία Ενάντια στον Ρατσισμό στην Ευρώπη και, τα τελευταία χρόνια, το Κυριακάτικο Σχολείο Μεταναστών.

Αντίστοιχα, στη Θεσσαλονίκη, με πρωτοβουλία του Δικτύου για τα Κοινωνικά και Πολιτικά Δικαιώματα και άλλων συντρόφων-ισσών, συγκροτείται η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης το καλοκαίρι του 1998. Η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης αποτελεί μια οργάνωση «ομπρέλα» στο πλαίσιο της οποίας συντονίζονται δεκάδες συλλογικότητες της πόλης. Η δράση της οργανώνεται με άξονες την υποστηρικτική δουλειά, την καταγγελία κάθε ρατσιστικού φαινομένου, τις πολιτικές καμπάνιες για τη νομιμοποίηση και το δικαίωμα στο πολιτικό άσυλο, τη δράση ενάντια στον εθνικισμό.

Ταυτόχρονα, οι κινήσεις του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης σε Αθήνα και Βόλο και η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης προωθούν την πανελλαδική δικτύωση με τακτικές συναντήσεις και κοινές δράσεις αλλά συνδέουν και το αντιρατσιστικό κίνημα στην Ελλάδα με το κίνημα κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης μέσα από τη συμμετοχή σε ευρωπαϊκά αντιρατσιστικά δίκτυα (Frassanito, No Border), στα ευρωπαϊκά φόρουμ και τη συμμετοχή σε διεθνείς μέρες δράσης για τα δικαιώματα μεταναστών και προσφύγων.

Εν κατακλείδι, η οπτική των δύο Δικτύων, με δεδομένους τους διαφορετικούς ρόλους τους, μπορεί να συνοψιστεί στα εξής:

1. Η μετανάστευση είναι αναφαίρετο δικαίωμα τόσο λόγω των συνθηκών που βιώνουν οι μετανάστες-ριες στις χώρες καταγωγής τους όσο και επειδή πρέπει να μπορεί κάθε άνθρωπος να επιλέγει το πού θα ζήσει ανεξάρτητα από την εθνικότητα, το χρώμα ή τη θρησκεία του. Αν αυτό αποτελεί δικαίωμα του ανθρώπου του Βορρά και της Δύσης, είναι πολλαπλώς εκείνου από το Νότο και την Ανατολή, και, υπό αυτή την έννοια, αποτελεί στοιχειώδες διεθνιστικό καθήκον, στην εποχή της πτώσης των συνόρων για τα χρηματιστήρια, τις πολυεθνικές, τις τράπεζες και τους στρατούς, να διεκδικούμε ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.
2. Το εγχώριο εργατικό δυναμικό των καπιταλιστικών μητροπόλεων, ιδιαίτερα το πλέον επισφαλές, απειλείται από την είσοδο των μεταναστών-ριών πολύ λιγότερο απ' όσο διακηρύσσουν οι θιασώτες του «εθνικού προστατευτισμού». Απειλείται από τη μείωση των θέσεων εργασίας, όχι εξαιτίας των αλλοδαπών εργαζομένων αλλά των αναδιαρθρώσεων που πραγματοποιούν οι καπιταλιστές και τα κράτη· επίσης, επειδή η εργοδοτική ασυδοσία –εξαιτίας και πάλι της υποχώρησης του εργατικού κινήματος και όχι των μεταναστών– επιδιώκει να ελαχιστοποιήσει το κόστος παραγωγής. Πιο σωστό, αλλά και ρεαλιστικό είναι να διεκδικήσουμε αύξηση των θέσεων

- εργασίας και αξιοπρεπείς αμοιβές, παρά θωράκιση των συνόρων και καταδίκη στην εξαθλίωση εκατομμυρίων ανθρώπων, που όπως κι εμείς έτσι κι αυτοί δεν διάλεξαν το πού θα γεννηθούν.
3. Ο ρατσισμός δεν θίγει μόνο όσους τον υφίστανται, εξίσου προσβάλλει και εκείνους που τον ανέχονται. Προφανώς, όσοι δεν υποστηρίζουν έμπρακτα τους/τις μετανάστες-ριες δεν είναι ρατσιστές, ούτε ακόμη όποιος δεν διάκειται ευμενώς απέναντι στους οικονομικούς και τους πολιτικούς πρόσφυγες είναι ρατσιστής. Δεν πρόκειται γι' αυτό. Αυτό που αντιμετωπίζουμε είναι μια κοινωνία εθνικά εσωστρεφή και ανασφαλή, σχεδόν ξενοφοβική, δηλαδή καχύποπτη και αρνητική απέναντι στον ξένο (ίσως όχι στον ξένο που γνωρίζει, αλλά γενικά στον ξένο, και μάλιστα στον αδύναμο ξένο), επομένως ανεκτική σε απαξιωτικές ή και ευθέως ρατσιστικές συμπεριφορές απέναντι του (τα γεγονότα που ακολούθησαν τον ποδοσφαιρικό αγώνα των εθνικών ομάδων Αλβανίας-Ελλάδας και η πλατιά δικαιολόγηση που είχαν, είναι αποκαλυπτικά).
4. Ο αγώνας για τη νομιμοποίηση και την κοινωνική εξίσωση των μεταναστών-ριών πρωτίστως αφορά τους ίδιους (γι' αυτό και η αυτοοργάνωση και η διεκδικητικότητά τους είναι κεντρικοί στόχοι του διεθνιστικού αντιρατσισμού), ωστόσο δεν εξαρτάται μόνο απ' αυτούς, αλλά και από τους εργαζόμενους που ανήκουν στην κυρίαρχη εθνική ομάδα, οι οποίοι διαθέτουν μεγαλύτερη δύναμη και πείρα, μεγαλύτερη δυνατότητα πίεσης στο κράτος και τις κυβερνήσεις. Με αυτή την έννοια, το υπαρκτό συνδικαλιστικό κίνημα έχει κάθε λόγο να αγκαλιάσει το πλέον καταπιεσμένο κομμάτι της εργατικής τάξης, με ευεργετικές συνέπειες και για τους εγχώριους εργαζόμενους. Είναι μια εξαιρετικά δύσκολη προσπάθεια, ακόμα όμως κι αν μεσοπρόθεσμα δεν στεφθεί με επιτυχία είναι η μόνη ικανή να αναχαιτίσει τις έντονες τάσεις ταξικής διαίρεσης και την εμφάνιση φαινομένων ενδοταξικού ρατσισμού.
5. Ο/η μετανάστης-ρια δεν είναι μόνο ένας/μία εργαζόμενος-η. Έχει και άλλα εξίσου σημαντικά χαρακτηριστικά που προσδιορίζουν την ταυτότητά του, επομένως και τη στάση του στην κοινωνία υποδοχής. Είναι άντρας ή γυναίκα, Αλβανός, Πακιστανός ή Νιγηριανός, μουσουλμάνος, χριστιανός, ινδουϊστής κ.λπ. Ιδιαίτερα στο άγνωστο και αφιλόξενο περιβάλλον της χώρας υποδοχής, αυτά τα χαρακτηριστικά συχνά διογκώνονται με ασύμμετρο τρόπο, ανάλογα με τις απειλές που δέχεται από την κυρίαρχη εθνική ομάδα και τις παραστάσεις που έχει από τη χώρα προέλευσής του. Εκτός λοιπόν από τα οικονομικά, τα ασφαλιστικά και τα κοινωνικά δικαιώματα των μεταναστών-ριών, είναι μείζονος σημασίας η ισοβαρής διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους στην ελεύθερη άσκηση των θρησκευτικών τους καθηκόντων, στην εκμάθηση της μητρικής τους γλώσσας, στην έκφραση της εθνικής τους ταυτότητας κ.λπ.

Νομιμοποίηση για όλους, χωρίς όρους και προϋποθέσεις

Kαθώς το ζήτημα της νομιμοποίησης για τους μετανάστες-ριες αποτελεί κομβικό σημείο για μια αξιοπρεπή ζωή αλλά και τη διεκδίκηση περαι-

φορείς αλλά και μεγάλες διαδηλώσεις έγινε μια προσπάθεια ο λόγος και η δράση μας να είναι σφαιρικά, προβάλλοντας τόσο συγκεκριμένα αι-

τέρω δικαιωμάτων, η καμπάνια για τη νομιμοποίηση αποτέλεσε κεντρικό άξονα της δράσης του αντιρατσιστικού κινήματος σε όλη την Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη. Στο πλαίσιο αυτό, το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών, ιδιαίτερα την πενταετία 1995-2000, αποτελεί κορμό της αντιρατσιστικής φιλομεταναστευτικής δράσης μας, κυρίως μέσα από το Συντονιστικό Αντιρατσιστικών και Μεταναστευτικών Οργανώσεων στην Αθήνα και την Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, στους αγώνες για τη νομιμοποίηση: μέσα από συζητήσεις και ενημερώσεις με μετανάστες και πρόσφυγες, παρεμβάσεις σε υπουργεία και άλλους αρμόδιους

τήματα σε σχέση με το νομοθετικό πλαίσιο (μείωση των προϋποθέσεων για ένταξη στη διαδικασία νομιμοποίησης, παράταση στις προθεσμίες κ.ά.) όσο και έναν προταγματικό λόγο υποστηρίζοντας πάντα ότι «κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος».

Δυστυχώς, παρ' όλο που έχουν ολοκληρωθεί ήδη τρεις διαδικασίες νομιμοποίησης, μεγάλο μέρος των μεταναστών-ριών στη χώρα μας συνεχίζει να βρίσκεται σε καθεστώς «παρανομίας» και «ημινομιμότητας» ενώ δεν υπάρχουν ιδιαίτερες προβλέψεις για τα θέματα της οικογενειακής συνένωσης και των μεταναστών δεύτερης γενιάς.

1996-1998: Πρώτη διαδικασία νομιμοποίησης

Το αίτημα για την πρώτη νομιμοποίηση μεταναστών είχε ήδη ωριμάσει καθώς, σχεδόν πέντε χρόνια μετά την έναρξη της μαζικής μετανάστευσης προς την Ελλάδα, οι μετανάστες χωρίς χαρτιά ξεπερνούσαν τους 500.000. Η

επτά γλώσσες και εβδομαδιαίες ξενόγλωσσες ραδιοφωνικές εκπομπές σε οκτώ γλώσσες ενώ σε συνεργασία με την «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» εκδίδεται ο πολύγλωσσος Οδηγός του Μετανάστη.

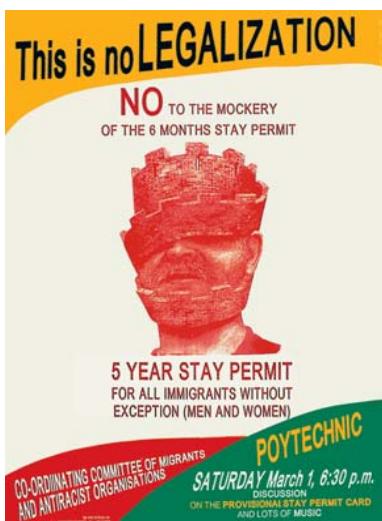

καμπάνια για να τεθεί σε εφαρμογή η πρώτη διαδικασία νομιμοποίησης αρχίζει με την ιδρυτική εκδήλωση του Συντονιστικού Αντιρατσιστικών και Μεταναστευτικών Οργανώσεων την άνοιξη του 1996 στο Πολυτεχνείο. Από τότε και για όσο διήρκεσε αυτή η καμπάνια γίνονται συνεχείς παρεμβάσεις και υπομνήματα στα συναρμόδια υπουργεία Εργασίας, Δημόσιας Τάξης, αλλά και στο ΙΚΑ και τον ΟΑΕΔ για τα θέματα της νομιμοποίησης. Ταυτόχρονα εκδίδονται πολύ-γλωσσα φυλλάδια ενημέρωσης και σε ανοιχτές συζητήσεις παρουσιάζονται τα αποτελέσματα αυτών των ενεργειών. Σε συνεργασία με την EPA εκφωνούνται καθημερινά δελτία ειδήσεων σε

Τον Απρίλιο και το Μάιο του 1998 καλούνται από το Συντονιστικό δύο μεγάλες διαδηλώσεις στο κέντρο της Αθήνας με κεντρικό σύνθημα τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών-ριών χωρίς αποκλεισμούς, με έμφαση στις επιχειρήσεις-σκούπα και τις απελάσεις. Στις διαδηλώσεις συμμετείχαν πάνω από 3.000 άτομα με σημαντικό ποσοστό μεταναστών-ριών.

Ταυτόχρονα, το Συντονιστικό συμμετέχει στη διαδήλωση για την Εργατική Πρωτομαγιά του 1998. Μετά το τέλος της διαδήλωσης μετανάστευσε και Έλληνες συγκεντρώνονται στην Παλαιά Βουλή και αποτρέπουν την πραγματοποίηση εκδήλωσης από τη φασιστική οργάνωση Χρυσή Αυγή.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

2000-2001: Δεύτερη διαδικασία νομιμοποίησης

Με κεντρικό άξονα την απόσυρση του νομοσχεδίου για την είσοδο και παραμονή των μεταναστών-ριών στην Ελλάδα (2910/01) και τη χωρίς προϋποθέσεις νομιμοποίηση, το Συντονιστικό Αντιρατσιστικών και Μεταναστευτικών Οργανώσεων προχωράει σε μια σειρά από δραστηριότητες: κατέθεσε αναλυτικό υπόμνημα των θέσεών του σε όλα τα αρμόδια υπουργεία και τα κόμματα, συναντήθηκε με συνδικάτα και κόμματα της Αριστεράς, προχώρησε στην ενημέρωση πολλών μεταναστευτικών κοινοτήτων, εξέδωσε στα ελληνικά και τα αγγλικά τετρασέλιδο φυλλάδιο με κριτική του επίμαχου νομοσχεδίου, διοργάνωσε συνεντεύξεις τύπου, συνελεύσεις και συσκέψεις. Το Μάρτιο του 2000, πραγματοποιήθηκε ενημερωτική συγκέντρωση στο Πολυτεχνείο με

συμμετοχή εκατοντάδων μεταναστών-ριών.

Το Δεκέμβριο του 2000 και τον Ιανουάριο του 2001 πραγματοποιούνται δύο διαδηλώσεις από το Συντονιστικό ενάντια στο αντιμεταναστευτικό νομοσχέδιο στην Αθήνα. Τον Ιανουάριο, στη Θεσσαλονίκη, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία διοργανώνει συζήτηση στο Εργατικό Κέντρο και πορεία ενάντια στο νομοσχέδιο - σκούπα. Επίσης, διαμαρτυρίες ενάντια στο νομοσχέδιο πραγματοποιούνται το Φεβρουάριο στο Ρέθυμνο, από την τοπική Κίνηση Αλληλεγγύης στους μετανάστες, και στη Μυτιλήνη, από την Κίνηση για την Ειρήνη και Συνεργασία στο Αιγαίο. Το Μάρτιο του 2001, πραγματοποιούνται δύο ακόμα συλλαλητήρια στην Αθήνα για τη νομιμοποίηση των μεταναστών-ριών.

2005-2006: Τρίτη διαδικασία νομιμοποίησες

Η τρίτη διαδικασία νομιμοποίησης ξεκινάει το 2005 με το νομοσχέδιο για την «Είσοδο, διαμονή και κοινωνική ένταξη υπηκόων τρίτων χωρών στην ελληνική επικράτεια» (3386/2005) και, παρ' όλο που υποτίθεται ότι αυτός ο νόμος θα διέφερε ρητά από τους προηγούμενους, συνεχίζει στην ίδια λογική της αποτροπής, του ελέγχου και της περιθωριοποίησης των μεταναστών-ριών. Το Δίκτυο, σε συνεργασία με αντιρατσιστικές και μεταναστευτικές οργανώσεις, ασκεί κριτική στο νομοσχέδιο και γνωστοποιεί τις προτάσεις του σε αρμόδιους φορείς. Ταυτόχρονα, γίνονται ανοιχτές συζητήσεις και ενημερώσεις σε μεταναστευτικές κοινότητες και συνεντεύξεις τύπου. Στις 2 Απριλίου 2005, στο πλαίσιο της Πανευρωπαϊκής Μέρας Δράσης για τα Δικαιώματα των Μεταναστών που αποφασίστηκε στο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ, αναδεικνύεται το πάντα επίκαιρο αίτημα

της νομιμοποίησης όλων των μεταναστών-ριών λίγες μέρες πριν το νομοσχέδιο συζητηθεί στη Βουλή. Το Δεκέμβριο του 2006, το Φόρουμ Μεταναστών Θεσσαλονίκης και η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία προβαίνουν σε μια σειρά από δράσεις για τη διεκδίκηση συγκεκριμένων αιτημάτων σε σχέση με τη νομιμοποίηση (καθυστερήσεις στη χορήγηση αδειών παραμονής, χορήγηση ληγμένων αδειών κ.ά.). Μια ιδιαίτερα μαζική παρέμβαση, με συμμετοχή πολλών μεταναστών, πραγματοποιείται στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας ενώ λίγες μέρες αργότερα πραγματοποιείται διαδήλωση στο κέντρο της πόλης. Στις 10 Φεβρουαρίου 2007, τις μέρες που συζητιούνται τροποποίησεις του νομοσχεδίου στη Βουλή οργανώνεται πανελλαδική κινητοποίηση για τη νομιμοποίηση των μεταναστών και μεταναστριών και πραγματοποιούνται πορείες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

ΔΙΚΤΥΟ

1991: Έναρξη καμπάνιας ενάντια στο ρατσισμό στην Ελλάδα

H Κίνηση Υπεράσπισης Πολιτικών και Κοινωνικών Δικαιωμάτων ξεκινάει τον Οκτώβριο του 1991 μια καμπάνια ενάντια στο ρατσισμό και την ξενοφοβία. Πρώτη δράση είναι το μαζικό μοί-

ρασμα προκήρυξης και αφισοκόλληση στην Ομόνοια αλλά και πορεία πριν και κατά την ψήφιση του πρώτου νομοσχεδίου αυτής της περιόδου για τους αλλοδαπούς στην Ελλάδα.

1993, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ: «Είμαστε όλοι Αλβανοί»

H Κίνηση μαζί με την Αντιπολεμική Αντιεθνική Συσπείρωση και άλλες οργανώσεις της Αριστεράς αλλά και συλλόγους προσφύγων

νεοφασίστες στην Κέρκυρα, με αποκορύφωμα τους φασίστες στη Γερμανία που καίνε τρεις γυναίκες και δύο κοριτσάκια από την Τουρκία. Η

πραγματοποιούν δύο πορείες διαμαρτυρίας στο κέντρο της Αθήνας. Η πρώτη αφορά τα θέματα ρατσιστικής βίας που οξύνονται σε όλη την Ευρώπη, από τους ξυλοδαρμούς Αλβανών στο Κριεκούκι και το συνέδριο που οργανώνουν οι

δεύτερη διαδήλωση αφορά το μαζικό πλέον φαινόμενο των απελάσεων των Αλβανών και είχε κεντρικό σύνθημα το «Έλληνες και ξένοι εργάτες ενωμένοι».

1995: Αχώνας φιλιππινέζων εργατών-ριών στην Alexander Fashion

Oι φιλιππινέζοι-ες που εργάζονται στην εταιρεία κατασκευής ενδυμάτων Alexander Fashion στην Κω συνδικαλίζονται και διεκδικούν

τα νόμιμα δικαιώματά τους. Η εταιρεία, σε απάντηση των διεκδικήσεών τους, κλείνει το εργοστάσιο και απολύει όλους τους εργαζομένους

ενώ η ελληνική κυβέρνηση αρνείται να ανανεώσει τις άδειες παραμονής τους. Οι Φιλιππινέζοι-ες, σε συνεργασία με αλληλέγγυες οργανώσεις και το Δίκτυο, προχωρούν σε διαμαρτυρίες και κινητοποιήσεις, ευαισθητοποίηση των εργατικών ενώσεων, διεθνείς κινητοποιήσεις συμπαράστασης αλλά και μια καθιστική διαμαρτυρία πολλών ημερών έξω από τη φιλιππινέζικη πρεσβεία στη

μέση μιας από τις πιο αριστοκρατικές συνοικίες της Αθήνας, στο Ψυχικό, και σε πείσμα της πρεσβείας, της τοπικής αστυνομίας και της Ασφάλειας που, παρ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν καταφέρνουν να μετακινήσουν τους εργαζόμενους. Τελικά, το υπουργείο υποχωρεί, ανακαλεί το έγγραφό του και δίνει παράταση στις άδειες παραμονής των απολυμένων.

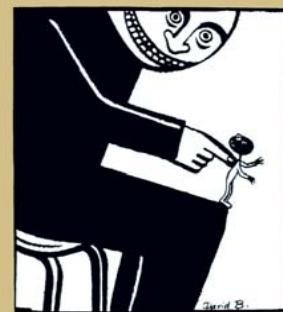
1995-1997: Εκδηλώσεις με/για μετανάστες-ριες

Tο Δεκέμβριο του 1995, οργανώνεται από το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών η ιδρυτική του ημερίδα με θέμα «Η Ελλάδα από χώρα αποστολής, χώρα υποδοχής μεταναστών». Το Φεβρουάριο του 1996, οργανώνεται στη Θεσσαλονίκη συμπόσιο με θέμα «Μετανάστριες στην Ελλάδα: Όταν οι γυναίκες περνούν τα σύνορα». Τον Ιούνιο του 1996,

οργανώνεται από την Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Αγρινίου εκδήλωση με θέμα «Ρατσισμός και ξενοφοβία» ενώ αντίστοιχη εκδήλωση πραγματοποιείται στα Γιάννενα το Δεκέμβριο του 1997. Τον Απρίλιο του 1997 συνδιοργανώνεται με το Δήμο Καλλιθέας εκδήλωση με συζήτηση, καλλιτεχνικό πρόγραμμα και πολυεθνικές κουζίνες.

Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών
Στέκι μεταναστών, Βαλτεστού 35, τηλ.: 3813928

Ο ρατσισμός
είναι μια αρρώστια
που μολύνει τους λαούς
και εξοντώνει τους έγχωρους...

Δίκτυο
Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών
ΣΤΕΚΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Βαλτεστού 35, Ισό όροφος
Τηλ: 38.04.901 και 38.13.928, Ιαν: 38.40.390

ΔΙΚΤΥΟ

1997-1999: Αιδηπεζχύν ετους κούρδων πρόσφυγες

Ta μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν αυτή την περίοδο οι κούρδοι πολιτικοί πρόσφυγες από το Ιράκ απασχόλησαν το Δίκτυο, το Συντονιστικό και άλλες κοινωνικοπολιτικές οργανώσεις. Τον Οκτώβριο του 1997 πραγματοποιήθηκε πορεία στην Βουλή για το θέμα των συνθηκών ζωής των κούρδων πολιτικών προσφύγων. Τον Ιούνιο του 1998, με την υποστήριξη του Συντονιστικού, πραγματοποιείται επί 11 μέρες απεργία πείνας στα Προπύλαια κούρδων πολιτικών προσφύγων με αιτήματα για πολιτικό άσυλο, στέγη και ανθρώπινες συνθήκες ζωής. Τον Οκτώβριο του 1998, σε ανοιχτή συνέλευση στην Πλατεία Κουμουνδούρου, αποφασίζεται η ένταση των προσπαθειών για επίλυση των προβλημάτων, με αποτέλεσμα την κατάληψη τριών εγκατελειμμένων κτιρίων και την ομαδική κατάθεση αιτήσε-

ων ασύλου. Την Πρωτοχρονιά του 1999, το Συντονιστικό, σε συνεργασία με το Συνασπισμό, τις εφημερίδες «Αυγή» και «Εποχή», συνδικάτα και συλλογικότητες, διοργανώνει στην Πλατεία Κουμουνδούρου γιορτή αλληλεγγύης στους κούρδους πρόσφυγες με μουσική, χορό, γλυκά και δώρα. Κάτοικοι της περιοχής (συσπειρωμένοι σε ακροδεξιό σύλλογο του Βοτανικού) επιδίουν τελεσίγραφο στους πρόσφυγες, το οποίο λήγει στις 10 Φεβρουαρίου 1999, απαιτώντας την άμεση αποχώρησή τους και απειλώντας με χρήση βίας. Η Επιτροπή Αλληλεγγύης που συγκροτείται καλεί σε συγκέντρωση - πορεία στις 11 Φεβρουαρίου στην Κουμουνδούρου. Τελικά, η κυβέρνηση διώχνει τους πολιτικούς πρόσφυγες με μια εισβολή των ΜΑΤ και των ΕΚΑΜ στην πλατεία, όπου κακοποιούν τους πρόσφυγες και τους στοιβάζουν

σε κλούβες που, μετά από μια οδύσσεια, καταλήγουν στην ερειπωμένη ΝΑΤΟϊκή βάση του όρους Πατέρα. Ταυτόχρονα, κοινωνικές οργανώσεις της Θεσσαλονίκης εκφράζουν την αλληλεγγύη τους

στους 25 κούρδους απεργούς πείνας που κρατούνται στο Τμήμα Μεταγωγών καταγγέλλοντας ταυτόχρονα και τις απαράδεκτες συνθήκες κράτησης.

1997, 18 Οκτωβρίου: Αντιφασιστική μιαδιάστημα

Tον Οκτώβριο, ακροδεξιά κόμματα της Ευρώ-
πης οργανώνουν συνάντηση στο ξενοδοχείο
«PRESIDENT». Με πρωτοβουλία των δύο Δικτύ-
ων, πολλές αντιρατσιστικές συλλογικότητες και

οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς πραγματοποιούν μεγάλη διαδήλωση από την Πλατεία Ελευθερίας στο ξενοδοχείο «PRESIDENT», υπό τον ασφυκτικό κλοιό πολλών διμοιριών MAT.

1998, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Ενάντια στην αετυνομική θία

Oργανώνεται από το Δίκτυο συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τη βία εναντίον μεταναστών από το Μπαγκλαντές στο Α.Τ. Πετραλώνων,

το οποίο αποκλείεται επί ώρες, και λίγες μέρες αργότερα αντίστοιχη διαμαρτυρία στο Τμήμα Αλλοδαπών της Δραπετσώνας.

1998, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Κινητοποίησε χιλιάδες Σεμίρα Αντάφους

H 20άχρονη Σεμίρα Αντάμου καταφεύγει στο Βέλγιο για να γλιτώσει από έναν εξαναγκαστικό γάμο στη Νιγηρία. Οι αρχές του Βελγίου κάνουν έξι απόπειρες να την απελάσουν, στις οποίες αντιστέκεται. Η τελευταία απόπειρα απέβη μοιραία: για να μην ακούγονται οι κραυγές της, δύο αεροσυνοδοί και έξι αστυνομικοί την κυκλώνουν και της κλείνουν το στόμα με μαξιλάρι, με αποτέλεσμα να την πνίξουν, την οδηγούν σε νοσοκομείο σε κώμα, όπου και πεθαίνει την επόμενη μέρα. Οι αντιρατσιστικές, φεμινιστικές και κοινωνικές οργανώσεις του Βελγίου διαμαρτύρονται με πολλές ειδηλώσεις, με αποτέλεσμα την παραίτηση του αρμόδιου υπουργού και την

The poster features a large, stylized graphic of a sun with a spiral center, set against a background of blue and green waves. The sun's rays are composed of various colors including orange, yellow, red, and purple. Below the graphic, the text reads "6-7 Ιουλίου Πόρος Κούκλων Ναυτικών & Λαϊκών". At the top, there is a logo of a ship with a flag. On the left side, there is a list of festival partners and sponsors. On the right side, there is a list of participating organizations.

1998, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Συγκρότηση Φεμινιστικής Πρωτοβουλίας Ενάντια επον Καταναγκαστικά Πορνεία Αθλιόδαπών Γυναικών

 Η Πρωτοβουλία συγκροτείται το Νοέμβριο του 1998 μετά τα αλλεπάλληλα περιστατικά

κακοποιήσεων και αυτοκτονίων αλλοδαπών πορνών, που φέρνουν στο προσκήνιο τις εκρηκτικές διαστάσεις που έχει πάρει το φαινόμενο και στην Ελλάδα. Βασικά συνθήματα της καμπάνιας είναι «Αλληλεγγύη στις αλλοδαπές θύματα καταναγκαστικής πορνείας» αλλά και «Να πληρώσουν οι θύτες, όχι τα θύματα». Η Πρωτοβουλία οργανώνει μια ιδρυτική εκδήλωση αλληλεγγύης στα Προπύλαια στις 10 Νοεμβρίου με συμμετοχή πολλών γυναικών αλλά και παράσταση διαμαρτυρίας λίγες μέρες αργότερα στην Ασφάλεια Αθηνών με αφορμή την «εξάρθρωση» ενός κυκλώματος μαστροπών.

1999, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Κινητοποίηση ενάντια στα βατειετικά εχκιδώματα

Τη νύχτα της 21ης Οκτωβρίου 1999, ο Παντελής Καζάκος και ο συνεργός του Αποστόλου

σκότωσαν εν ψυχρώ δύο μετανάστες και τραυμάτισαν σοβαρά άλλους επτά, τρεις από τους οποίους έχουν μείνει παραπληγικοί. Με πρωτοβουλία του Δικτύου πραγματοποιήθηκε μια από τις μεγαλύτερες αντιρατσιστικές διαδηλώσεις στην Αθήνα και στις 2 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε αντίστοιχη διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη. Στη συνέχεια, συγκροτήθηκε Επιτροπή Αλληλεγγύης στα Θύματα του Καζάκου, η οποία επί μήνες ασχολήθηκε με την ιατρική φροντίδα και την οικονομική ενίσχυση των τραυματισμένων μεταναστών. Στη δίκη του, το Φεβρουάριο του 2001, ο Καζάκος, παρ' όλες τις προσπάθειές του να πείσει πως είναι ψυχικά ασθενής, καταδικάστηκε σε δις ισόβια ενώ ουσιαστικά απαλλάχθηκε ο Αποστόλου.

2000, ΦΕΒΝΟΠΟΡΟ: Ενάντια ετις απελάσεις αθλοδαπών και τις επιχειρήσεις - εκουύπα

Στις 2 Οκτωβρίου, 46 αλλοδαποί κρατούμενοι των Φυλακών Κορυδαλλού ξεκινούν απεργία πείνας για να μην απελαθούν, καθώς έχουν συλληφθεί χωρίς χαρτιά. Το Δίκτυο, απαιτώντας την άμεση αποφυλάκιση των απεργών πείνας, δίνει συνέντευξη τύπου, συναντάται με τα αρμόδια υπουργεία και πραγματοποιεί στις 14/10 ολοήμερη εκδήλωση αλληλεγγύης στα Προπύλαια, με συμμετοχή αντιρατσιστικών και μεταναστευτικών οργανώσεων.

Λίγες μέρες αργότερα, την 1η Νοεμβρίου, πραγματοποιείται αντιρατσιστική παρέμβαση από τα δύο Δίκτυα και την Εθελοντική Εργασία στην ημερίδα του Ευρωπαϊκού Σοσιαλιστικού Κόμμα-

τος στο Ζάππειο όπου δεκάδες αντιρατσιστές ανοίγουν πανό καταγγελίας μέσα στην αίθουσα και μοιράζουν προκηρύξεις.

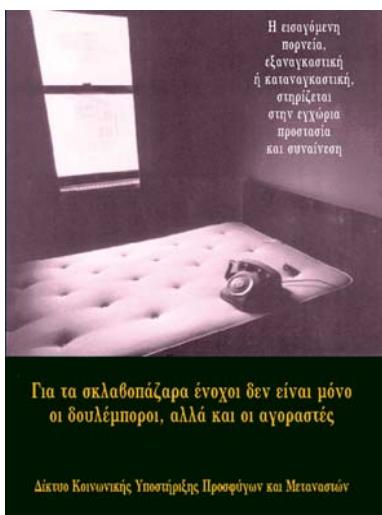
2001, ΙΟΥΝΙΟΣ: Αντίεται η επον Κρατικά και φαειετικά βία

Στις 16 Ιουνίου 2001 γίνεται στην Αθήνα αντιφασιστική συγκέντρωση στην Πλατεία Κολοκοτρώνη που ακυρώνει την αντιμεταναστευτική συγκέντρωση της Χρυσής Αυγής στο ίδιο μέρος. Το Δεκέμβριο του 2001, μετά από μια σειρά «εκπυρσοκροτήσεων» εναντίον μεταναστών και τσιγγάνων και με αφορμή τη δολοφονία του 20άρχοντος Σελνίκ Γκεντάν από τον αστυνομικό Γιάννη Ριζόπουλο, η Συντονιστική Επιτροπή Αλβανικών Οργανώσεων καλεί πορεία διαμαρτυρίας στο κέντρο της Αθήνας, με την υποστήριξη του Δικτύου, οργανώσεων της εξωκοινοβουλευ-

τικής Αριστεράς, αναρχικών και της Συσπείρωσης Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

I26

2002, ΜΑΡΤΙΟΣ: Πανελλαδικά κινητοποιίες επαναγκόσειρα Μέρα Κατά του Ρατειερού

Me πρωτοβουλία του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών καλείται πανελλαδική συνάντηση αντιρατσιστικών οργανώσεων στις αρχές Μαρτίου στην Αθήνα. Στη συνάντηση συμμετέχουν αντιπροσωπείες αντιρατσιστικών κινήσεων από 11 πόλεις, συζητούνται τα θέματα της νομιμοποίησης και των ευρύτερων δικαιωμάτων των μεταναστών-ριών ενώ αποφασίζεται πανελλαδική κινητοποίηση για τις 21 Μαρτίου, την Παγκόσμια Μέρα Κατά του

Ρατσισμού. Η κινητοποίηση είναι εντυπωσιακή. Στην Αθήνα πραγματοποιείται πορεία στη Βουλή, στη Θεσσαλονίκη οργανώνεται πορεία και συναυλία, στην Άρτα εξόρμηση στα χωράφια που δουλεύουν Αλβανοί και παράσταση διαμαρτυρίας μπροστά στη Νομαρχία, ενώ επίσης εκδηλώσεις και παρεμβάσεις οργανώνονται σε Χανιά, Ρέθυμνο, Ηράκλειο, Σάμο, Μυτιλήνη, Ζάκυνθο, Τρίκαλα, Λαμία, Βόλο, Κοζάνη, Γιάννενα και Φλώρινα.

2002, ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Αντιφασιστική ευχρέντρωση

Sτις 29 Απριλίου οργανώνεται, ως απάντηση σε προγραμματισμένη πορεία της Χρυσής Αυγής, αντιφασιστική συγκέντρωση στο Πεδίον του Άρεως. Οι χρυσαυγίτες βγαίνουν από τα

γραφεία τους στη Σολωμού και διαλύονται, χωρίς να πραγματοποιήσουν την προγραμματισμένη τους διαδήλωση.

2002, ΜΑΡΤΙΟΣ: Άευδο ετους πρόεργας του πολέμου

H Πρωτοβουλία για τους Πρόσφυγες στη Μυτιλήνη καλεί σε πορεία για τα θύματα του πολέμου του Αφγανιστάν, με βασικά συνθήματα

ενάντια στην Ευρώπη - Φρούριο και άσυλο στους πρόσφυγες του πολέμου.

2002, ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Αιμοδεχγάν ετον Μπαχόζ

O Ζαλκούφ Μουράτ Μπόρα ή Μπαχόζ, μέλος του παράνομου στην Τουρκία Απελευθερωτικού Κόμματος του Κουρδιστάν (PRK-Rizgari) και μέλος της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης, ξεκινάει απεργία πείνας από τις 11 Απριλίου μέσα στο χώρο της πανεπιστημιούπολης του Α.Π.Θ. και ζητεί «την άμεση συμπαράσταση όλων όσοι θεωρούν ότι το πολιτικό άσυλο και η αλληλεγγύη στους πρόσφυγες αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και τη δικαιοσύνη στον πλανήτη». Στις 22 Απριλίου πραγματοποιείται συνέντευξη τύπου ενώ την επόμενη μέρα, μέλη της Αντι-

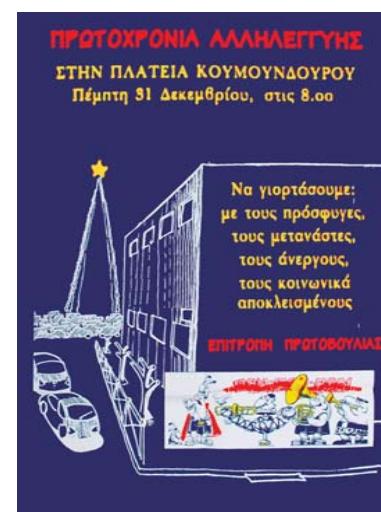
ρατσιστικής Πρωτοβουλίας, φοιτητικοί σύλλογοι και συνδικαλιστικοί φορείς της Θεσσαλονίκης πραγματοποιούν συγκέντρωση και πορεία στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης, όπου επέδωσαν φάκελο με στοιχεία για την περίπτωση του κούρδου πρόσφυγα. Η απόφαση απόρριψης της πρώτης αίτησης πολιτικού ασύλου, τόσο του Μπαχόζ όσο και του Ζαχίρ Αντάρι, από το Αφγανιστάν, μέλους του εκτός νόμου Αφγανικού Κομμουνιστικού Κόμματος, οδηγεί σε νέες κινητοποιήσεις και καλείται συγκέντρωση συμπαράστασης το Δεκέμβριο στην Πλατεία Αριστοτέλους στη Θεσσαλονίκη.

2003, ΜΑΡΤΙΟΣ: Πανελλαδική δικτύωση αντιρατειετικών οργανώσεων

H Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, συνεχίζοντας την προσπάθεια που είχε ξεκίνησε την προηγούμενη χρονιά για πανελλαδική δικτύωση, καλεί σε συνάντηση στη Θεσσαλονίκη.

Στη συνάντηση, πέρα από τη συζήτηση για την πολιτική συγκυρία, αποφασίζεται πανελλαδική κινητοποίηση ενάντια στα κέντρα κράτησης προσφύγων στη Θράκη.

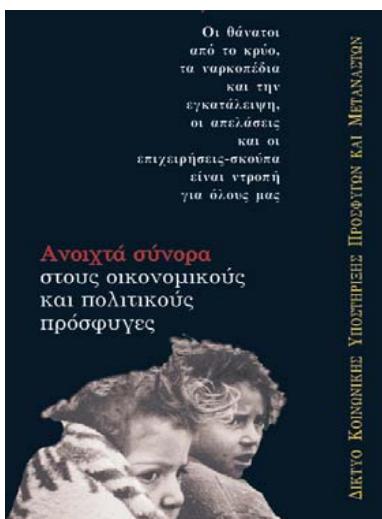

2003, ΙΟΥΝΙΟΣ: Αντιφαειετική ευχέντρωση επον Βιβλίου Θεεαθονίκας

Tα τελευταία χρόνια στη διάρκεια της Έκθεσης Βιβλίου Θεσσαλονίκης πραγματοποιούνται εκδηλώσεις νεοναζιστικών και ακραίων εθνικιστι-

κών ομάδων που εκμεταλλεύονται τη προσέλευση κόσμου για να αποκτήσουν ακροατήριο. Το 2003, ο νομάρχης Θεσσαλονίκης Παναγιώτης

ΔΙΚΤΥΟ

I28

Ψωμιάδης αποφασίζει να «νομιμοποιήσει» τις συναθροίσεις των ομάδων αυτών διοργανώνοντας φιέστα για την επέτειο του θανάτου του Μεγάλου Αλεξάνδρου που, ως... κινητή γιορτή, συμπίπτει πάντα με το τελευταίο Σαββατοκύριακο της Έκθεσης Βιβλίου. Συνδικαλιστικές, πολιτικές

και κοινωνικές οργανώσεις καλούν αντιφασιστική συγκέντρωση καταγγέλλοντας την ξενοφοβία και το ρατσισμό και υποστηρίζοντας πως η Έκθεση Βιβλίου πρέπει να αποτελεί χώρο ελεύθερης διακίνησης ιδεών.

2003, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Ενάντια στα κέντρα κράτους προεργάσια

Ενάντια στις άθλιες συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες στα κέντρα κράτησης της Ελλάδας, με ιδιαίτερη αναφορά στα βόρεια σύνορα, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, στο πλαίσιο της πανελλαδικής δικτύωσης και σε συνεργασία με τοπικές ομάδες, φορείς και άτομα, οργανώνει παρέμβαση στους χώρους εγκλεισμού προσφύγων στη Θράκη στις 29-30 Νοεμβρίου. Σκοπός είναι να σπάσει η απομόνωση, να γίνει γνωστό το θέμα σε πανελλαδικό επίπεδο,

να επιτραπεί η είσοδος σε γιατρούς, δικηγόρους και εκπροσώπους κοινωνικών οργανώσεων στα στρατόπεδα αυτά.

Παράλληλα, ενώπιοι αυτής της παρέμβασης, οργανώνεται εκδήλωση αλληλεγγύης στους/στις πρόσφυγες και υπεράσπισης του πολιτικού ασύλου, την Παρασκευή 17 Οκτωβρίου στη Θεσσαλονίκη. Εντέλει, το στρατόπεδο στη Βέννα εκκενώνεται από τις αρχές και η προγραμματισμένη συγκέντρωση γίνεται στην Ξάνθη.

2003, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ: Αντιρατσιστικές διαδηλώσεις εε Αθήνα και Ρέθυμνο

Για τα δικαιώματα των μεταναστών και των μεταναστριών, με έμφαση στα αιτήματα για τη νομιμοποίηση και το άσυλο, διοργανώθηκε πορεία στο Ρέθυμνο από το Στέκι Μεταναστών Ρεθύμνου και το Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών. Μια πορεία ζωντανή και με μεγάλη συμμετοχή μεταναστών-ριών για τα δεδομένα της πόλης.

Τον Οκτώβριο, στην Αθήνα, έγινε μια από τις μεγαλύτερες αντιρατσιστικές διαδηλώσεις με μεγάλη συμμετοχή των μεταναστευτικών κοινοτήτων. Υπολογίζεται ότι πάνω από 4.500 διαδηλωτές-ριες συμμετείχαν φωνάζοντας «Θέλουμε χαρ-

τιά, χωρίς λεφτά», «δώστε μας χαρτιά, δώστε μας δουλειά», «Ελλήνες και ξένοι, όλοι ενωμένοι».

2004, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Νεκρός μετανάστης ετο Ρέθυμνο

Οι αστυνομικοί σταματούν σε μπλόκο δύο μετανάστες, τους γονατίζουν και τους χτυπούν. Ο ένας ζητάει να τον πάνε στο σπίτι του για να πάρει το φάρμακό του καθώς είχε πρόβλημα καρδιάς. Τον οδηγούν με χειροπέδες στο σπίτι του, αλλά δεν προλαβαίνει να πάρει το φάρμακό του και πεθαίνει. Εκ των δύο ιατροδικιαστών ο ένας θεωρεί πως η βία των αστυνομικών δεν είχε καμία σχέση

με το περιστατικό ενώ ο άλλος υποστηρίζει ότι και μόνο ο τρόμος του ανθρώπου συνέβαλε στο θάνατό του. Στις 15 Ιανουαρίου, πορεία οργανωμένη από την Ένωση Μεταναστών Ρεθύμνου ακολουθεί τη σωρό του Μοχάμεντ από το δημαρχείο στο αστυνομικό τμήμα και μετά στο λιμάνι, όπου και τον αποχαιρετούν. Οργανώνεται και μια ακόμα πορεία διαμαρτυρίας έπειτα από λίγες μέρες.

2004, 31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ: Πανευρωπαϊκή Μέρα Αντιρατειετικής Δράσης

Η 31η Ιανουαρίου 2004 αποφασίστηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ ως μέρα δράσης για τα δικαιώματα των μεταναστών-ριών. Στην Αθήνα οργανώθηκε διαδήλωση από την Ομόνοια στη Βουλή, με μεγάλη συμμετοχή τόσο Ελλήνων όσο και μεταναστών. Στην Πλατεία Κολοκοτρώνη είχαν συγκέντρωση οι φασίστες οι οποίοι ήταν περικυκλωμένοι από κλούβες και ΜΑΤ. Από την πορεία ακούγονταν συνθήματα ενάντια στη Χρυσή Αυγή και πετάχτηκαν πέτρες προς τους φασίστες ενώ τα ΜΑΤ, για να τους προστατέψουν, έπνιξαν την πορεία με δακρυγόνα. Παρ' όλα αυτά, η διαδήλωση συνεχίστηκε προς τη Βουλή και κατέληξε στα Προπύλαια.

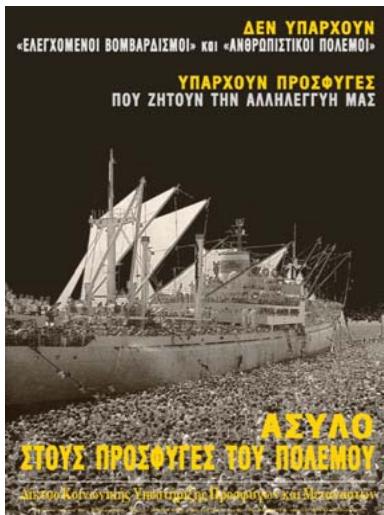
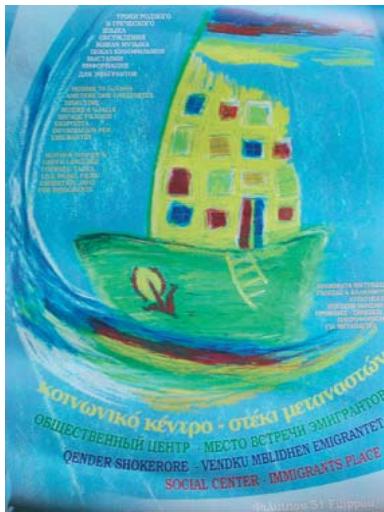
Στη Θεσσαλονίκη, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία καλεί σε εκδηλώσεις στην Αριστοτέλους με παρεμβάσεις από εκπροσώπους μεταναστευτικών συλλόγων και πρόσφυγες, ζωντανή μουσική από ελληνικά και μεταναστευτικά συγκροτήματα και άλλα καλλιτεχνικά δρώμενα.

Την ίδια μέρα, η Επιτροπή Αλληλεγγύης στους Πρόσφυγες της Χίου, σε συνεργασία με την

Κινηματογραφική Λέσχη Χίου, οργάνωσε προβολή ταινίας και συζήτηση για τους πρόσφυγες.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

I30

2004, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Ρατσιστικό πογκρόμ μετά την ήττα της Εθνικής Επιλίδας από την Εθνικά Αθλανίας

Μετά τον ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας στις 4/9, όπου κερδίζει η εθνική ομάδα της Αλβανίας, ένα τεράστιο ρατσιστικό πογκρόμ ξεδιπλώνεται στις περισσότερες πόλεις της Ελλάδας και συβαρά επεισόδια σημειώνονται σε Κόρινθο, Τρίπολη, Ναύπλιο, Κέρκυρα, Πάρο, Γιάννενα, Βόλο, Ρόδο, Ρέθυμνο, Χανιά και Θεσσαλονίκη. Μόνο στην Αθήνα περισσότεροι από 70 Αλβανοί εισήχθηκαν σε νοσοκομεία της πόλης ενώ στη Ζάκυνθο έγινε επίθεση με μαχαίρι εναντίον έξι αλβανών μεταναστών, εκ των οποίων ένας δολοφονήθηκε. Δύο χρόνια αργότερα το δικαστήριο καταδικάζει σε ισόβια

το δράστη του εγκλήματος. Ο πραγματικός αριθμός των νεκρών εκείνης της βραδιάς συγκαλύπτεται από την αστυνομία. Στην Αθήνα γίνεται μαζική διαδήλωση με συμμετοχή πολλών αλβανών μεταναστών ενώ στη Θεσσαλονίκη, πέραν της διαδήλωσης, γίνεται παρέμβαση στο νομαρχιακό συμβούλιο της πόλης με κύρια συνθήματα «Φασίστα Ψωμιάδη, παραίτησου» «Η Θεσσαλονίκη πόλη ανοιχτή, και όχι με νομάρχη ρατσιστή». Επίσης, σημαντικές κινητοποιήσεις γίνονται στα Γιάννενα και στα Χανιά. Η εφημερίδα «Εποχή» διοργανώνει αντιρατσιστικό τουρνουά ποδοσφαίρου στη Θεσσαλονίκη, τον Οκτώβριο.

2004: Πρωτοβουλία για το διοργάνωσε No Border Camp επον Επειδά

Συνδεση με το διεθνές κίνημα ενάντια στα στρατόπεδα κράτησης και τα σύνορα, το Δίκτυο και η Ομάδα Virus παίρνουν την πρωτοβουλία να καλέσουν για τη συγκρότηση μιας δικτύωσης η οποία θα οργανώσει καμπάνια πανελλαδικής ενημέρωσης και δικτύωσης, με κορύφωση την οργάνωση ενός No Border Camp στα σύνορα της Ελλάδας. Στην πρωτοβουλία ανταποκρίνονται το Αυτόνομο Στέκι, το Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας ενώ τη συνέλευση παρακολουθούν συστηματικά άτομα από άλλες οργανώσεις και ανένταχτοι-ες. Το Δεκέμβριο του 2004, πραγματοποιείται η πρώτη πανελλαδική συνάντηση του δικτύου No Border στο Πολυτεχνείο όπου γίνεται ορατή η έντονη πολιτική διαφωνία για τις

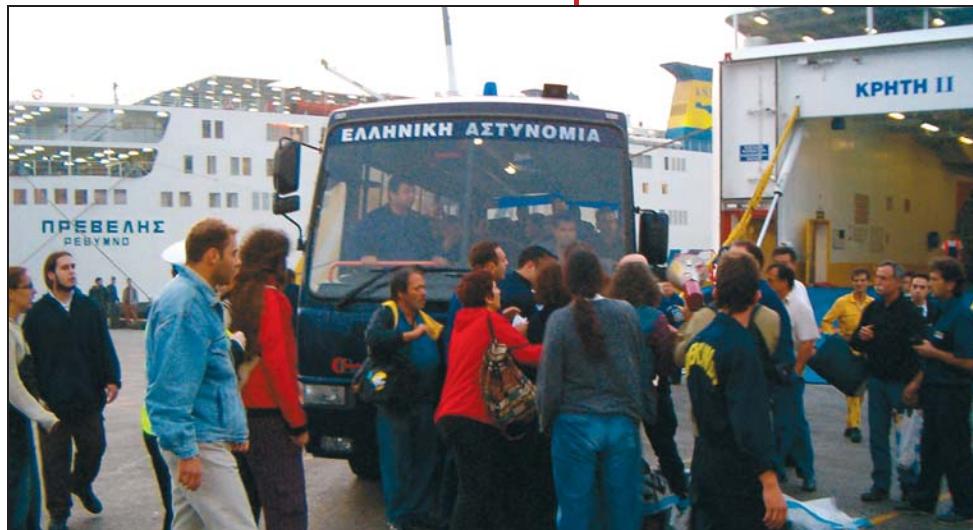

διεκδικήσεις και τα αιτήματα που θα έπρεπε να προβάλει μια τέτοια καμπάνια. Από εκείνο το σημείο και μετά πολλοί και πολλές σύντροφοι-ισσες απογοητεύονται και αποχωρούν ενώ μέσα στους επόμενους μήνες και, παρ' όλο που η συνέλευση της Αθήνας συνεχίζει να λειτουργεί

αρκετά καλά, υπάρχει διαφωνία για το εάν μπορεί να πραγματοποιηθεί αυτή τη χρονιά το No Border Camp στην Ελλάδα και με ποιους όρους. Από τη συνέλευση αποφασίζεται ότι δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί αυτή τη χρονιά μια τέτοια

διοργάνωση ενώ η Αντιεξουσιαστική Κίνηση αποφασίζει να το επιχειρήσει μόνη της πραγματοποιώντας εκδηλώσεις στην Ξάνθη και διαδήλωση στο στρατόπεδο κράτησης της Βέννας το καλοκαίρι του 2005.

2004-2005: Οι απειλέεις είναι ρατειειτικές, να εταματήσουν τώρα οι μεταχωρές

Την 1η Νοεμβρίου 2004, μετά από ειδοποίηση από συντρόφους που ταξίδευαν με πλοίο της ANEK από τα Χανιά στον Πειραιά ότι μέσα στο πλοίο μεταφέρονται αλυσοδεμένοι 50 μετανάστες, περίπου 20 άτομα από το Virus, το Δίκτυο και την ομάδα «Κόκκινο» μαζεύονται στο λιμάνι του Πειραιά για να δείξουν την αλληλεγγύη τους στους πρόσφυγες. Περίπου μία ώρα μετά την άφιξη του πλοίου και αφού αυτό ήταν πια άδειο, δύο κλούβες της αστυνομίας άρχισαν να βγαίνουν από το πλοίο. Οι συγκεντρωμένοι φωνάζοντας

συνθήματα έκαναν τείχος μπροστά τους εμποδίζοντάς τες να προχωρήσουν, άρχισαν τα σπρωξίματα με την αστυνομία, κάποιοι φώναζαν και χτύπαγαν τα οχήματα, κάποιες έδειχναν στους μετανάστες τηλεφωνικά νούμερα βοήθειας από το τζάμι. Στη συνέχεια, ακολουθήσαμε τις κλούβες μέχρι το Τμήμα Αλλοδαπών στον Κολωνό, όπου μια συντρόφισσα οδηγήθηκε στο διοικητή γιατί θεωρήθηκε παράνομη η βιντεοσκόπηση των χιλιάδων μεταναστών-ριών που περίμεναν μέρες ολόκληρες να κάνουν αίτηση ασύλου.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

I32

Στις αρχές του Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε παρέμβαση έξω από το Τμήμα Αλλοδαπών με βασικά αιτήματα να δοθεί άσυλο σε όλους τους πρόσφυγες, να σταματήσουν οι απελάσεις, να σταματήσει η κακομεταχείριση των προσφύγων από την αστυνομία και να διαλυθούν τα κυκλώματα δικηγόρων, που σε αγαστή συνεργασία με τις αρχές εκμεταλλεύονται αυτούς που κάνουν αιτήσεις ασύλου ζητώντας τους εκατοντάδες ευρώ για μια διαδικασία που είναι δωρεάν.

Λίγους μήνες αργότερα, τον Απρίλιο του 2005, 107 πρόσφυγες που κρατούνταν στην Κρήτη οδηγούνται από τις αρχές στο λιμάνι της Σούδας προκειμένου να φτάσουν στην Αθήνα και να απελαθούν. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους Πρόσφυγες καταγγέλλει πως ενώ οι αρχές είχαν δηλώσει ότι θα μπορούσαν να επισκεφτούν τους

πρόσφυγες όχι μόνο δεν τους το επέτρεψαν, αλλά προσπάθησαν να τους φυγαδεύσουν. Γίνεται διαμαρτυρία στο λιμάνι της Σούδας από φοιτητές και μέλη της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης, τους οποίους απωθούν με μεγάλη βιαστήτα δυνάμεις της αστυνομίας και του Λιμενικού. Μετά από αυτά, στην Αθήνα συγκεντρώθηκαν το πρωί περίπου 30 άτομα (από την Πρωτοβουλία No border, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ κ.ά.) στο λιμάνι του Πειραιά για να «υποδεχτούν» το πλοίο. Με ντουντούκες ενημέρωναν τους επιβάτες για τις απελάσεις και την άρνηση του δικαιώματος στο άσυλο. Εντέλει, οι πρόσφυγες απελάθηκαν χωρίς να επιτραπεί ούτε σε οργανώσεις της Αθήνας να τους επισκεφτούν, γεγονός που καταγγέλθηκε έντονα από το Δίκτυο και τη Διεθνή Αμνηστία.

2004, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ: Κακοποιίες Αφρανών από την αετυνορία

Το Δεκέμβριο, του 2004, το Δίκτυο πληροφορείται για τις κακοποιήσεις αφγανών προσφύγων από την ελληνική αστυνομία. Επί μια ολόκληρη εβδομάδα αστυνομικοί, άλλοτε με πολιτικά και άλλοτε ένοπλοι, εισέρχονταν επανειλημμένα στο κατάλυμα των αφγανών προσφύγων, ακόμα και τις πρώτες πρωινές ώρες, ξυλοκοπώντας άγρια και αδιακρίτως όσους από τους ένοικους συναντούσαν εκεί, με το πρόσχημα της αναζήτησης κάποιου συμπατριώτη τους. Πέρα από τους μαζικούς ξυλοδαρμούς που έλαβαν χώρα μέσα στο κατάλυμα των προσφύγων, σε επίπεδο που αγγίζει τα όρια βασανιστηρίων, οι αστυνομικοί προέβησαν και σε άτυπες προσαγωγές στο γειτο-

νικό αστυνομικό τμήμα, στο χώρο του οποίου ακολούθησαν ανακριτικές μεθόδους αμερικανικού τύπου, με ξεγύμνωμα, ξυλοδαρμούς σε όλα τα σημεία του σώματος, απειλές με όπλα, βρισιές, λήψη φωτογραφιών κατά τη διάρκεια των βασανισμών και κακοποιήσεις κάθε μορφής, ακόμα και σε ανήλικους. Έχοντας τις παραπάνω πληροφορίες, μέλη των δύο Δικτύων, της ΑΡΣΙΣ (Κοινωνική Οργάνωση Υποστήριξης Νέων), του Ιατρικού Κέντρου Αποκατάστασης Θυμάτων Βασανιστηρίων, και παρατηρητές της Διεθνούς Αμνηστίας, συνοδευόμενοι από δημοσιογράφους επισκέφτηκαν το κατάλυμα των αφγανών προσφύγων σε εκδήλωση αλληλεγγύης και στη συνέχεια πήγαν

στο γειτονικό αστυνομικό τμήμα του Αγ. Παντελεήμονα και απαίτησαν να συναντηθούν με τους επικεφαλής. Οι οργανώσεις κατάγγειλαν τα γεγονότα, απαίτησαν να σταματήσει το πογκρόμ και να τιμωρηθούν οι ένοχοι. Λίγες μέρες αργότερα, μέλη του αντιεξουσιαστικού χώρου οργανώνουν διαμαρτυρία έξω από το Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα όπου προκλήθηκαν καταστροφές σε περιπολικά. Στις 30 Δεκεμβρίου πραγματοποιείται πορεία από τους αφγανικούς συλλόγους και το Συντονιστικό Αντιρατσιστικών και Μεταναστευτικών

Οργανώσεων στην Αθήνα. Η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης οργανώνει συζήτηση με πρόσφυγες και παρέμβαση ενάντια στην κρατική και ρατσιστική βία. Μετά από την κοινωνική κατακραυγή, η Εισαγγελία αναγκάζεται να ασκήσει ποινική δίωξη εναντίον δύο δραστών ενώ συγκαλύπτει άλλους έξι, σύμφωνα με τις καταγγελίες των Αφγανών, αλλά και την ηθική συναυτουργία των επικεφαλής αξιωματικών του αστυνομικού τμήματος του Άγιου Παντελεήμονα.

2005, ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Αιματοδεχχύπο ετις μετανάστριες που κρατούνται επον Αμυγδαλέζα

Στα κρατητήρια της Αμυγδαλέζας, στους πρόποδες της Πάρνηθας, κρατούνται προσωρινά (διοικητική κράτηση) μετανάστριες προς απέλαση, άλλες γιατί δεν είχαν νόμιμα χαρτιά, άλλες για μικροαδικήματα κι άλλες προερχόμενες από κυκλώματα πορνείας. Μαζί με τις γυναίκες κρατούνται συχνά και ανήλικα παιδιά σε τελείως ακατάλληλες συνθήκες και σε παραβίαση όλων των διεθνών συμβάσεων για την προστασία των παιδιών. Πάνω από 18-20 γυναίκες στοιβάζονται σε κελιά 10 τετραγωνικών μέτρων με ελάχιστη πρόσβαση σε ζεστό νερό, άθλιες τουαλέτες και χωρίς δυνατότητα προσαυλισμού. Αρκετές φεμινιστικές οργανώσεις καλούν σε διαμαρτυρία έξω από τα κρατητήρια, διαμαρτυρία την οποία στηρίζουν αντιρατσιστικές, κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις. Την Κυριακή 6 Μαρτίου, περίπου 300 άτομα βρίσκονται έξω από τα κρατητήρια της Αμυγδαλέζας φωνάζοντας συνθήματα όπως «δι-

πλή η καταπίεση, διπλή η βία, αλληλεγγύη στις μετανάστριες», «να κλείσουν τώρα του αίσχους τα κελιά, απελευθερώστε γυναίκες και παιδιά», «ανοίξτε να δούμε τον πολιτισμό σας, που έχετε κρυμμένο βαθιά στο κάτεργό σας», «ελεύθεροι

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

είναι οι μαστροποί και τα θύματα τους είναι φυλακή». Επιτροπή αποτελούμενη από μέλη των οργανώσεων, γιατρούς και δικηγόρους μπαίνει μέσα στα κρατητήρια, επισκέπτεται τις γυναικες προσφέροντάς τους και κάποια είδη πρώτης

ανάγκης. Η διαμαρτυρία ήταν ιδιαίτερα πετυχημένη ενώ το θέμα έγινε αρκετά γνωστό και μέσω των ΜΜΕ. Περίπου ένα μήνα αργότερα, στις 16 Απριλίου, το δίκτυο No border καλεί σε μηχανοκίνητη πορεία στα κρατητήρια της Αμυγδαλέζας.

2005, ΜΑΡΤΙΟΣ: Έμμονες και Αθηναίοι βιάζουμε το μαζί!

Στις 30 Μαρτίου διεξάγεται ο επαναληπτικός αγώνας των εθνικών ομάδων της Ελλάδας και της Αλβανίας. Το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ καλεί Έλληνες και μετανάστες να παρακολουθήσουν από κοινού των αγώνα στην Πλατεία Κοτζιά, στο κέντρο της πόλης. Το Δίκτυο στηρίζει αυτή τη κινητοποίηση με όλες του τις δυνάμεις καθώς, μετά το ρατσιστικό πογκρόμ της 4ης Σεπτεμβρίου 2004, θεωρούμε ότι πρέπει να βρισκόμαστε σε δημόσιους χώρους στο κέντρο της πόλης και να

διασφαλίσουμε ότι δεν θα επαναληφθεί, ενώ, ταυτόχρονα, να δημιουργούμε χώρους ελευθερίας και αλληλεγγύης καθημερινά μέσα στις πόλεις, όπου να μπορούν να συμβάνουν αρμονικά Έλληνες και μετανάστες. Αρκετός κόσμος ήρθε εκείνο το βράδυ στην Πλατεία Κοτζιά, ενώ την ίδια μέρα στο στέκι της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης έγινε προβολή του αγώνα με τη συμμετοχή του Συλλόγου Αλβανών και του Συλλόγου Γεωργιανών της πόλης.

2005, 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: Πανευρωπαϊκή Μέρα Δράσης για τα Δικαιώματα Μεταναστών και Προσφύγων

Στις 2 Απριλίου, αντιρατσιστικές, μεταναστευτικές, μη κυβερνητικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις από την Ευρώπη, μέσω του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, οργανώνουν Μέρα Δράσης για τα Δικαιώματα των Μεταναστών και Προσφύγων. Στην Ελλάδα αναδεικνύεται για άλλη μια φορά, ενώψιε της ψήφισης του νέου νομοσχεδίου για τη νομιμοποίηση των μεταναστών, το αίτημα για νομιμοποίηση όλων των μεταναστών-ριών χωρίς όρους και προϋποθέσεις, αλλά και μια σειρά άλλων αιτημάτων για το άσυλο, ενάντια στα στρατόπεδα κράτησης και στις απελάσεις, για τα κοινωνικά δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων. Στην Αθήνα

οργανώνεται αντιρατσιστική συναυλία στην Πλατεία Ομόνοιας και μετά πορεία στη Βουλή. Αυτή η διαδήλωση ήταν από τις πιο πετυχημένες μεταναστευτικές διαδηλώσεις στην Αθήνα, με συμμετοχή που ξεπερνούσε τους 5.000 διαδηλωτές και αντιπροσωπείες από όλες σχεδόν τις μεταναστευτικές κοινότητες. Ξεχώρισαν για τη μαζικότητά τους τα μπλοκ των Πακιστανών και των Μπαγκλαντέζων αλλά και οι αφρικανικές οργανώσεις. Στη Θεσσαλονίκη, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία διοργανώνει δύο συζητήσεις πριν τη διαδήλωση, με θέμα τη νομιμοποίηση και την κοινωνική εξίσωση, ενώ στις 2 Απριλίου πραγματοποιεί πορεία στους δρόμους της πόλης.

ΔΙΚΤΥΟ

2005, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Αντιφασιετικά κινητοποιίσεις

Στις 16-18 Σεπτεμβρίου, φασιστικές οργανώσεις της Ευρώπης (NPD, Forza Nuova, La Fallange, Noua Dreapta κ.ά.) μαζί με τη Χρυσή Αυγή σχεδιάζουν να διοργανώσουν πανευρωπαϊκό

κάμπινγκ στους Γαργαλιάνους της Πελοποννήσου. Μετά από κινητοποίησεις, η τοπική κοινωνία αρνείται να διεξαχθεί το κάμπινγκ στη Μεσσηνία και οι φασίστες ξεκινούν μια «περιπλάνηση» ψάχνοντας νέα τοποθεσία. Αντίστοιχα, με πρωτοβουλία του Δικτύου και καλέσματα του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ προσπαθούμε με συγκεντρώσεις, διαμαρτυρίες, πορείες να ακυρώσουμε τη διοργάνωση. Σημεία σε αυτή την κινητοποίηση ήταν η συγκέντρωση στη Λαμία και η διαδήλωση στη Στυλίδα, καθώς και η αντιφασιστική συγκέντρωση στην Ομόνοια. Τελικά, η συνάντηση των φασιστών ακυρώθηκε και η «Χρυσή Αυγή» κατήγγειλε τον «κομμουνιστικό ολοκληρωτισμό»...

2006, ΜΑΡΤΙΟΣ: Συγκέντρωση ετο Τμήμα Αλλοδαπών

Οι απαράδεκτες συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες οι οποίοι προσπαθούν να καταθέσουν αιτήσεις ασύλου, από τα κυκλώματα δικηγόρων που τους ζητούν υπέρογκα χρηματικά ποσά μέχρι την αδιαφορία και συχνά την κακομεταχείριση και βία των αστυνομικών αρχών, ήταν οι αιχμές της κινητοποίησης που κάλεσαν αντιρατσιστικές και φιλομεταναστευτικές συλλογικότητες. Το ξημέρωμα της 3ης Μαρτίου, διαδηλωτές αλληλέγγυοι στα προβλήματα των προσφύγων συγκεντρώθηκαν έξω από το Τμήμα Αλλοδαπών φωνάζοντας συνθήματα και απαιτώντας από τις αρχές να δεχθούν όλους τους πρόσφυγες που περιμεναν να καταθέσουν χαρτιά.

Λίγους μήνες αργότερα, το Νοέμβριο του 2006, το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προ-

σφύγων και Μεταναστών σε συνεργασία με άλλες αντιρατσιστικές οργανώσεις πραγματοποιούν συνέντευξη τύπου και διαμαρτυρία με αίτημα την κατάργηση της κράτησης ανηλίκων. Στα κρατήτηρια της Πέτρου Ράλλη κρατούνται ανήλικα παιδιά, παιδιά που το μόνο «αδίκημα» που έχουν διαπράξει είναι ότι δεν έχουν «νομιμοποιητικά»

έγγραφα στην Ελλάδα. Επιτροπή από τη διαδήλωση μπαίνει μέσα στα κρατητήρια και συνομιλεί με τους ανήλικους ενώ διαπιστώνονται για άλλη

μια φορά οι άθλιες συνθήκες κράτησής τους (σε μικρά, βρόμικα κελιά δύο ή τρία παιδιά, χωρίς δυνατότητα προαυλισμού).

2006, ΜΑΪΟΣ: 4ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ επον Αθήνα

Tο Μάιο του 2006 έγινε στην Αθήνα το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ. Το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, το Στέκι Μεταναστών Χανίων αλλά και άλλες αντιρατσιστικές οργανώσεις συμμετείχαν ενεργά τόσο στη διοργάνωση όσο και στις διαδικασίες του Φόρουμ. Μια μεγάλη αντιρατσιστική συναυλία στην Πλατεία Κοτζιά, με συμμετοχή μεταναστευτικών συγκροτημάτων, άνοιξε τις διαδικασίες του Φόρουμ, ενώ κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής του συμμετείχαμε με ομιλητές-ριες στα περισσότερα σεμινάρια που αφορούσαν μεταναστευτικά θέματα. Το Δίκτυο πρωτοστάτησε στη δράση ενάντια στα κέντρα κράτησης μεταναστών με τη συμβολική κατάληψη του Αστυνομικού Τμήματος Αγίου Παντελεήμονα και συγκέντρωση εκατοντάδων ελλήνων και ευρωπαίων αντιρατσιστών, που αντιμετωπίστηκαν

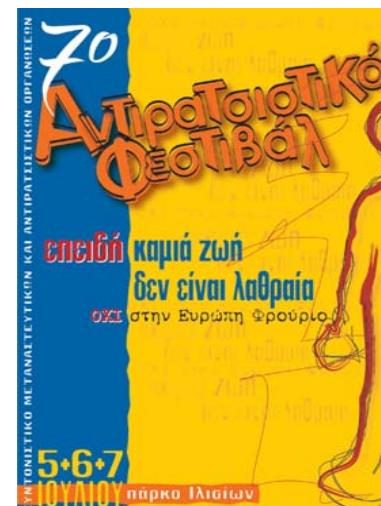
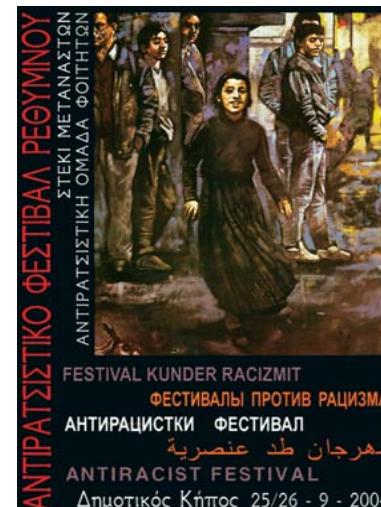
με σκληρή αστυνομική καταστολή.

Στη μεγάλη διαδήλωση του Φόρουμ συμμετίχαμε με αντιρατσιστικό μπλοκ με το οποίο διαδήλωσαν και αρκετοί μετανάστες και μετανάστριες, τόσο από την Ελλάδα όσο και από άλλες χώρες της Ευρώπης.

2006, 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ: Διεθνής Μέρα Δράσεως για τα Δικαιώματα των Μεταναστών και των Προεργύων

Sύμφωνα με απόφαση της αντιρατσιστικής φιλομεταναστευτικής δικτύωσης του 4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ, η 7η Οκτωβρίου ορίστηκε διεθνής μέρα δράσης για το δικαίωμα στη μετακίνηση και στην παραμονή των μετα-

ναστών και των προσφύγων. Είναι η τρίτη ευρωπαϊκή μέρα δράσης που αποφασίζεται από το Ε.Κ.Φ., καθώς τον Ιανουάριο του 2004 και τον Απρίλιο του 2005 είχε επιτευχθεί αξιοσημείωτος ευρωπαϊκός συντονισμός των μεταναστευτικών

και αντιρατσιστικών ομάδων. Σε συντονισμό με την Καμπάνια Ενάντια στο Ρατσισμό από την Κούνια, στην οποία συμμετέχει το Δίκτυο, στην Αθήνα πραγματοποιείται διαδήλωση διαμαρτυρίας στην Πλατεία Δημαρχείου με αίτημα την έκδοση πιστοποιητικού γέννησης στα παιδιά των μεταναστών-ριών που γεννιούνται στην Ελλάδα και την εγγραφή τους στα δημοτολόγια. Στη Θεσσα-

λονίκη, το Φόρουμ Μεταναστών και η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία διοργανώνουν συνέντευξη τύπου για τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων και εκδήλωση στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης. Επίσης, η επιτροπή Αλληλεγγύης στους Πρόσφυγες Χίου οργάνωσε διαμαρτυρία για την καταστολή του Λιμενικού στους πρόσφυγες.

2006, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Σύλληψη του Τζαβέτ Αειμάρ

Ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας Τζαβέτ Ασλάμ, ο οποίος πρωτοστάτησε στην αποκάλυψη του σκανδάλου για τις απαγωγές των Πακιστανών το καλοκαίρι του 2005, συλλαμβάνεται στις 6 Νοεμβρίου του 2006 και απειλείται με έκδοση στο Πακιστάν κατηγορούμενος για «δια-

κίνηση λαθρομεταναστών», δίωξη που σχετίζεται απολύτως με το ρόλο του στην υπόθεση των απαγωγών. Το Νοέμβριο του 2006 οργανώνεται διαδήλωση στην Αθήνα με αίτημα τη μη έκδοση του Τζαβέτ Ασλάμ, ο οποίος αποφυλακίζεται στο τέλος του μήνα με περιοριστικούς όρους.

2007, ΜΑΡΤΙΟΣ: Πανελλαδική ευνάντηση αντιρατειετικών οργανώσεων

H κατάσταση που αντιμετωπίζουν οι πρόσφυγες στα σύνορα, με επαναπρωθήσεις, απελάσεις, «ασφαλείς αποτροπές», ναρκοπέδια και φυλακίσεις στα κέντρα κράτησης, ταυτόχρονα με τα μηδενικά ποσοστά χορήγησης ασύλου, αποτέλεσαν την κεντρική θεματική αυτής της πανελλαδική συνάντησης. Η συμμετοχή ομάδων που δραστηριοποιούνται στα σύνορα της Ελλάδας ήταν καθοριστική στο να προχωρήσει αυτή η συζήτηση και να αποφασιστεί να δημιουργηθεί

μια μόνιμη δικτύωση για αυτά τα θέματα. Στη συνάντηση συμμετείχαν ομάδες από την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, το Βόλο, τη Λάρισα, το Ρέθυμνο, τα Χανιά, τη Σάμο, τη Χίο και τη Μυτιλήνη. Στη συνάντηση αποφασίστηκε να δρομολογηθεί μια κοινή καμπάνια για το δικαίωμα των προσφύγων στην ελεύθερη μετακίνηση και στο άσυλο. Αποφασίστηκε, επίσης, να οργανωθεί μια δράση ενάντια στα στρατόπεδα κράτησης στο νομό Έβρου.

2007, 18-19 ΜΑΪΟΥ:

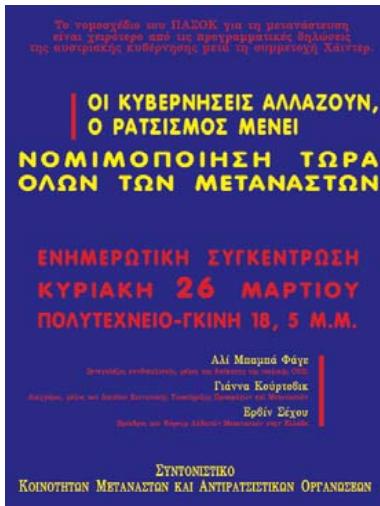
Ενάντια στα κέντρα κράτησης μεταναστών-ριών ετον Έβρο

Tην πρωτοβουλία για την κινητοποίηση στον Έβρο πήρε το Πανελλαδικό Δίκτυο Αντιρατοιστικών Οργανώσεων που συστάθηκε στην Αθήνα το Μάρτιο του 2007. Αιχμή της κινητοποίησης αποτέλεσε το νέο κέντρο κράτησης στο

Φυλάκιο του Νομού Έβρου, μια φυλακή με διπλά συρματοπλέγματα και κάμερες για την παρακολούθηση των προσφύγων σε όλους τους εξωτερικούς και εσωτερικούς χώρους. Ήξω από το κέντρο κράτησης στο Φυλάκιο πραγματοποιήθη-

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

I40

κε συγκέντρωση στην οποία συμμετείχαν πάνω από 150 άτομα από πολλές πόλεις της Ελλάδας. Στη συγκέντρωση ανοίχτηκαν πανό, γράφτηκαν και ακούστηκαν συνθήματα για την ελευθερία της μετακίνησης και το δικαίωμα στην παραμονή ενώ αντιπροσωπεία μελών του πανελλαδικού συντονιστικού, δικηγόρων και γιατρών μπήκε στο χώρο και συνομίλησε με τους περίπου 120 κρατούμενους πρόσφυγες, οι οποίοι έκαναν δεκτή με ενθουσιασμό την παρουσία μας εκεί.

Τις προηγούμενες μέρες φασίστες είχαν γεμίσει με συνθήματα και τρικάκια τους δρόμους της Αλεξανδρούπολης αλλά και άλλων μεγάλων πόλεων του νομού ενώ την ίδια μέρα πραγματοποίη-

ησαν συγκέντρωση στην Αστυνομική Διεύθυνση Ορεστιάδας.

Στις δύο εκδηλώσεις που έγιναν σε Αλεξανδρούπολη και Κομοτηνή υπήρξε ικανοποιητική συμμετοχή από την τοπική κοινωνία, ενώ η συζήτηση εστιάστηκε στο πώς θα μπορούσαν να δημιουργηθούν και να λειτουργήσουν στη Θράκη οιμάδες και δίκτυα για την υποστήριξη των προσφύγων. Η κινητοποίηση κατάφερε να ανοίξει τη συζήτηση για τα δικαιώματα των προσφύγων και να φέρει σε επαφή την τοπική κοινωνία του Έβρου με τον αντιρατσιστικό και φιλομεταναστευτικό λόγο.

2007, ΑΝΟΙΞΗ: Αιματηδεχγύπ ετούς 41 ιρακινούς κρατούμενους

Στο Μεταγωγών Θεσσαλονίκης κρατούνται 41 ιρακινοί πρόσφυγες και πρόκειται να απελαθούν με το Πρωτόκολλο Διασυνοριακής Συνεργασίας μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, σε συνεργασία με το Πανελλαδικό Δίκτυο Αντιρατσιστικών Οργανώσεων, προβαίνει σε μια σειρά από ενέργειες και κινητοποιήσεις για να

δοθεί στους πρόσφυγες το στοιχειώδες δικαίωμά τους να υποβάλουν αιτήσεις ασύλου. Μετά από πολυήμερες κινητοποιήσεις, αλλά και προσπάθειες των αρχών να τους απελάσουν κρυφά καταστέλλοντας ταυτόχρονα όσους και όσες εκφράζουν την αλληλεγγύη τους, τελικά οι πρόσφυγες καταθέτουν αιτήσεις ασύλου και δεν απελαύνονται.

2008-2007: Όχι άιδης διοιδιρονίες μεταναστών

Οι αστυνομικοί του Τμήματος Ομονοίας αποδεικνύουν για άλλη μια φορά τη βαρβαρότητα και την αυθαιρεσία με τις οποίες λειτουργούν. Μέσα σε 15 μέρες καταγγέλλονται δύο περιστατικά: το πρώτο η εξύβριση και ο ξυλοδαρμός μιας Γεωργιανής και της κόρης της: το

δεύτερο, ένας άνδρας από το Μαγκρέμπ ο οποίος συλλαμβάνεται και κρατείται για μια μέρα και την επόμενη επιστρέφει σπίτι του, με εμφανή σημάδια κακοποίησης και πεθαίνει. Τα δύο Δίκτυα καλούν σε διαμαρτυρία στις 2 Δεκεμβρίου 2006, έξω από το αστυνομικό τμήμα Ομονοίας,

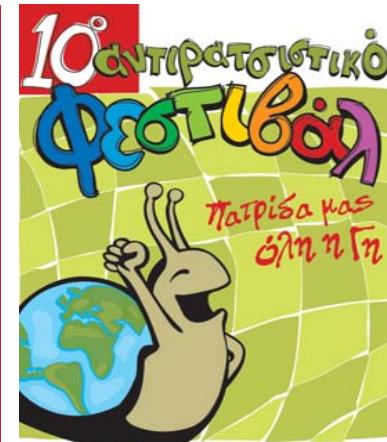
Το βράδυ της Κυριακής 15 Απριλίου βρίσκεται απαγχονισμένος στα κρατητήρια του Αστυνομικού Τμήματος Ιλίου 20άρχονος αλβανός μετανάστης. Το Φόρουμ Αλβανών Μεταναστών καλεί σε διαδήλωση στο Ίλιο, στην οποία συμμετέχουν αντιρατσιστικές και πολιτικές οργανώσεις, καθώς και τοπικά δημοτικά σχήματα.

Τον Ιούνιο βλέπει το φως της δημοσιότητας

ένα βίντεο από τα κρατητήρια της Ομόνοιας όπου αστυνομικοί βασανίζουν αλλοδαπούς κρατούμενους. Το θέμα παίρνει μεγάλη δημοσιότητα ενώ τις επόμενες μέρες εμφανίζονται και δύο ακόμα αντίστοιχα βίντεο. Με πρωτοβουλία του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ πραγματοποιείται μεγάλη διαδήλωση στη Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Αττικής.

ΒΟΛΟΣ: Αδικοθεραγύη ετους πρόσφυγες

Την έμπρακτη αλληλεγγύη στους πρόσφυγες που συλλαμβάνονται κατά καιρούς κοντά στην πόλη του Βόλου εκφράζουν συστηματικά τόσο το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα όσο και το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών του Βόλου. Οι πρόσφυγες εντοπίζονται είτε σε ξερονήσια του συμπλέγματος των Σποράδων είτε στην εθνική οδό, μέσα σε φορτηγά, καθώς προσπαθούν να φτάσουν στην Αθήνα. Όταν συλληφθούν κρατούνται σε ένα κοντένερ, το επονομαζόμενο Κέντρο Υποδοχής Προσφύγων, στη βιομηχανική περιοχή του Βόλου. Ο χώρος είναι τελείως ακατάλληλος, χωρίς τις απαραίτητες συνθήκες υγιεινής, χωρίς θέρμανση και ιατρική περίθαλψη, χωρίς δικαίωμα να εξέρχονται οι κρατούμενοι από το κοντένερ στον περιφραγμένο και φρουρούμενο προαύλιο χώρο, με πρόφαση το φόβο της απόδρασης. Μέλη των Δικτύων διαρκώς προσπαθούν να έχουν επαφή με τους έγκλειστους πρόσφυγες πιέζοντας τις αστυνομικές αρχές. Με επίμονες προσπάθειες, πολλές φορές έχουν επιτύχει τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης, την κατάθεση αιτημάτων ασύλου, την ακύρωση των απελάσεων, ακόμα και την απελευθέρωσή αρκετών οικονομικών και πολιτικών προσφύγων.

1-2-3 ΙΟΥΛΙΟΥ Πλατεία Πρωτομαγιάς (Πεδίο Άρεως)

Συντονιστικό Μεταναστευτικό & Αντιρατσιστικό Οργανώσεων

ΔΙΚΤΥΟ

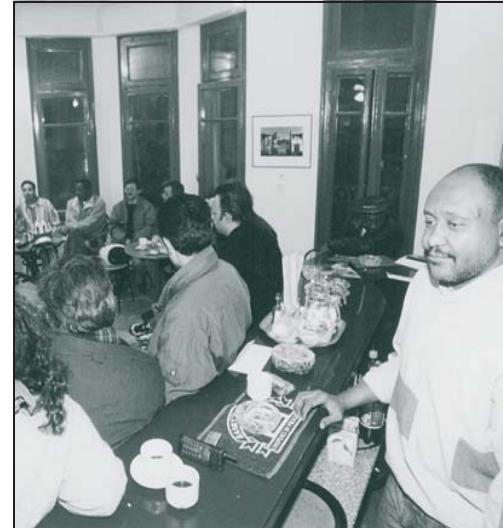
Στέκι Μεταναστών

Hιστορία του Στεκιού Μεταναστών ξεκινάει το 1997, στον α' όροφο της οδού Βαλτετσίου 35 στα Εξάρχεια, με πρωτοβουλία του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών. Σιγά σιγά φτιάχτηκε ένας χώρος συνάντησης μεταναστών και Ελλήνων, ένας χώρος αλληλεγγύης, συνύπαρξης, ελευθερίας, ανταλλαγής. Στο Στέκι γίνονται συναντήσεις κοινοτήτων, η συνέλευση του Συντονιστικού των Αντιρατσιστικών και Μεταναστευτικών Οργανώσεων, εκδηλώσεις και συζητήσεις αλλά και πολιτιστικά δρώμενα με μουσική, προβολές ταινιών, παιχνίδια, γλέντια, πάρτι, εκθέσεις. Τη φροντίδα του

Στεκιού είχε μια ομάδα από Έλληνες και μετανάστες που στήθηκε και λειτούργησε με πολύ κέφι.

Το 2003, το Στέκι μετακομίζει στην οδό Τσαμαδού 13, ενώ με τα χρόνια μετασχηματίζεται και διευρύνεται, τόσο σε κόσμο όσο και σε δραστηριότητες. Σήμερα στο Στέκι συμμετέχουν περισσότερες ομάδες με ευρύτερα πεδία ενασχόλησης. Η επιτυχία του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ μάς έφερε σε επαφή με νέο κόσμο και συλλογικότητες ενώ η άνοδος του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος με νέες αντιλήψεις. Το κτίριο λειτουργεί καθημερινά σαν ένας μικρός κόσμος

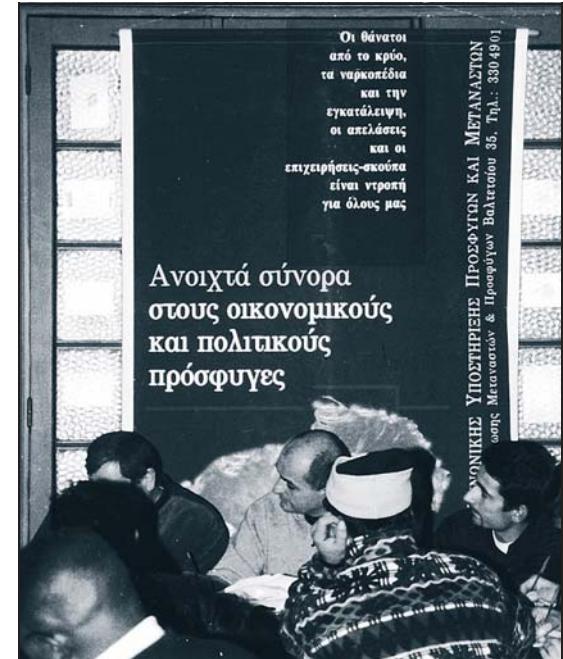
που χωρά πολλούς κόσμους, με διαφορετικές ταχύτητες ένταξης, θεματικές, ιδεολογικές αφετηρίες, οπτικές, ευαισθησίες και τρόπους παρέμβασης. Για τη λειτουργία του Στεκιού είναι πλέον υπεύθυνη μια ομάδα που φροντίζει τόσο για τα πρακτικά ζητήματα όσο για το συντονισμό των πολλών εκδηλώσεων που πραγματοποιούνται στο χώρο.

Στο Στέκι αυτή τη στιγμή λειτουργεί το Γραφείο Ενημέρωσης Μεταναστών, γίνονται μαθήματα ελληνικών αλλά και χορού και μουσικής από Τα Πίσω Θρανία ενώ παραδίδονται και μαθήματα υπολογιστών από το Underground Free University (U.F.U.), μια ομάδα εθελοντών με γνώσεις στους υπολογιστές. Το Στέκι, από την ίδρυσή του μέχρι σήμερα, αποτελεί σημείο αναφοράς και συντονισμού του αντιρατσιστικού και μεταναστευτικού κινήματος στην Αθήνα αλλά και στον ευρύτερο ελλαδικό χώρο.

Στη Θεσσαλονίκη λειτουργεί αντίστοιχα από την Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης το Στέκι Μεταναστών-ριών - Κοινωνικό Κέντρο. Στους δύο ορόφους του γίνονται μαθήματα ελληνικών, μητρικών γλωσσών των μεταναστών-ριών και αγγλικών, συνεδριάζουν σύλλογοι μεταναστών-ριών, οργανώνονται αντιρατσιστικές δράσεις, γίνονται πολυπολιτισμικές πολιτιστικές εκδηλώσεις, προβολές και συζητήσεις, στεγάζεται η νομική υποστήριξη από ομάδα δικηγόρων. Επίσης, ο χώρος στον οποίο στεγάζεται το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών στο Βόλο λειτουργεί ως σημείο αναφοράς μεταναστών και προσφύγων ενώ γίνονται και μαθήματα ελληνικών. Τέλος, στο Ρέθυμνο και πιο πρόσφατα στα Χανιά λειτουργούν αντίστοιχοι χώροι συνεύρεσης, επικοινωνίας, οργάνωσης της δράσης και δικτύωσης με μεγάλη επιτυχία.

ΔΙΚΤΥΟ

Τα Πίσω Θρανία: Πρωτοβουλία για Εκπαίδευση Χωρίς Διακρίσεις

τές-ριες το χρόνο ενώ σήμερα ξεπερνούν τους 300.

Καθώς η αντίσταση στο ρατσισμό, η αποδοχή του «άλλου» και η αλληλεγγύη κατακτώνται βήμα βήμα μέσα από διαδικασίες καθημερινής πρακτικής αλλά και κοινών δραστηριοτήτων και διεκδικήσεων, πέρα από τα μαθήματα ελληνικών, οργανώνονται και «εκπαιδευτικές» εκδρομές, συζητήσεις, γλέντια και γιορτές από τις δασκάλες/δασκάλους και τους μαθητές των Πίσω Θρανίων. Ταυτόχρονα, τα Πίσω Θρανία συμμετέχουν ενεργά στο αντιρατσιστικό κίνημα, με παρουσία σε όλα τα αντιρατσιστικά συλλαλητήρια της Αθήνας αλλά και συμμετοχή στη διοργάνωση του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ.

Γραφείο Ενημέρωσης Προερχόμενων και Μεταναστών

Στο πλαίσιο του Δικτύου Κοινωνικής Υποστή-
ριξης Προσφύγων και Μεταναστών και με
έδρα το Στέκι Μεταναστών λειτουργεί από τον
Ιανουάριο του 2000 το Γραφείο Ενημέρωσης
Προσφύγων και Μεταναστών. Το Γραφείο ενημε-
ρώνει μετανάστες και πρόσφυγες για νομικά
θέματα (διαδικασία ασύλου, χορήγηση άδειας
παραμονής) αλλά και για ευρύτερα θέματα κοι-
νωνικής ένταξης (στέγη, εκπαίδευση, περιθαλ-
ψη). Παρεμβάσεις μέσω του Γραφείου γίνονται
τακτικά σε περιπτώσεις αυθαιρεσίας των κρατι-
κών αρχών, προβλημάτων στο χώρο εργασίας
(ασφάλιση, άρνηση χορήγησης πιστοποιητικών,

απολύσεις) αλλά και σε περιπτώσεις απελάσεων, επαναπροωθήσεων, παράνομων κρατήσεων αλλά και ρατσιστικής βίας εκ μέρους κρατικών ή άλλων φορέων. Η λειτουργία ενός τέτοιου γραφείου θεωρήθηκε απαραίτητη λόγω αφενός της έλλειψης φορέων που να ενημερώνουν τους μετανάστες για τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, λόγω της ιδιαίτερης σημασίας που έχει για την διαμόρφωση πολιτικών και κοινωνικών αιτημάτων η συνεχής επαφή με τους ίδιους τους/τις μετανάστες-ριες και η γνώση των συγκεκριμένων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν στον ελλαδικό χώρο.

**Καθε μεταναστης
δεν κλεβει...
...ομως
καθε μεταναστη
του κλεβουν**

- от любви като вто то Всевико
 - в анафематиста сръбство
 - от 50.000брх. унта хоругвите

ΕΙΔΟΥΣ ΛΑΤΙΣΙΟ
και Θεοροθεσπειαν
κράτους συλλογήν

ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΕ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΚΑΙ ΑΛΛΟΔΑΠΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Библиотека Университета Дьюка в Мюнхене

AKTVO

Ódos o kóerous miá xeitoniá

Tο 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έγινε στην Αθήνα το 1996 και από τότε μέχρι σήμερα αυτή η πολυεθνική γιορτή έχει απλωθεί στο χώρο και στο χρόνο: το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Αθήνας έκλεισε φέτος τα δώδεκα χρόνια του, στη Θεσσαλονίκη γίνεται ήδη εδώ και μια δεκαετία ενώ φεστιβάλ έχουν γίνει –και γίνονται– στα Γιάννενα, στο Ρέθυμνο, στη Λάρισα, στα Χανιά και στο Βόλο. Το 2007 έγιναν για πρώτη φορά αντιρατσιστικά φεστιβάλ στο Αγρίνιο και το Ναύπλιο αλλά και το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Δυτικής Αθήνας στην Πετρούπολη.

Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έχει επιτύχει, μέσα στα χρόνια, να αποτελέσει ένα θεσμό σε

πολλές πόλεις αλλά και ένα σταθμό του αντιρατσιστικού κινήματος στον ελλαδικό χώρο. Ο στόχος του Φεστιβάλ είναι τριπλός: Η διάδοση των ιδεών του αντιρατσισμού και της πολυεθνικής συνύπαρξης στην ελληνική κοινωνία, η δημιουργία ενός χώρου οικειότητας και ελευθερίας για τους/τις μετανάστες-ριες και, τέλος, ο συντονισμός του αντιρατσιστικού κινήματος και η άσκηση πολιτικής πίεσης για τα επίδικα της μετανάστευσης στην Ελλάδα.

Ως μια αντιρατσιστική γιορτή, λοιπόν, έχει επιτύχει να αναδείξει ότι η πολυεθνική συνύπαρξη δεν είναι μια αφηρημένη ιδέα αλλά πρέπει να αποτελεί καθημερινή πρακτική η οποία μπορεί να

είναι γόνιμη εάν απαλλαχθούμε από την προκατάληψη και το φόβο για «τον άλλο». Έχει επιτύχει να φέρει σε επαφή Έλληνες και ξένους, τονίζοντας ότι οι μετανάστες-ριες δεν είναι μόνο εργάτες αλλά και πολιτικά και πολιτισμικά δρώντα υποκείμενα. Έχει επιτύχει να δημιουργήσει χώρους όπου οι μετανάστες-ριες αισθάνονται οικειότητα και ασφάλεια, γνωρίζονται μεταξύ τους αλλά και με ντόπιους, συζητούν και γιορτάζουν. Έχει επιτύχει να αποτελεί το χώρο συνεύρεσης και δικτύωσης μεταναστευτικών κοινοτήτων, προσφυγικών συλλόγων, αντιρατσιστικών, δικαιωματικών, συνδικαλιστικών και οικολογικών οργανώσεων, ομάδων διεθνιστικής αλληλεγγύης, φεμι-

νιστικών οργανώσεων, συλλογικοτήτων του ομοφυλοφιλικού/ λεσβιακού κινήματος, κινήσεων πόλης, φοιτητικών σχημάτων, πολιτικών και κοινωνικών εντύπων.

Το 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ στην Αθήνα γίνεται το 1996, στο Λόφο Κολωνού και συμμετέχουν 25 μεταναστευτικές και αντιρατσιστικές οργανώσεις ενώ οι επισκέπτες είναι περίπου 3.000. Από το πρώτο μέχρι και το τέταρτο Φεστιβάλ κύριο θέμα, το οποίο αναδεικνύεται από τα συνθήματα μέχρι τις συζητήσεις, είναι η νομιμοποίηση όλων των μεταναστών-ριών χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Στο 4ο Φεστιβάλ ο αριθμός των οργανώσεων που συμμετέχουν

αγγίζει τις 90 ενώ ο αριθμός των επισκεπτών ξεπερνάει τους 7.000 και ο Λόφος Κολωνού δεν μας χωράει πλέον. Έτσι, το 5ο Φεστιβάλ, με σύνθημα «Θέλουμε έναν κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους», γίνεται στο Πάρκο Ιλισίων και ο αριθμός των επισκεπτών φτάνει τους 10.000. Από το 5ο μέχρι και το 7ο Φεστιβάλ γίνεται μια προσπάθεια σύνδεσης του αντιρατσιστικού και μεταναστευτικού κινήματος στην Ελλάδα με το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, το οποίο αναπτύσσεται διεθνώς, ενώ το 8ο και το 9ο Φεστιβάλ επικεντρώνουν στα ζητήματα του πολέμου, της διεθνοποίησης της καταστολής και της Ευρώπης -

Φρούριο. Ταυτόχρονα, το 9ο Φεστιβάλ, με τη συμμετοχή 175 συλλογικοτήτων και πάνω από 16.000 επισκεπτών-ριών γίνεται, για πρώτη φορά, στην Πλατεία Πρωτομαγιάς. Η επέτειος των δέκα χρόνων γιορτάζεται με δέκα διαφορετικούς θεματικούς χώρους που περιλαμβάνουν από μεταναστευτικές κοινότητες μέχρι συλλογικότητες του LGBT κινήματος, από οικολογικές μέχρι συνδικαλιστικές οργανώσεις και το Φεστιβάλ πλέον αποτελεί έναν θεσμό, όχι μόνο για το αντιρατσιστικό κίνημα αλλά για έναν ευρύτερο «χώρο» που αντιστέκεται, διεκδικεί και αγωνίζεται. Το 11ο Φεστιβάλ, με τον αέρα του 4ου

Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που διοργανώθηκε στην Αθήνα, αγγίζει πτυχές του πανευρωπαϊκού αντιρατσιστικού κινήματος με ζωντανές συζητήσεις και πολλούς-ες ομιλητές-ριες από το εξωτερικό. Το 12o Φεστιβάλ ξεπερνάει σε συμμετοχή όλα τα προηγούμενα: 195 οργανώσεις και πάνω από 25.000 άνδρες και γυναίκες, ντόπιοι και ξένοι συναντιούνται, συζητούν και γιορτάζουν μαζί, γιατί η αλληλεγγύη δεν έχει σύνορα...

Η αρχή του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης έγινε με μια μονοήμερη συναυλία το 1998, για να καθιερωθεί, την επόμενη κιόλας χρονιά, με ένα πολύ πετυχημένο διήμερο στην

Πλατεία Αριστοτέλους, στο μεταναστευτικό στέκι του κέντρου της Θεσσαλονίκης. Με τη συμμετοχή δεκάδων συλλογικοτήτων της πόλης και χιλιάδων ανθρώπων, μέσα από εργαστήρια, συναυλίες, παραστάσεις και εκθέσεις, στήνεται μια μεγάλη γιορτή δουλεύοντας συλλογικά και με ανιδιοτέλεια. Τις επόμενες χρονιές, το Φεστιβάλ αναπτύσσεται σταθερά, παρά τις συχνές αναποδιές του καιρού, περνώντας από την Πλατεία Αριστοτέλους στην Αποθήκη 10 στο Λιμάνι (το Δεκέμβριο του 2000, μετά την αναβολή του λόγω κακοκαιρίας) και στη συνέχεια στην Παλιά Φιλοσοφική (Σεπτέμβριος του 2001) και στο Πολυ-

ΔΙΚΤΥΟ

τεχνείο (2002). Τον Ιούνιο του 2003, το Φεστιβάλ συνδυάστηκε με τις ευρύτερες κινητοποιήσεις ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μεταφέρθηκε οριστικά στο Πάρκο των Σκύλων, στη Νέα Παραλία της Θεσσαλονίκης, όπου μένει μέχρι σήμερα. Τον Ιούνιο του 2005 φάνηκε ότι η συνέπεια και η συμμετοχική δουλειά αρχίζει να αποδίδει, καθώς το 8ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ σχεδόν διπλασιάστηκε, τόσο σε περιεχόμενο όσο και σε προσέλευση. Ήτοι, κλείνοντας τον Ιούνιο του 2007 μια δεκαετία, η συμμετοχή στο εορταστικότερο, λόγω «επετείου», 10ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ έφτασε τα 17.000 άτομα, καθιερώνοντας το Φεστιβάλ ως ένα κινηματικό και πολι-

τιστικό γεγονός για την πόλη, ως έναν τόπο ετήσιας συνάντησης ανθρώπων από τόσο διαφορετικές καταγωγές, μεταναστών-τριών και ντόπιων, δειχνοντας έτσι, έστω και για τρεις ημέρες, πώς μοιάζει αυτός ο άλλος κόσμος που θα χωρά πολλούς κόσμους, όπως ήταν και το σύνθημα του πρώτου κιόλας Φεστιβάλ.

Στα Γιάννενα, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Ιωαννίνων, οργανώνει το πρώτο Φεστιβάλ το 2000 στο πάρκο Λιθαρίτσα με μεγάλη επιτυχία. Μέχρι το 2004 οργανώνονται πέντε ιδιαίτερα επιτυχημένα φεστιβάλ στα Γιάννενα, με κεντρικά συνθήματα ενάντια στις απελάσεις και υπέρ της νομιμοποίησης των μεταναστών-ριών.

Στο Ρέθυμνο το πρώτο Φεστιβάλ πραγματοποιείται το φθινόπωρο του 2000 από το Στέκι Μεταναστών Ρεθύμνου. Για δύο μέρες κάθε χρόνο, στο δημοτικό κήπο Ρεθύμνου, φιλοξενούνται πολιτικές συζητήσεις και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις με συμμετοχή μεταναστών, φοιτητών και ντόπιων.

Η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Λάρισας διοργανώνει το 1ο Αντιρατσιστικό Διήμερο το 2004 και από τότε μέχρι σήμερα έχουν πραγματοποιηθεί άλλα τρία αντιρατσιστικά διήμερα στην πόλη, με ανοιχτές συζητήσεις, εκθέσεις φωτογραφίας και ζωγραφικής, προβολές και συναυλίες.

Στα Χανιά το 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ οργανώθηκε το 2006 από το Στέκι Μεταναστών - Κοινωνικό Κέντρο Χανίων με μεγάλη ανταπόκριση από την τοπική κοινωνία. Με κεντρικό σύνθημα «Θέλουμε έναν κόσμο που να χωράει πολλούς κόσμους», ντόπιοι και μετανάστες συνδιοργανώνουν ένα Φεστιβάλ που πραγματεύεται ζητήματα

που αφορούν τόσο τα δικαιώματα των μεταναστών και το ρατσισμό όσο και ευρύτερα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα, ενώ πειριλαμβάνει μια σειρά από καλλιτεχνικά και πολιτισμικά δρώμενα.

Στο Βόλο οργανώνεται πρώτη φορά το 2006 Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ από το Συντονιστικό μεταναστευτικών, κοινωνικών, πολιτικών οργανώσεων και πολιτών. Το Φεστιβάλ γίνεται στην Παραλία του Βόλου και εκατοντάδες ντόπιοι και μετανάστες στηρίζουν τη διοργάνωση με την παρουσία τους. Με σύνθημα «Ο ρατσισμός καλλιεργεί το φόβο, η αλληλεγγύη μας ενώνει» το 2ο Φεστιβάλ είχε πολύ περισσότερους επισκέπτες και συζητήσεις για τον κοινωνικό αποκλεισμό και τους μετανάστες δεύτερης γενιάς αλλά και

προβολές και συναυλίες με ελληνικά και μεταναστευτικά συγκροτήματα.

Για πρώτη φορά το 2007 έγιναν Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ στο Αγρίνιο και στο Ναύπλιο, μια διοργάνωση που ελπίζουμε να συνεχιστεί και τα επόμενα χρόνια. Τέλος, καθώς στόχος του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ είναι να εξαπλωθεί όχι μόνο σε άλλες πόλεις της Ελλάδας αλλά και στις γειτονιές της Αθήνας, φέτος διοργανώθηκε από το Συντονιστικό των Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων, σε συνεργασία με το Δήμο Πετρούπολης, το 1ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Δυτικής Αθήνας. Το Φεστιβάλ έγινε στο Θέατρο Πέτρας και συμμετείχαν πολλές οργανώσεις και φορείς, με περίπου 2.000 επισκέπτες.

ΔΙΚΤΥΟ

ΕΝΑΣ ΆΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΙΚΤΟΣ

Κίνημα κατά τις νεοφιλεύμερες καπιταλιστικές παχκοεριοποίησες

Ηέκρηξη του Σιάτλ, λίγες μέρες πριν εκπνεύσει ο προηγούμενος αιώνας, αποτελεί τη ληξιαρχική πράξη γέννησης του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης, αν και η εγκυμοσύνη είχε αναγγελθεί με τον ωραιότερο τρόπο από τη ζαπατίστικη εξέγερση της Πρωτοχρονιάς του 1994. Πρόκειται για ένα κίνημα το οποίο αποτελεί, ίσως, το πλέον ενωτικό, μαζικό και πολυτασικό που γνώρισε η ανθρωπότητα σε πλανητική κλίμακα. Είναι παράληλα «πολιτικό υποκείμενο» διαλόγου και συντονισμού πολυποίκιλων συλλογικοτήτων και αντιστάσεων από όλες τις ηπείρους, «ιδεολογικός πόλος» για την έμπνευση και την ενεργοποίηση εκατομμυρίων ανθρώπων και «κοινωνική αναφορά» των αγώνων που πραγματοποιούν εργαζόμενοι, ακτήμονες, ιθαγενείς, παρίες, αποκλεισμένοι των μητροπόλεων, αλλά και κάθε λογής συλλογικότητες (από συνδικάτα μέχρι εναλλακτικά εγχειρήματα και από αντιεξουσιαστές μέχρι φεμινίστριες) όπου Γης.

Το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης διαθέτει αντιπροσωπευτικές δομές, όπως το παγκόσμιο, τα ηπειρωτικά, τα εθνικά, τα τοπικά ή τα θεματικά φόρουμ και δικτυώσεις, μπορεί, στον έναν ή στον άλλο βαθμό, να οργανώνει τον «εσωτερικό» διάλογό του μέσω διεθνικών συναντήσεων και να συντονίζει τη δράση του είτε επ' ευκαιρία συνόδων των κυρίαρχων (G8, ΔΝΤ, ΠΟΕ, Ε.Ε. κ.λπ.), είτε μέσω διεθνών ημερών δράσης. Ωστόσο, αν και τα προηγούμενα είναι εξαιρετικά σημαντικά και ασφαλώς πρωτόγνωρα στην ιστορία του διεθνούς κοινωνικού κινήματος, η μεγάλη δύναμη αυτού του κινήματος δεν βρίσκεται στην «οργανωμένη συνιστώσα του» αλλά στους/στις πολύ περισσότερους-ες που στον τόπο τους αγωνίζονται κατά της νεοφιλελεύθερης, καπιταλιστικής και ιμπεριαλιστικής παγκοσμιοποίησης: ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, την ελαστικοποίηση της εργασίας και τη διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης, για την υπεράσπιση θεμελιωδών κοινωνικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, ενάντια στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και κατοχές, για ειρήνη με δικαιοσύνη, για το νερό και τις καλλιέργειές τους, ενάντια στο «χρέος» και τις πατέντες των φαρμάκων· στους εργαζόμενους και τους αγρότες, στους παρίες, τους ακτήμονες, τους άστεγους, τους άνεργους, τους ιθαγενείς κ.λπ.

Ασφαλώς, όπως κάθε κίνημα εξάλλου, το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα δεν είναι ούτε ιδεολογικά ούτε πολιτικά ομοιογενές. Μάλιστα, λόγω της νεαρής ηλικίας του, καθώς και της αρνητικής πείρας παλαιότερων διεθνικών εγχειρημάτων, διαθέτει ελάχιστη οργανωτική συνοχή και αντιστρόφως ανάλογη προγραμματική αμηχανία. Σε αυτό ακριβώς το πεδίο, αναπτύσσονται στο εσωτερικό του (ή στις παρυφές του) και φαινόμενα γραφειοκρατικής υποκατάστασης και φυγόκεντρες τάσεις, καθώς και, βεβαίως, ποικίλες εξαρτήσεις από εθνικά ή υπερεθνικά οικονομικοπολιτικά κέντρα και ΜΜΕ.

Νομίζουμε ότι οι χειρότεροι τρόποι για να αντιμετωπιστούν τα προηγούμενα είναι, αφενός, η υπερδιόγκωσή τους, συνήθως ως άλλοθι για την περιχαράκωση σε μεταφυσικού τύπου «ιδεολογικές καθαρότητες» (έξω, δηλαδή, από το πραγματικό επίπεδο συνείδησης και την πραγματική κίνηση των καταπιεσμένων) και, αφετέρου, η συμφιλίωση με αυτά, η αποδοχή δηλαδή μιας συντηρητικής και γραφειοκρατικής αντίληψης για το κίνημα στο όνομα είτε της ενότητάς του είτε της αποτελεσματι-

κότητάς του, που με μαθηματική ακρίβεια οδηγεί και στη συρρίκνωση της ενότητας και στη μείωση της αποτελεσματικότητας.

Ως Δίκτυο, από την Πράγα και τη Γένοβα ως το εξάμηνο της ελληνικής προεδρίας στην Ε.Ε. και το Ροστόκ, από τα παγκόσμια και τα ευρωπαϊκά φόρουμ μέχρι τις διεθνείς συναντήσεις στην Τσιάπας και τη Βηρυτό, από τις Ευρωπορείες στο Άμστερνταμ και την Κολωνία ως τις διεθνείς αντιπολεμικές διαδηλώσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2003, συμμετέχουμε ενεργά σε όλες τις κινητοποιήσεις του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος και σε όλες τις πολιτικοοργανωτικές διαδικασίες του, με γνώμονα τις ακόλουθες αντιλήψεις:

1. Η παγκοσμιοποίηση είναι νεοφιλελεύθερη (γιατί εκφράζει την τάση του κεφαλαίου, εθνικού και διεθνούς, και των κρατών –ιδιαίτερα εκείνων της Δύσης και του Βορρά– για επέκταση και ενοποίηση της κερδοφορίας, δηλαδή της υπερεκμετάλλευσης των καταπιεσμένων σε εθνικό και διεθνικό πεδίο)· είναι καπιταλιστική (γιατί δεν συνιστά μια αντικοινωνική ή αυταρχική εκτροπή του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, αλλά εγγενή τάση του, αναγκαία συνθήκη για την έξοδο από την οικονομική κρίση και, εν πάσῃ περιπτώσει, ευνοϊκό πεδίο για τη διαχείριση αυτής της κρίσης προς όφελος των κυριαρχων)· είναι ιμπεριαλιστική (γιατί η ένταση της υπερεκμετάλλευσης και της λεηλασίας μπορεί να πραγματώνεται μόνο ως διεθνής επέκταση, και μάλιστα σε βάρος των πλέον αδύναμων του πλανήτη, χρησιμοποιώντας ως κύρια μέσα τον οικονομικό στραγγαλισμό, τον πολιτικό εκβιασμό και τη στρατιωτική επιβολή).
2. Το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, πρωτίστως ως διεθνές κίνημα, συσπειρώνει, εκπαιδεύει και συντονίζει ευρύτατες κοινωνικοπολιτικές κατηγορίες και συλλογικότητες, συνεπώς η διατήρηση (και ο όσο το δυνατόν μεγαλύτερος εμπλουτισμός) των υπαρχουσών δομών και διαδικασιών του είναι απολύτως αναγκαία. Παράλληλα, είναι εξίσου σημαντική η «είσοδος» των προβληματισμών και των θεματικών του στα κινήματα και τις αντιστάσεις των επιμέρους χωρών.
3. Η ανάπτυξη των αντικαπιταλιστικών διεθνιστικών τάσεων στο πλαίσιο του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης δεν μπορεί να γίνει ούτε σε βάρος της ενότητας και της πολυτασικότητάς του, γιατί κάτι τέτοιο θα αφυδατώσει την αίγλη και την ανασυνθετική λειτουργία τους, ούτε όμως με την ανοχή απέναντι στον παρωχημένο κείνσιανισμό της «εναλλακτικής παγκοσμιοποίησης» και στις μεταμοντέρνες προσεγγίσεις του τύπου «ισραηλινο-παλαιοιστινιακή διένεξη».
4. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα, όπου τόσο μεγάλα τμήματα της Αριστεράς όσο και αντίστοιχα των υπαρκτών κοινωνικών κινημάτων παρουσιάζουν έντονα στοιχεία «αυτοαναφορικότητας» και «εσωστρέφειας», είναι μείζονος σημασίας η οργανική σχέση με τους αγώνες και τις διαδικασίες του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης. Ως Δίκτυο, πιστεύουμε ακράδαντα ότι, εκτός όλων των άλλων, η συμμετοχή μας σε αυτό το κίνημα μας μόρφωσε, μας βελτίωσε και μας χειραφέτησε τόσο ως συλλογικότητα όσο και σε ατομικό πεδίο.

ΔΙΚΤΥΟ

I56

1997-1998: Ευρωπορείς ενάντια επον ονεργία και των επιεφαμό εργασία

Τον Οκτώβριο και το Νοέμβριο του 1996, έπειτα από πολλά χρόνια, το ευρωπαϊκό εργατικό κίνημα βρίσκεται σε πρωτοφανή έξαρση, και μάλιστα με εμφανή στοιχεία συγχρονισμού των απεργιακών αγώνων και των κινητοποιήσεων (σκληρή απεργία των γάλλων φορτηγατζήδων, μαζική απεργιακή έκρηξη στη Γερμανία, αλλεπάλληλες γενικές απεργίες του δημόσιου τομέα στην Ισπανία και τη Γαλλία). Για πρώτη φορά διαπιστώνουμε μια μαζική αμφισβήτηση, σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες ταυτόχρονα, της «ενιαίας σκέψης», του «μονόδρομου» του Μάαστριχτ και των κριτηρίων σύγκλισης της ΟΝΕ. Χαρακτηριστικότερα παραδείγματα, η πρώτη ευρωπαπεργία στη Ρενό (μετά το κλείσιμο του εργοστασίου στις Βρυξέλλες) σε Ισπανία, Γαλλία και Βέλγιο, καθώς και η πρώτη διεθνική διαδήλωση στις 16/3/1997, με τη συμμετοχή όλων των

γαλλικών και των βελγικών συνομοσπονδιών, κατά των απολύσεων και της ανεργίας.

Σε αυτό το κλίμα, δημιουργείται το Δίκτυο των Ευρωπορειών ενάντια στην Ανεργία, την Επισφαλή Απασχόληση και τον Κοινωνικό Αποκλεισμό, με συμμετοχή εκατοντάδων συνδικάτων, κοινωνικών κινημάτων και πολιτικών οργανώσεων. Στις 14 Ιουνίου 1997, στη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε., δεκάδες χιλιάδες διαδηλώνουν στο Άμστερνταμ, στην πρώτη πραγματικά πανευρωπαϊκή κινητοποίηση, η οποία αποτελεί τον πρόλογο του Παγκόσμιου και του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ. Αντίστοιχη μεγάλη κινητοποίηση των Ευρωπορειών γίνεται τον Ιούνιο του 1998, επ' ευκαιρία της γερμανικής προεδρίας, στην Κολωνία, ενώ το Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς το Δίκτυο των Ευρωπορειών πραγματοποιεί διεθνή συνάντηση στη Χαλκιδική για να απολογίσει τη

δράση του και το συντονισμό του με τα κινήματα όχι μόνο της Ευρώπης αλλά και του υπόλοιπου πλανήτη.

Το Δίκτυο, από τις αρχές του 1997, συμμετείχε ενεργά στην Ελληνική Επιτροπή του Δικτύου των Ευρωπορειών (το οποίο, όπως και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, δημιουργήθηκε με πρωτοβουλία της 4ης Διεθνούς) μαζί με την ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, την ΑΚΟΑ, το Συνασπισμό, το Αριστερό Φόρουμ Φεμινιστριών, καθώς και συνδικαλιστές-ριες από το ΠΑΣΟΚ και το ΔΗΚΚΙ. Σταθμοί της δράσης των Ευρωπορειών στην Ελλάδα είναι η διαδήλωση ενάντια στην ανεργία από το Πέραμα στην

Πλατεία Κλαυθμώνος (31/5/97), η μαζική συμμετοχή στις ευρωδιαδηλώσεις του Άμστερνταμ και της Κολωνίας, η κατάληψη του ΟΑΕΔ Χαλκίδας ως έκφραση αλληλεγγύης στους άνεργους της Εύβοιας, η παρέμβαση, σε συνεργασία με τους απολυμένους της BALKAN EXPORT, στο συνέδριο της ΓΣΕΕ στην Καβάλα, καθώς και η διοργάνωση της διεθνούς συνάντησης στη Χαλκίδική (31/8-5/9/98), στην οποία, εκτός από τις δυτικοευρωπαϊκές αντιπροσωπείες, συμμετείχαν οργανώσεις από την Τουρκία, τη Σερβία και τη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

2000, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Διαδήλωση ενάντια επο διάεκευπ του Δ.Ν.Τ. και της Παγκόσμιας Τράπεζας επιν Πράχα

Tο Δεκέμβριο του 1999, στο Σιάτλ, «εγκαινιάζεται» το κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, όταν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και συνδικαλιστές, κοινωνικά κινήματα, οικολογικές, φεμινιστικές και αντι-

ρατσιστικές οργανώσεις διαδηλώνουν επί μέρες ενάντια στη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, πραγματοποιώντας αλλεπάλληλες συγκρούσεις με την αστυνομία. Το νέο κίνημα εισβάλλει ορμητικά στο στίβο του κοινωνικού

Ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός!

ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗΣ ΣΤΗ
ΓΕΝΟΒΑ
19-20-21 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 20/7 | ΤΕΤΑΡΤΗ 25/7

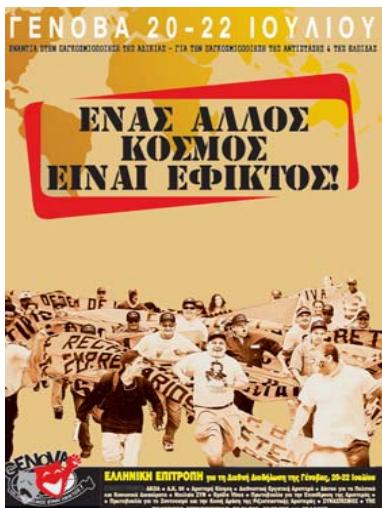
Συγκέντρωση -Διαδήλωση
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ, 7:30 μ.μ.

Πολιτική Εκδήλωση
Θεατράκι Στρέφη, 8:00 μ.μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
για τη Διεθνή Διαδήλωση της Γένοβας

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

I58

ανταγωνισμού προκαλώντας ενθουσιασμό με την πολυχρωμία, τη μαχητικότητα και την οριζόντια δικτύωση, που αποτελούν τα εμφανέστερα χαρακτηριστικά του.

Λίγους μήνες αργότερα, στις 26/9/2000, 20.000 περίπου διαδηλωτές-ριες καταλαμβάνουν το κέντρο της Πράγας και από διάφορα σημεία επιχειρούν να φτάσουν στον τόπο της διάσκεψης του Δ.Ν.Τ. και της Π.Τ. χωρισμένοι σε τρία μπλοκ (Ροζ, Κίτρινοι και Μπλε) και συγκρουόμενοι επί ώρες με την αστυνομία, δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα τόσο στη διάσκεψη όσο και στις εκδηλώσεις που έχουν προγραμματιστεί, οι οποίες ακυρώνονται.

Από την Ελλάδα συμμετείχαν στη διαδήλωση της Πράγας περίπου 1.000 άτομα (συνελήφθησαν

οκτώ), αριστεροί, ακροαριστεροί, αναρχικοί, καθώς και μέλη συνδικάτων και άλλων κοινωνικών οργανώσεων. Το Δίκτυο συμμετείχε στο μπλοκ των Κίτρινων (με κορμό το ιταλικό και το ισπανικό Ya Basta!) και στις κινητοποιήσεις που έγιναν στην Ελλάδα (στις τσεχικές αερογραμμές και την πρεσβεία) για την απελευθέρωση των συλληφθέντων διαδηλωτών.

«Παιδί» της διαδήλωσης της Πράγας υπήρξε η νεανική ομάδα διεθνούς δράσης Virus (δημιουργήθηκε από μέλη του Δικτύου, της Απελευθέρωσης, της Νεολαίας ΣΥΝ και ανένταχτους-ες ακτιβιστές-ριες), με έντονη συμμετοχή στις αντιπαγκοσμιοποιητικές κινητοποιήσεις των επόμενων χρονών.

2000, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Γυναικείες διαδηλώσεις στις Βρυξέλλες και τη Νέα Υόρκη

Στο πλαίσιο της πολύμηνης διεθνούς καμπάνιας γυναικείων και φεμινιστικών οργανώσεων κατά της φτώχειας και της βίας σε βάρος των γυναικών και με κεντρικό σύνθημα «2000 Καλοί Λόγοι Για Να Διαδηλώσουμε», έγιναν στις 14/10 πανευρωπαϊκή πορεία στις Βρυξέλλες, με τη συμμετοχή περίπου 40.000 γυναικών, και στις 17/10 παγκόσμια διαδήλωση μπροστά στην έδρα του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη, με συμμετοχή τουλάχιστον 10.000 γυναικών από τη Χιλή ως το Αφγανιστάν και από τη Ζιμπάμπουε μέχρι το Κεμπέκ. Στην πορεία των Βρυξελλών συμμετείχαν περίπου τριάντα γυναικες από την Ελλάδα και στης Νέας Υόρκης τρεις ενώ το συντονισμό της

ελληνικής συμμετοχής είχε το Φεμινιστικό Κέντρο Αθήνας.

2000, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ:

Διαδικασίες επί Νίκαια για τη Σύνοδο Κορυφής της Ε.Ε.

Στις 6/12, στη Νίκαια της Γαλλίας, το Δίκτυο των Ευρωπορειών και η Συνομοσπονδία Ευρωπαϊκών Συνδικάτων διοργανώνουν διαδήλωση 80.000 ατόμων (με κορμό τη CGT, αλλά και μεγάλη συμμετοχή των «νέων συνδικάτων», της ευρωπαϊκής άκρας Αριστεράς και πολλών κοινωνικών κινημάτων), ενώ στις 7/12 γίνονται πολύ-ωρες συγκρούσεις με την αστυνομία στην προσπάθεια των διαδηλωτών-ριών να φτάσουν στον τόπο διεξαγωγής της Συνόδου. Από την Ελλάδα συμμετείχαν περίπου 250 άτομα στη διαδήλωση της 6ης Δεκεμβρίου και περίπου 100 την επομένη, ενώ το Δίκτυο συμμετείχε με περίπου 25 μέλη του στις κινητοποιήσεις και των δύο ημερών, καθώς

και στη συνάντηση που είχε γίνει την προηγούμενη βδομάδα στο Παρίσι για την προετοιμασία του 1ου Πλαγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας.

2001 -2007, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Παρκόθεμα Κοινωνικό Φόρουμ
ενάντια επι νεοφιλεσθεντερικο παρκοθέματος και των πόλεμο

- Ιανουάριος 2001, Πόρτο Αλέγκρε, 1ο Π.Κ.Φ.
 - Ιανουάριος 2002, Πόρτο Αλέγκρε, 2ο Π.Κ.Φ.
 - Ιανουάριος 2003, Πόρτο Αλέγκρε, 3ο Π.Κ.Φ.
 - Ιανουάριος 2004, Βομβάη, 4ο Π.Κ.Φ.
 - Ιανουάριος 2005, Πόρτο Αλέγκρε, 5ο Π.Κ.Φ.
 - Ιανουάριος 2006, ηπειρωτικά φόρουμ στο Μάλι, τη Βενεζουέλα και το Πακιστάν (λίγους μήνες αργότερα).
 - Ιανουάριος 2007, Ναϊρόμπη, 6ο Π.Κ.Φ.

Mέλη του Δικτύου έχουν συμμετάσχει σε όλα τα Π.Κ.Φ. (στο πρώτο σε κοινή αντιπροσωπεία με τα «Σήματα Καπνού» και τις «Θέσεις», στο δεύτερο με τη Διεθνή Δράση και στα υπόλοιπα με το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ,

πραγματοποιώντας και αυτοτελείς επαφές και συνεργασίες με κριτήριο τα ιδιαίτερα ενδιαφέροντά μας), Θεωρώντας ότι το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ αποτελεί κορυφαίο πεδίο συνάντησης και συντονισμού κοινωνικών κινημάτων,

ΔΙΚΤΥΟ

I60

ποικιλόμορφων μαζικών αντιστάσεων και οργανώσεων ευρύτατου πολιτικού φάσματος, προνομιακό χώρο ανταλλαγής κινηματικών εμπειριών και ιδεολογικοπολιτικών αναζητήσεων, καθώς και αυτό καθαυτό, ως γεγονός, κοινωνικοπολιτική αντίσταση μεγάλης εμβέλειας στην καπιταλιστική ιμπεριαλιστική παγκοσμιοποίηση.

Οι δικτυώσεις που δημιουργούνται στο πλαίσιο που Π.Κ.Φ., οι διεθνείς μέρες δράσης που αποφασίζονται (με κορυφαία τη 15η Φεβρουα-

ρίου 2003), οι Συνελεύσεις των Κινημάτων κ.λ.π. προωθούν σημαντικά το διεθνές κίνημα, αμβλύνουν εθνικές περιχαρακώσεις και τοπικιστικά αντανακλαστικά, και, παρ' όλες τις διαφορετικές και ενίστε ανταγωνιστικές αντιλήψεις και προτεραιότητες στο εσωτερικό του, διαμορφώνουν ένα πλανητικό (και διεθνιστικό) πλαίσιο «κινηματικής αναφοράς», πρωτοφανές –και μεσοπρόθεσμα τουλάχιστον– αναντικατάστατο.

2001, ΙΟΥΛΙΟΣ:

Διεθνής διαδήλωση επει Γένοβα ενάντια ετους 68

Το Μάιο δημιουργείται η Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Διαδήλωση της Γένοβας από το Δίκτυο, το Συνασπισμό, την ΑΚΟΑ, τη ΔΕΑ, την ΟΚΔΕ-Σπάρτακος και το Ξεκίνημα, η οποία πραγματοποιεί την κεντρική εκδήλωσή της στο Λόφο Κολωνού στις 9 Ιουνίου, με βασικό ομιλητή τον Κριστόφ Αγκιτόν, στέλεχος της 4ης Διεθνούς και της ATTAC. Στο πλαίσιο της προετοιμασίας της διεθνούς διαδήλωσης, από τις 15/6 ως τις 15/7 η Επιτροπή πραγματοποιεί πάνω από 60 εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα, στις οποίες συμμετέχουν χιλιάδες άτομα. Στις αρχές Ιουλίου, μέλη του Virus, καταγγέλοντας τη «θωράκιση» της Γένοβας από τον Μπερλουσκόνι, αλυσοδένονται στην είσοδο της ιταλικής πρεσβείας στην Αθήνα.

Στις 18/7, 15 πούλμαν της Επιτροπής από την Αθήνα, δύο από τη Θεσσαλονίκη και ένα από το Βόλο (πάνω από 70 μέλη του Δικτύου συμμετέ-

χουν στην αποστολή) ξεκινούν για τη Γένοβα – άλλα δύο πούλμαν από την Αθήνα αναχωρούν την επομένη. Πάνω από 1.000 άτομα ανταποκρίνονται στο κάλεσμα της Επιτροπής να διαδηλώσουν ενάντια στην παγκοσμιοποίηση της αδικίας, για την παγκοσμιοποίηση της ελπίδας. Στην αποστολή της Επιτροπής συμμετέχουν επίσης η Α/συνέχεια και η ΟΚΔΕ- Εργατική Πάλη, καθώς και αντιεξουσιαστές.

Στις 19/7, οι ιταλικές αρχές δεν επιτρέπουν τη διέλευση τριών πούλμαν της Ελληνικής Επιτροπής στην Ανκόνα (αυτού της συντονιστικής επιτροπής και άλλων δύο, με επιβάτες κυρίως μέλη που Συνασπισμού) και διατάσσουν την άμεση απέλαση των επιβατών τους. Γύρω στους 130 απελαθέντες/απελαθείσες καταλαμβάνουν επί πέντε ώρες τον καταπέλτη του πλοίου αρνούμενοι να αποχωρήσουν οικειοθελώς, κατάληψη

που λήγει με την επίθεση των ιταλικών ΜΑΤ και τον τραυματισμό αρκετών διαδηλωτών-ριών, ενώ την ίδια μέρα στην Αθήνα και την επόμενη στη Θεσσαλονίκη γίνονται μεγάλες διαδηλώσεις καταγγελίας της καταστολής.

Στις 20 και 21 Ιουλίου πραγματοποιούνται στη Γένοβα οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις του κινήματος κατά της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι-ες και νέοι-ες από όλες τις πόλεις της Ιταλίας, αλλά και την Ελλάδα (εκτός της Επιτροπής, συμμετέχουν 500 περίπου άτομα από την Πρωτοβουλία Γένοβα, το ΚΚΕ και την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, καθώς και αρκετοί αναρχικοί), τη Γαλλία, την Αγγλία, την Ισπανία, τη Γερμανία κ.λπ., αμφισβητούν στην πράξη την «κόκκινη ζώνη» του ψεύδους και της τρομοκρατίας της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι.

Παρά την κτηνώδη αστυνομική καταστολή, όλη την Παρασκευή και ολόκληρο το Σάββατο το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης δίνει τη μεγαλύτερη μάχη του και τιμά τον πρώτο νεκρό του, τον Κάρλο Τζουλιάνι. Η Ελληνική Επιτροπή συμμετέχει στο κοινό μπλοκ, της «πολιτικής ανυπακοής» με το Ya Basta!, τη Νεολαία της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης και την LCR, ενώ μέλη της συμμετέχουν με διάφορες ταχύτητες και σε διάφορα επίπεδα στις συγκρούσεις αυτού του μπλοκ.

Στις 20/7 –με την επιστροφή των απελαθέντων από την Ανκόνα– γίνεται διαδήλωση 1.500 ατόμων στην ιταλική πρεσβεία στην Αθήνα, στις 25/7 πραγματοποιείται κι άλλη, πολύ μαζικότερη, διαδήλωση κατά της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι και των G8 ενώ την επομένη, η Ελληνική Επιτροπή κάνει απολογιστική εκδήλωση στο Λόφο Στρέφη με τη συμμετοχή εκατοντάδων ατόμων.

Στο δρόμο του Σάββατο, της ένορμης της, Φλαμεντίας—
των Ισαννίνων και της Θεσσαλονίκης 2003
**να δημιουργήσουμε το Ελληνικό
Κοινωνικό Φόρουμ
εκπαιδευτικών
λόγων**

*...Επειδή ένα αρρό
σκοτεινό είναι αναγκαίο*

Συζητάμε:
για δημόσια διαρροή
εκπαίδευση ενάντια
στο σχολείο της αγοράς
για παιδαγωγική ελευθερία
και δημοκρατία στο σχολείο
ενάντια στον αυταρχικό και την
αξιολόγηση - κειραγώηση
για συήσεις σε μιθούς και συντάξεις
ενάντιο στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές

Σάββατο 18 Ιανουαρίου

**Συνέδος των υπουργών Εργασίας της ΕΕ
για την απασχόληση και την κοινωνική οικονομία**

**στο Ναύπλιο
ΔΙΑΔΗΛΩΝΟΥΜΕ**
κατά της Ευρωποποίησης
και του κοινωνικού αποκλεισμού

Παρασκευή 24/1ανουαρίου 2003

Παρασκευή 24-1
6 μ.μ. **Συγκέντρωση - Πορεία**
Ναύπλιο Λιμάνι (Κλειστό Γυμναστήριο)
9.30 μ.μ. **Συναυλία** στο Κλειστό Γυμναστήριο
Σάββατο 25-1
11 μ.μ. **Πολιτική εκδήλωση**
Ναύπλιο, Πολυτεκνού Κέντρο
**ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ, ΑΝΕΡΓΟΙ,
-ΑΠΑΧΩΔΩΝΙΣΜΟΙ-, ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
ΚΟΝΔΟΣ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ αγώνας**

Πρωτοβουλία του το
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ

ΔΙΚΤΥΟ

I6I

ΔΙΚΤΥΟ

I62

2001, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ: Στις θρυξέλλες ενάντια ετον «αντιτροποκρατικά εταιροφορία»

H 11η Σεπτεμβρίου απογειώνει την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα και ασκεί ασφυκτικές πιέσεις στο κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης. Οι ηγεσίες του ευρωπαϊκού συνδικαλιστικού κινήματος και μεγάλο τμήμα της –ευρωπαϊκής κυρίως– Αριστεράς εγκλωβίζονται στο παραλυτικό δίπολο «Όχι στον πόλεμο – Όχι στην τρομοκρατία» και παρακολουθούν αμήχανα την κλιμάκωση του «διαρκούς πολέμου» και την ιμπεριαλιστική επίθεση στο Αφγανιστάν. Το Δίκτυο πρωτοστατεί στην προσπάθεια να συνδεθεί το κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης με το αντιπολεμικό κίνημα, συμμετέχει στη σύσκεψη του D14 (πρωτοβουλία της

βελγικής Αριστεράς για ένα αντιπολεμικό αντι-ιμπεριαλιστικό μπλοκ στη διεθνή διαδήλωση των Βρυξελών επ' ευκαιρία της Συνόδου Κορυφής της Ε.Ε., στις 19-20/10 στη Γάνδη) και στην αποστολή 150 ατόμων με τη Διεθνή Δράση στις 13 και 14 Δεκεμβρίου στις Βρυξέλλες, όπου, πράγματι, το αντιπολεμικό μπλοκ έκανε αισθητή την παρουσία του.

Με την ίδια λογική, συμμετέχουμε, στο πλαίσιο μεγάλης αντιπροσωπείας της Πρωτοβουλίας για το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, στη διεθνή διαδήλωσης της Σεβίλης στην Ισπανία επ' ευκαιρία της Συνόδου Κορυφής της Ε.Ε. στις 20-22 Ιουνίου 2002.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2002 - ΜΑΪΟΣ 2003: Από το 1ο Ε.Κ.Φ. της Φλωρεντίας στο 4ο Ε.Κ.Φ. της Αθήνας, ο αγώνας για μια Αθλήτικη Ευρώπη ευνεχίζεται

Tο κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης (παρ' όλα όσα προέβλεπαν εκ δεξιών και εξ αριστερών Κασσάνδρες...) ξεπερνά τις συμπληγάδες του «Όχι στον πόλεμο – Όχι στην τρομοκρατία». Το 2ο Π.Κ.Φ. στο Πόρτο Αλέγκρε καταδικάζει κατηγορηματικά την ιμπεριαλιστική επίθεση στο Αφγανιστάν (κάτι που το 1ο Ε.Κ.Φ. έκανε διστακτικά και αντιφατικά για τους NATOϊκούς βομβαρδισμούς στη Σερβία) ενώ στις προπαρασκευαστικές συναντήσεις για το 1ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στη Φλωρεντία το Νοέμβριο του 2002 (μία απ' αυτές γίνεται με μεγάλη επιτυχία, παρά την έντονη αντίδραση του ΚΚΕ και του ΣΕΚ, στις 13-15 Ιουλίου στη Θεσσαλονίκη) αναπτύσ-

σεται πολύ μαζική και ριζοσπαστική δυναμική.

Από τις 7 ως τις 10 Νοεμβρίου διεξάγεται το 1ο Ε.Κ.Φ. στη Φλωρεντία, με τη συμμετοχή τουλάχιστον 60.000 ατόμων. Το Φόρουμ, τόσο από την άποψη της μαζικότητας όσο και από την αντίστοιχη του πολιτικού στίγματος των βασικών συζητήσεών του, συμπυκνώνει την ανοδική φάση του ιταλικού κινήματος και τη ριζοσπαστικοίση μεγάλων τμημάτων του ευρωπαϊκού, με εφαλτήριο αφενός την ένταση της ιμπεριαλιστικής επιθετικότητας και, αφετέρου, τη μαζική αντίσταση που αναπτύσσεται απέναντι σε αυτή την επιθετικότητα στη Λατινική Αμερική, τη Μέση Ανατολή και τη Ν.Α. Ασία. Η διαδήλωση 1.000.000 ανθρώ-

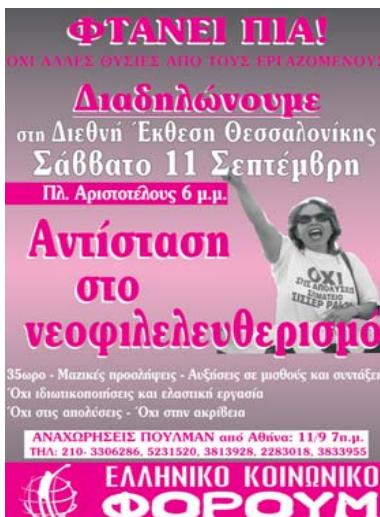

πων, που κλείνει το 1ο Ε.Κ.Φ., αποτελεί καταλύτη για το πρωτοφανές αντιπολεμικό κίνημα των επόμενων μηνών σε όλο τον πλανήτη.

Η Πρωτοβουλία για το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ συμμετέχει στο 1ο Ε.Κ.Φ. με περίπου 700 άτομα, πραγματοποιώντας πολλές παρεμβάσεις και συνεργασίες, ενώ το Δίκτυο, με δεκάδες μέλη του, συμμετέχει σε όλες τις δραστηριότητες, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στις «αντιτρομοκρατικές» συναντήσεις και δικτυώσεις.

Το 2ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ στο Παρίσι, το Νοέμβριο του 2003, σε διαφορετικό διεθνές (και εγχώριο) πολιτικό κλίμα, κυρίως καθορισμένο από την εισβολή των αμερικανο-

βρετανικών στρατευμάτων στο Ιράκ και τη συνεχιζόμενη κατοχή της χώρας, δεν διαθέτει το ριζοσπαστισμό και την «κινηματική πνοή» εκείνου της Φλωρεντίας, ωστόσο είναι πολύ μαζικό, στο πλαίσιο του συγκροτούνται οι πρώτες θεματικές κινηματικές δικτυώσεις (εκπαίδευση, υγεία, μετανάστευση κ.λπ.) ενώ σημαντική συνιστώσα τού περιεχομένου του αποτελεί ο αγώνας κατά της ισλαμοφοβίας. Το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ συμμετέχει με πάνω από 200 άτομα στο 2ο Ε.Κ.Φ. ενώ το Δίκτυο εντάσσεται οργανικά πλέον στη μεταναστευτική δικτύωση και αποκτά τους πρώτους εταίρους για τη δημιουργία «αντιτρομοκρατικής» δικτύωσης στο

ΔΙΚΤΥΟ

164

πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ.

Δυστυχώς, το 3ο Ε.Κ.Φ. στο Λονδίνο, από τις 14 ως τις 17 Οκτωβρίου 2004, λόγω κυρίως της αυταρχικής λογικής και των αποκλεισμών της βασικής συνιστώσας της βρετανικής οργανωτικής επιτροπής, του SWP, και της ασυδοσίας του δημάρχου του Λονδίνου, Λίβινγκστον, στη διαχείριση της χρηματοδότησης της όλης διοργάνωσης, εκτός από το έντονο αντιπολεμικό στίγμα του, σε ό,τι αφορά τη διαδικασία αναζήτησης και συντονισμού, καθώς και την εξασφάλιση ισότιμης συμμετοχής σε κάθε κινηματική συλλογικότητα,

δεν κατόρθωσε να προωθήσει το Φόρουμ – το αντίθετο. Η προβληματική εμπειρία του 3ου Ε.Κ.Φ., σε συνδυασμό με μια συνολικότερη –σε μεγάλο βαθμό φυσιολογική– κάμψη του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος, καθώς και τη συστηματική προσπάθεια της «ρεαλιστικής» πτέρυγάς του να το απαλλάξουν από τις «παιδικές αρρώστιες» του ριζοσπαστισμού, της άρνησης «θετικών προτάσεων» και της συνολικής απόρριψης του καπιταλισμού, οδήγησαν σε έντονη αμφισβήτηση του τρόπου διοργάνωσης του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ.

2008, 4-7 ΜΑΪΟΥ: Το 4ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ επιν Αθήνα

Tο 4ο Ε.Κ.Φ. υπήρξε ένα εξαιρετικά φιλόδοξο –και εξαιρετικά δύσκολο– εγχείρημα όχι μόνο εξαιτίας όσων προαναφέρθηκαν, αλλά και λόγω της κατάστασης και των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του ελληνικού κινήματος και της ελληνικής Αριστεράς (μικρά και αδύναμα κοινω-

νικά κινήματα, μεγάλο τμήμα της Αριστεράς εχθρικό στο εγχείρημα των Φόρουμ, περιορισμένη σχέση των συνδικάτων με την πλειονότητα των εργαζομένων κ.λπ.). Επιπλέον, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, ο κορμός της διοργάνωσης του 4ου Ε.Κ.Φ., είχε να αντιμετωπίσει άλλοτε την

υπονομευτική και άλλοτε την αλλοπρόσαλλη, πάντοτε όμως ιδιοτελή, τακτική της Γένοβα 2001 (ΣΕΚ και Οικολόγοι Πράσινοι), που συμμετείχε στην Ελληνική Οργανωτική Επιτροπή του 4ου Ε.Κ.Φ.

Το Δίκτυο συμμετείχε ολόψυχα στη διοργάνωση του 4ου Ε.Κ.Φ., επιδιώκοντας το Φόρουμ της Αθήνας, αφενός, ως προς το στίγμα και το περιεχόμενό του, να είναι ριζοσπαστικό (σαφώς αντιπολεμικό και αντιμπεριαλιστικό, με συμμετοχή όλων των «αντιπαθών» κινημάτων, από τη Χαμάς και τη Χεζμπολάχ ως το Μπατασούνα και τις FARC) και, αφετέρου, ως προς τη λειτουργία του να είναι κινηματικό, δημοκρατικό, ανοιχτό και

αλλά μαζικά–, με την εφαρμογή αντιεμπορευματικών τρόπων διερμηνείας –Babels, Alis–, τροφοδοσίας, ψυχαγωγίας κ.λπ.).

Όχι χωρίς προβλήματα, ούτε με κοινούς ρυθμούς, αλλά με αξιοσημείωτη πολιτική συνοχή και αποφασιστικότητα, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, με καλή συνεργασία με τις τριτοβάθμιες και τις δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, καθώς και λίγες Μ.Κ.Ο., κατόρθωσε να διοργανώσει ένα εξαιρετικά πετυχημένο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ. Η μεγάλη συμμετοχή (πάνω από 30.000 άτομα) στις διαδικασίες του Φόρουμ, η άρτια διεξαγωγή και διερμηνεία εκατοντάδων σεμιναρίων, η εκπόνηση ενός προ-

εναλλακτικό (με ιδιαίτερο λόγο στις δικτυώσεις, με δυνατότητα ουσιαστικής συμμετοχής σε κάθε συλλογικότητα, με την εξασφάλιση άφιξης, διαμονής και συμμετοχής στα κινήματα της Ανατολικής Ευρώπης, των Βαλκανίων, της Μέσης Ανατολής και της Τουρκίας –όχι διά αντιπροσώπων

γράμματος που εξασφάλισε την ισορροπία μεταξύ ριζοσπαστισμού και δημοκρατίας, η συμμετοχή στο Φόρουμ πάνω από 3.000 Ανατολικευρωπαίων, Βαλκανίων, Τούρκων, Παλαιστίνιων κ.λπ., με σχεδόν πλήρη κάλυψη των εξόδων μεταφοράς, διαμονής και σίτισης, η εξασφάλιση «προνο-

μιακής» έκφρασης σε κινηματικές συλλογικότητες και δικτυώσεις, οι υποδειγματικές παρεμβάσεις εκτός Φόρουμ, με χαρακτηριστικότερη αυτή της συμβολικής κατάληψης του Αστυνομικού Τμήματος Αγίου Παντελεήμονα, και, βεβαίως, η καταληκτική διαδήλωση δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων, όλα αυτά –και πολλά άλλα– αποτελούν πλευρές της επιτυχίας του 4ου Ε.Κ.Φ. και παρακαταθήκη για τις κινηματικές ανακατατάξεις της αμέσως επόμενης περιόδου.

Το Δίκτυο, εκτός από την ενεργό συμμετοχή

μελών του σε όλες τις προπαρασκευαστικές συναντήσεις του 4ου Ε.Κ.Φ., στις ομάδες εργασίας και την οργανωτική επιτροπή, στις αρχές Απριλίου του 2006 πραγματοποίησε, ενώψει του Φόρουμ, εκδηλώσεις στην Αθήνα, το Βόλο και τη Θεσσαλονίκη για τα κινήματα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, με ομιλητές τον Κριστόφ Αγκιτόν και τον Όσκαρ Ολιβέρα (ηγετικό στέλεχος του Κινήματος για το Νερό στην Κοτσαμπάμπα της Βολιβίας).

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2003: Στους δρόμους εναντία επον Ευρώπη του Κεφαλαίου

Στις 24/1, στο Ναύπλιο, γίνεται η πρώτη διυπουργική συνάντηση υπουργών της ελληνικής προεδρίας στην Ε.Ε. Η Πρωτοβουλία για το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, ήδη από το Νοέμβριο, προετοιμάζει πανελλαδική διαδήλωση την ημέρα της συνάντησης των υπουργών Εργα-

σίας. Με πανελλαδική καμπάνια αλλά και υποδειγματική τοπική δουλειά της Επιτροπής Αργολίδας του Ε.Κ.Φ. αναπτύσσεται μεγάλη δυναμική, που καταλήγει σε μια εξαιρετικά μαζική διαδήλωση 13-15.000 ανθρώπων στο Ναύπλιο (το μπλοκ του Ε.Κ.Φ. αριθμεί 5.000 άτομα, του ΠΑΜΕ

περίου 7.000, ενώ της Πρωτοβουλίας Αγώνα, της Γένοβα 2001 και των αναρχικών 2.000), με μεγάλη συμμετοχή του τοπικού πληθυσμού, κυρίως μέσω της Πρωτοβουλίας για το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ.

Εδώ δεν θα αναφερθούμε στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις του εξαμήνου της ελληνικής πρεδρίας, που εξετάζονται στην αντίστοιχη θεματική ενότητα, ωστόσο πρέπει να σημειώσουμε ότι σε όλες τις κινητοποιήσεις αυτής της περιόδου το Ε.Κ.Φ. προτάσσει την αντιπολεμική αντιμπεριαλιστική καταγγελία.

Μια εβδομάδα μετά, στις 31/1 και 1/2, στο Πολυτεχνείο της Αθήνας, πάνω από 1.000 άτομα

αρκετά συνδικάτα, δημοτικές κινήσεις και κοινωνικές οργανώσεις).

Στις 1 και 2/3 το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ μαζί με την Πρωτοβουλία Αγώνα και τις Λαϊκές Αγωνιστικές Κινήσεις διαδηλώνουν στον «Αστέρα» της Βουλιαγμένης που γίνεται η Σύνοδος των υπουργών Παιδείας της Ε.Ε., ενώ στις 2/5 το Φόρουμ μαζί με οικολογικές οργανώσεις και κινήσεις για την υπεράσπιση των δημόσιων χώρων διαδηλώνουν κατά τη διάρκεια της Συνόδου των υπουργών Περιβάλοντος, και στις 11 Μαΐου, στην Κέρκυρα, το Φόρουμ διοργανώνει διαδήλωση κατά της Συνόδου των υπουργών Αγροτικής Ανάπτυξης της Ε.Ε.

ιδρύουν το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ (ήδη στην Πρωτοβουλία, εκτός των οργανώσεων που συμμετείχαν στην Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Διαδήλωση της Γένοβα και στη Διεθνή Δράση, συμμετέχουν η ΚΟΕ, η ΟΚΔΕ- Εργατική Πάλη, η ΚΕΔΑ και οι Ενεργοί Πολίτες, καθώς και

Στις 19,20 και 21 Ιουνίου, σε μια θωρακισμένη με λαμαρίνες και μπάτσους Θεσσαλονίκη, κλείνει «κινηματικά» το εξάμηνο της ελληνικής πρεδρίας στην Ε.Ε., κατά γενική ομολογία το πιο αγωνιστικό που υπήρξε σε ευρωπαϊκή χώρα. Στις 19/6 γίνεται, με πρωτοβουλία του Ε.Κ.Φ. και της

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΙΚΤΥΟ

Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης, πορεία ενάντια στην Ευρώπη - Φρούριο, στην οποία συμμετέχουν χιλιάδες διαδηλωτές-ριες. Στις 20/6, στο Μαρμαρά της Χαλκιδικής, χιλιάδες άτομα διαδηλώνουν προς τον τόπο της Συνόδου (το μπλοκ της Πρωτοβουλίας Αγώνα συγκρούεται με τα MAT στην παραλία του χωριού ενώ το Virus με μέλη του Δικτύου και αντιπροσωπεία της Νεολαίας ΣΥΝ συγκρούονται με την αστυνομία στο δρόμο που οδηγεί στο «Πόρτο Καρράς», σύγκρουση που συνεχίζει η Αντιεξουσιαστική Κίνηση). Στις 21/6, πάνω από 60.000 άτομα διαδηλώνουν στο κέντρο της πόλης (το μπλοκ του Ε.Κ.Φ. κυμαίνεται στις 20.000 άτομα) ενώ μεγάλα τμήματα του αναρχικού χώρου συγκρούονται με την αστυνομία καταλαμβάνοντας τη Θεολογική και τη Φιλοσοφική Σχολή – για τις συλλήψεις και τις διώξεις αναφερόμαστε στη

θεματική ενότητα για την κρατική καταστολή.

Το Δίκτυο, συμμετείχε ενεργά σε όλες τις κινητοποιήσεις του Φόρουμ, καθώς και στη μεγάλη προσπάθεια για την πανελλαδική οργάνωσή του, επιδιώκοντας να ενισχύσει τον κοινωνικό χαρακτήρα του και παράλληλα το ριζοσπαστισμό και τη μαχητικότητα των πρωτοβουλιών του.

Για λόγους οικονομίας χώρου, δεν αναφερόμαστε διεξοδικά στην πολύπλευρη δράση του Ε.Κ.Φ. από το 2003 μέχρι σήμερα (συμμετοχή σε εργατικές κινητοποιήσεις, στις διαδηλώσεις της Δ.Ε.Θ. στη Θεσσαλονίκη, στις εργατικές πρωτομαγιές ή στις κινητοποιήσεις για την κατάθεση του ετήσιου προϋπολογισμού), ωστόσο οφείλουμε να επισημάνουμε πως παραμένει η πλέον ενωτική και πολυτασική κινηματική συλλογικότητα στην Ελλάδα.

2007, ΙΟΥΝΙΟΣ: Στις αντι-G8 διαδηλώσεις και μπλόκα του Ροστόκ

Α μέσως μετά το 4ο Ε.Κ.Φ. της Αθήνας, έγινε στη Γερμανία η πρώτη ευρωπαϊκή (είχαν προηγηθεί αρκετές συναντήσεις σε εθνικό επίπεδο) προπαρασκευαστική συνάντηση για τις διεθνείς κινητοποιήσεις ενάντια στη Σύνοδο του G8 στο Ροστόκ τον Ιούνιο του 2007.

Όλες οι τάσεις του γερμανικού κοινωνικού κινήματος (αριστεροί, ακροαριστεροί, αυτόνομοι, αναρχικοί, οικολόγοι, ATTAC κ.λ.π.), με υποδιγματικές διαδικασίες ως προς την ενότητα, τον αλληλοσεβασμό των διαφορετικών απόψεων και την αποτελεσματικότητα, επί ένα χρόνιο πραγματοποίησαν μια μεγάλη καμπάνια ενάντια στη

Σύνοδο των G8, με πάνω από 800 εκδηλώσεις σε όλη τη Γερμανία.

Το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ ξεκίνησε την προετοιμασία της συμμετοχής στις διεθνείς κινητοποιήσεις του Ροστόκ στις 18 Δεκεμβρίου, καλώντας εκπροσώπους της αντι-G8 καμπάνιας να μιλήσουν σε εκδήλωσή του στην Αθήνα. Αντίστοιχες εκδηλώσεις έκανε και την άνοιξη του 2007, ωστόσο η όλη καμπάνια ήταν αναιμική (όπως και σε πολλές άλλες χώρες της Ευρώπης) και ήταν ελάχιστοι-ες όσοι-ες πίστεψαν πραγματικά στη δυναμική της αντι-G8 κινητοποίησης του Ροστόκ.

Κι όμως, οι «μέρες του Ροστόκ» διέψευσαν τη μεμψιμορία και την αδιαφορία της πλειονότητας των συνιστωσών του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος. Με αφετηρία τη διαδήλωση 100.000 ανθρώπων στις 2 Ιουνίου (από την Ελλάδα συμμετείχαν περίπου 100 άτομα με την αποστολή του Ε.Κ.Φ., μερικές δεκάδες αναρχικοί και λίγοι ακροαριστεροί), επί μία εβδομάδα, σε συνθήκες έντονης αστυνομοκρατίας και τρομοϋστερίας, αναπτύχθηκε ένα καταπληκτικό κίνημα, τόσο ως προς τη μαζικότητά και τη μαχητικότητά του όσο και ως προς τη δημοκρατικότητα και την αποτελεσματικότητά του.

Το Δίκτυο, με περίπου 10 μέλη του, μαζί με 15 περίπου από το Virus και άλλες ομάδες του Στεκιού Μεταναστών, συμμετείχε σε όλες τις κινητοποιήσεις μέσω του μπλοκ της Παρεμβασιακής Αριστεράς. Περίπου 50 άτομα από την Ελλάδα (εκτός από το Δίκτυο και το Virus, μέλη της Νεολαίας ΣΥΝ, του «Κόκκινου», της ΚΟΕ, της ΑΚΟΑ, του Αυτόνομου Στεκιού, της Ομάδας

Δικηγόρων για τα Δικαιώματα των Μεταναστών και ανένταχτοι-ες) έμειναν σε όλο το διάστημα των κινητοποιήσεων στο κάμπινγκ του Ροστόκ και συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις ενάντια στο ρατσισμό και τα μεταλλαγμένα, καθώς και στα μπλόκα στη Σύνοδο. Τα μπλόκα στους δρόμους προς τη Σύνοδο του G8, στα οποία συμμετείχαν περίπου 10.000 άτομα, κατόρθωσαν να ακυρώσουν την αστυνομοκρατία και να στραπατάρουν τη Σύνοδο, αποδεικνύοντας την πολιτική διορατικότητα και την οργανωτική συστηματικότητα των γερμανών διοργανωτών, αλλά –διόλου υποδεέστερο– και την αξία της συντροφικής συνύπαρξης, τη δημοκρατικής λειτουργίας και της επινοητικότητας στην αναζήτηση κατάλληλων μορφών πάλης.

Κυριολεκτικά, από τις 2 ως τις 8 Ιουνίου, με κορμό το γερμανικό κίνημα, το κίνημα κατά της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης έγραψε στο Ροστόκ μια από τις ωραιότερες σελίδες του.

4^ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ

ΑΘΗΝΑ
4-7 ΜΑΪΟΥ
(ηρ. Αγροτικός Καν. Πεδίου)

**Ε μάρτυρας 3 Μαΐου στην Κατελάνη
ΚΟΝΓΡΕΣ ΣΟΙΔΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΒΑΝΤΟΒΕΣ**
5 θεού 6 Μαΐου στην Πεδιάδα
ΜΑΝΙΦΕΣΤΙΟ ΚΟΥΝΤΕΡ ΡΑΣΙΖΜΙΤ
Γραμματική & Επιμετρητική ηρ. 14, σκαλή Βιτόριας

**Wednesday 3 May, 8 p.m. Κατελάνη
CONCERT IN SOLIDARITY TO IMMIGRANTS**
**Saturday 6 May, 3 p.m. Πεδιάδα
ANTI-RACISM DEMONSTRATION**
Migrant meet at 2 p.m. Victoria square

**Ε βράδυ, 3 Μαΐου, στην Κατελάνη
ΠΑΤΗΣΗΣ ΚΟΝΓΡΕΣ ΣΟΙΔΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΒΑΝΤΟΒΕΣ**
Επίκληση στην ιστορία της αντιρατσιστικής κινητησίας
Παρασκευή 5 Μαΐου, 10 a.m. Κατελάνη
ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΗ ΕΜΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΑΤΕΖΙΜΟ

**Τετάρτη 3 Μαΐου, 8 p.m. Η.Κ.Κ.
ΣΥΜΒΑΤΙΚΑ ΛΑΛΑΜΕΤΥΣ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ**
Σάββατο 6 Μαΐου, 3 p.m. Λεωφ. Λευκών
ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΗ ΕΜΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΡΑΤΕΖΙΜΟ

**ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ**

ΑΙΓΑΙΟΝΗΣ ΛΑΛΑΜΕΤΥΣ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΦΟΡΟΥΜ

4^ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ
4-7 Μάιος 2006
ΜΠΑΣΚΕΤ-ΣΠΑΣΙΑΚΙΑ
(ηρ. Αγροτικός Καν. Πεδίου)

**Για να αλλάξουμε την Ευρώπη,
για να αλλάξουμε τον κόσμο**

**ΣΑΒΒΑΤΟ
6 ΜΑΪΟΥ
ΠΕΔΙΟ ΑΡΕΩΣ
3 μ.μ.**
Αιγαίνωνταν πρεσβεία-Γραφείο Ε.Ε. Βουλής

Οργανωτική Επιτροπή του 4ου Ε.Κ.Φ.

ΔΙΚΤΥΟ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Αντιπολεμικές
αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις

Tο τέλος του Ψυχρού Πολέμου σηματοδοτεί την έναρξη πολλών «θερμών πολέμων» κυρίως στην πρώην ΕΣΣΔ, την Αφρική και τη Μ. Ανατολή. Πρόκειται, αφενός, για εθνικοθρησκευτικούς πολέμους, με έντονο συχνά το εμφύλιο στοιχείο, και, αφετέρου, για «κλασικές» ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, οι οποίες, άλλοτε με πρόσχημα την «τήρηση της διεθνούς νομιμότητας» και άλλοτε την «υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» ή την «αποκατάσταση της δημοκρατίας», οδηγούν στον κατακερματισμό και την κατοχή ολόκληρων χωρών.

Με κέντρο τις ΗΠΑ, καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '90 (από την επίθεση στο Ιράκ το 1991 ως τους βομβαρδισμούς της Σερβίας το 1999) και με πολύ μεγαλύτερη οξύτητα μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, διαμορφώνεται ένα νέο εξαιρετικά πιο μιλιταριστικό και αντιδημοκρατικό πλαίσιο πλανητικής ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Σε αυτό το νέο πλαίσιο, ο ρόλος του ΟΗΕ είναι δραματικά υποβαθμισμένος (συχνά απολύτως προσχηματικός) και η διευθυντική θέση των ΗΠΑ αναμφισβήτητη (αν και υπήρξαν έντονες αντιθέσεις τόσο στην επίθεση κατά του Ιράκ το 2003 όσο και στην επίθεση του Ισραήλ στο Λιβανό το 2006).

Ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» και η μεγάλη διακρατική συναίνεση που εξασφαλίζει αποτελούν ευνοϊκότατο πεδίο για την απόδοση στους ιμπεριαλιστικούς στρατούς καθηκόντων «πλανητικής αστυνομίας» και για την ανάθεση στις αστυνομίες των κρατών στρατιωτικών καθηκόντων, με κυριότερο τη θωράκιση των εξωτερικών συνόρων από τους οικονομικούς και πολιτικούς πρόσφυγες και την προστασία των «κοινωνικών συνόρων» που υψώνει στο εσωτερικό των αναπτυγμένων οικονομικά κρατών ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός.

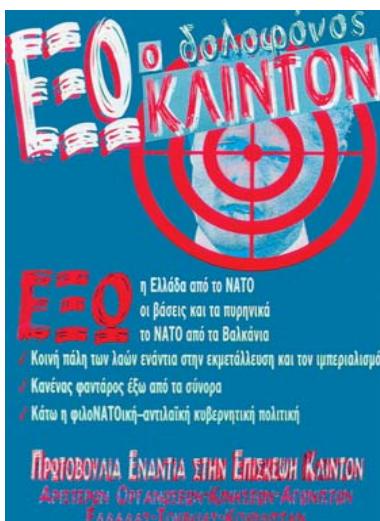
Η Ελλάδα, ένα κράτος που συμμετέχει οργανικά στην «ιμπεριαλιστική αλυσίδα» (NATO, Ε.Ε. κ.λπ.) και, εφόσον διαθέτει τους κατάλληλους συσχετισμούς, ασκεί η ίδια ιμπεριαλιστική πολιτική (κυρίως οικονομικοπολιτικού χαρακτήρα) στα Βαλκάνια και τις παρευξείνιες χώρες, δίνει το «παρών» στους πολέμους της εποχής μας με διπλό τρόπο: Αφενός με την άνευ όρων υποστήριξη σε «ομάδρησκους» εθνικισμούς, με πλέον ακραία την περίοδο 1991-1999, και βεβαίως με τη συμμετοχή της στις ιμπεριαλιστικές εκστρατείες κατά του Αφγανιστάν, του Ιράκ κ.λπ., καθώς και την πλήρη διάθεση για την πραγμάτωσή τους στρατιωτικών βάσεων, λιμανιών, οδικού δικτύου κ.λπ.

Είναι γεγονός ότι στην Ελλάδα διατηρείται έντονο αντιαμερικανικό κλίμα, με πλειοψηφικά, αρκετές φορές, αντιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά. Πρόκειται για κλίμα που ευνοεί την αντιπολεμική κινητοποίηση και, σε γενικές γραμμές, τη διεθνιστική αλληλεγγύη (τεράστιες κινητοποιήσεις κατά της ιμπεριαλιστικής εισβολής στο Ιράκ το 2003, αλλεπάλληλες διαδηλώσεις αλληλεγγύης στο λιβανέζικο λαό και τους Παλαιστίνιους το καλοκαίρι του 2006 κ.λπ.). Ωστόσο, η απαλλαγή του αντιαμερικανισμού και του αντιμπεριαλισμού από εθνικιστικά χαρακτηριστικά, τα οποία σε πολλές περιπτώσεις κυριαρχούν, με χαρακτηριστικότερη τις κινητοποιήσεις κατά των NATΟϊκών βομβαρδισμών στην πρώην Γιουγκοσλαβία, πρέπει να είναι κύριο μέλημα της Αριστεράς, και ιδιαίτερα των αντικαπιταλιστικών διεθνιστικών ρευμάτων της.

Με αυτά τα δεδομένα, η στάση μας απέναντι στους πολέμους της «νέας τάξης» συνοψίζεται στα ακόλουθα:

1. Αλληλεγγύη σε κάθε λαό και κίνημα, ανεξάρτητα από τον ιδεολογικοπολιτικό προσανατολισμό του, που αγωνίζεται κατά της κατοχής της χώρας του από ξένες δυνάμεις στο Ιράκ, το Αφγανιστάν, την Τσετσενία, την Παλαιστίνη κ.ά.
2. Σύγκρουση με το μιλιταρισμό, ως χειραγωγητική ιδεολογία και μηχανισμό επιβολής, και τη στρατοκρατία, υποστήριξη της άρνησης στράτευσης αλλά και των αγώνων των στρατευμένων για δικαιώματα και ελευθερίες, κινητοποίηση για ριζική μείωση των πολεμικών δαπανών, κατάργηση των συνοριακών ναρκοπεδίων κ.λπ.
3. Συμμετοχή σε όλες τις διεθνείς κινητοποιήσεις ενάντια στο «διαρκή πόλεμο», για να διαλυθεί το NATΟ, ενάντια στη στρατιωτικοποίηση της Ε.Ε. και τον «ευρωστρατό».
4. Συνεχής αγώνας για να αποχωρήσουν όλα τα ελληνικά στρατεύματα από κάθε διεθνές εκστρατευτικό σώμα, να κλείσουν οι στρατιωτικές βάσεις, με πρώτη αυτή της Σούδας, και να φύγει η Ελλάδα από το NATΟ.
5. Πεποίθηση ότι «ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα» και, με αυτή την έννοια, ενίσχυση των κοινωνικοαπελευθερωτικών διεθνιστικών αντιλήψεων και ρευμάτων μέσα στο αντιπολεμικό αντιμπεριαλιστικό κίνημα.

ΔΙΚΤΥΟ

1989, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Αντιιμπεριαλιστικά διαδήλωση επαν αμερικανικά βάσει του Εμμονικού

HEFEΕ, η KNE (NAP) και η Κίνηση την παραμονή του γιορτασμού της εξέγερσης του Πολυτεχνείου πραγματοποιούν συγκέντρωση έξω από την αμερικανική βάση του Ελληνικού για να κλείσουν οι ξένες βάσεις στην Ελλάδα και να

αποχωρήσει η χώρα μας από το NATO. Οι διαδηλωτές, στην προσπάθειά τους να μπουν στη βάση, συγκρούονται με τα MAT, με τραυματισμούς και από τις δύο πλευρές.

1991, ΑΝΟΙΞΗ: Αθλητισμός ετο μαό του Ιράκ

Tα αμερικανο-NATOϊκά στρατεύματα, υπό την καθοδήγηση του πατρός Μπους, επιτίθενται στο Ιράκ. Η πρώτη διεθνής εκστρατεία της «νέας τάξης πραγμάτων» βρίσκει τις κοινωνίες και τα κινήματα αμήχανα λόγω της κατάρρευσης του «υπαρκτού» και των θριαμβολογιών περί «τέλους της Ιστορίας». Παρ' όλα αυτά, όπως και σε πολλές άλλες χώρες του πλανήτη, στην Ελλάδα γίνονται

αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις. Η Κίνηση παίρνει την πρωτοβουλία για τη συγκρότηση της Αντιπολεμικής Κίνησης, στην οποία συμμετέχουν αρκετές οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, και μαζί με οργανώσεις του μ-λ χώρου πραγματοποιούν αρκετές πορείες στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και μερικές ακόμα πόλεις.

1991, ΙΟΥΛΙΟΣ: Ενάντια επον επίεκευ μπους

H Κίνηση συμμετέχει στην αντιμπεριαλιστική διαδήλωση της ΕΦΕΕ, στις 18/6, η οποία χτυπιέται από τα MAT, και πρωτοστατεί στην

καμπάνια για την απελευθέρωση των έξι συλληφθέντων.

1994, ΧΕΙΜΩΝΑΣ: Αθλητες χρυσού ετους κατοχορούμενους διαδηλωτές κατά της αμερικανικής βάσης επο Σούδα

Tον Ιούλιο του 1990, μαζική διαδήλωση των Χανιωτών για να κλείσει η βάση της Σούδας εξελίχθηκε σε σύγκρουση με τα MAT, μία από τις ωραιότερες στη μεταπολιτευτική περίοδο. Οι δυνάμεις καταστολής, για να κάμψουν το μαχητικό φρόνημα της χανιώτικης κοινωνίας, συνέλαβαν πολλούς και παρέπεμψαν σε δίκη 28 διαδηλωτές, προφυλακίζοντας για μεγάλο χρονικό διάστημα

έναν απ' αυτούς, τον αντιεξουσιαστή Β. Τσουρή. Η Κίνηση, τόσο στην Αθήνα όσο και στη Θεσσαλονίκη, συμμετείχε στο κίνημα για την αποφυλάκιση του Τσουρή, καθώς και στις κινητοποιήσεις για την απαλλαγή και των 28 διαδηλωτών. Τελικά, το Φεβρουάριο του 1995 οι 26 αθωώθηκαν ενώ στους Βαρδή και Ευταξία επιβλήθηκε η προσχηματική ποινή των πέντε μηνών για «φθορά».

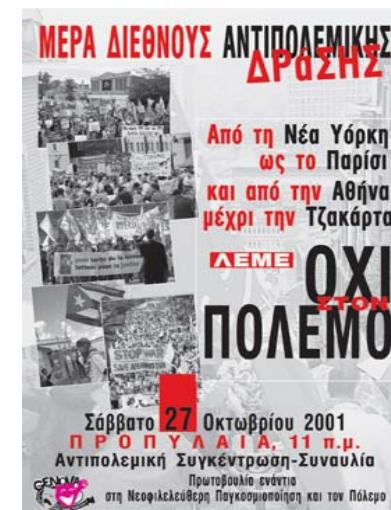
1995, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Αντιπυρηνική διαδήλωση επο θεσσαλονίκη

H Αντιπυρηνική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, στην οποία συμμετείχαν η ΑΚΟΑ, το Δίκτυο, το NAP, η Οικολογία Αλληλεγγύη, η Οικολογική Κίνηση Θεσσαλονίκης, ο Συνασπισμός και ο Σύνδεσμος Αντιρρησιών Συνείδησης, διοργάνω-

σε, στις 16/9, συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο γαλλικό περίπτερο της ΔΕΘ και στις 18/9 διαδήλωση στο γαλλικό προξενείο για τις γαλλικές πυρηνικές δοκιμές στον Ειρηνικό Ωκεανό.

1997, ΧΕΙΜΩΝΑΣ: Εναντίωση επον «παθητικά άρμυνα» και τη ετράτευση των χυναικών

Tο Δίκτυο και ο Σύνδεσμος Αντιρρησιών Συνείδησης συμμετέχουν στην κινητοποίηση φεμινιστικών οργανώσεων που, με συνεντεύξεις τύπου, συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις (χαρακτηριστικότερη αυτή της Γυναικείας Αντίστασης στην Παλλαϊκή Υστερία στη Θεσσαλονίκη), αντιδρούν

ΔΙΚΤΥΟ

στην κατάθεση νομοσχεδίου για τη στράτευση των γυναικών στο πλαίσιο της ενίσχυσης της «παλαιάκις άμυνας». Επρόκειτο για ένα νομοσχέ-

διο μιλιταριστικό και κατά των γυναικών, το οποίο, μετά και την καταδίκη του από το ΚΚΕ και τον ΣΥΝ, «πάγωσε».

1999, ΑΝΟΙΞΗ: Αντίεταση στους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς επον πρ. Γιουγκοελαθία

Tα ΝΑΤΟϊκά βομβαρδιστικά, με την κάλυψη του ΟΗΕ και εκμεταλλευόμενα την ισχυρή συναίνεση που έχουν δημιουργήσει στις ευρωπαϊκές κοινωνίες αφενός η εθνικιστική βαρβαρότητα του Μιλόσεβιτς στη Βοσνία και το Κόσοβο και, αφετέρου, η μονομερής, σκόπιμη και –συχνά– δαιμονοποιητική αξιοποίηση του σερβικού επεκτατισμού από κυβερνήσεις και ΜΜΕ, καταστρέφουν και σκοτώνουν στο όνομα των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων».

Το Δίκτυο πραγματοποιεί στην περίοδο των βομβαρδισμών αποστολή στη Σερβία, όπου συναντάται με πολιτικά κόμματα της αντιπολίτευσης, ανεξάρτητα συνδικάτα και έντυπα ενώ, παράλληλα, συμμετέχει ενεργά σε όλες τις διαδηλώσεις και τους αποκλεισμούς λιμανιών, πραγματοποιώντας ίμως ένα σαφή διαχωρισμό από το σύνολο σχεδόν της ελληνικής Αριστεράς: εκτός από τη ΝΑΤΟϊκή επίθεση συνεχίζει να καταγγέλλει και το σερβικό επεκτατισμό.

1999, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Μαχατικές διαδηλώσεις κατά τις επίεκτυς Καίντον

Το δεύτερο δεκαήμερο του Νοεμβρίου έγιναν διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, με κυριαρχία την πορεία της 18ης στην Αθήνα. Στο έδαφος των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων της άνοιξης, διαμορφώθηκαν ευνοϊκές συνθήκες για μια μαζική μαχητική απάντηση στην επίσκεψη Κλίντον. Στην Αθήνα, το ΚΚΕ προχώρησε σε μια συμβολική αξιοπρεπή σύγκρουση με τα MAT, η Πρωτοβουλία των 42 Οργανώσεων (παρ' όλη την επιμονή του Δικτύου και λίγων ακόμα συνιστώσων) αρνήθηκε να οργανώσει μια πραγματική

σύγκρουση στο κέντρο της Αθήνας, ωστόσο επέδειξε μεγάλη αντοχή στην επίθεση των MAT μετά τη διάλυση της συγκέντρωσης του ΚΚΕ στο Σύνταγμα, ενώ ένα τμήμα του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου, κινούμενο παράλληλα με την Πρωτοβουλία, πραγματοποίησε ένα «θερμότατο σάρωμα» της Πανεπιστημίου. Όλες, πάντως, οι διαδηλώσεις, από τη Θεσσαλονίκη ως την Καλαμάτα, είχαν από ικανοποιητική ως μεγάλη μαζικότητα, δυστυχώς όμως σε όλες ο πατριωτισμός πίεζε αφόρητα το διεθνισμό.

2000, ΧΕΙΜΩΝΑΣ: Στους δρόμους για το «Σύνδροφο των Βαρκανίων»

Tο Δεκέμβριο του 2000 και τον Ιανουάριο του 2001 γίνονται διαδηλώσεις καταγγελίας της μόλυνσης της Σερβίας και του Κοσσυφοπεδίου από το απεμπλούτισμένο ουράνιο που περιείχαν

οι ΝΑΤΟϊκές βόμβες. Το Δίκτυο συμμετέχει ενεργά σε όλες τις κινητοποιήσεις και κυκλοφορεί σε χιλιάδες αντίτυπα μπροστούρα με τίτλο «Ουράνιοι τιμωροί και "ουράνιες" θυσίες».

**2001, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ:
Αντίεται επον «αντιτρομοκρατικά επαυριφορία»**

Στις 19/9 (μία βδομάδα μετά την 11η Σεπτεμβρίου), στην Αθήνα, το Δίκτυο, η ΔΕΑ, το Ξεκίνημα και η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος πραγματοποιούν πολιτική συγκέντρωση με κεντρικό σύνθημα «Τις φωτιές στο Μανχάταν άναψαν οι βόμβες στη Βαγδάτη, το Βελιγράδι και τη Γάζα» και κύριους άξονες «όχι στον πόλεμο», «όχι στην περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων», «όχι στον αντιαραβικό ρατσισμό», «αντικαπιταλιστική διεθνιστική δράση τώρα».

Στις 27/9 γίνεται μεγάλη διαδήλωση κατά της ιμπεριαλιστικής τρομοκρατίας από την Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Διαδήλωση της Γένοβας, το ΚΚΕ, την Πρωτοβουλία Γένοβα 2001, το ΜΕ.Ρ.Α. και άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Με την ίδια σύνθεση – και μεγάλη μαζικότητα – γίνεται στις 2/10 διαδήλωση

και στη Θεσσαλονίκη.

Μεγάλες διαδηλώσεις γίνονται στις 8/10, μία μέρα μετά την έναρξη των αμερικανικών βομβαρδισμών στο Αφγανιστάν, στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη.

Από τις 10 ως τις 20/10 γίνονται μαζικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις ενωτικού χαρακτήρα σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, με πρωτοπόρα την Καλαμάτα, στην οποία μέσα σε μία βδομάδα έγιναν δύο διαδηλώσεις και μία εκδήλωση με συμμετοχή εκατοντάδων ατόμων, ενώ μεγάλες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις έγιναν στα Χανιά. Στις 27/10 πραγματοποιείται αντιπολεμική συγκέντρωση-συναυλία στην Αθήνα από την Πρωτοβουλία Ενάντια στον Πόλεμο και τη Νεοφιλελύθερη Παγκοσμιοποίηση.

2003, 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ:

Η μεχανύτερη πλανητική κινητοποίηση στην Ιστορία

Hδη από το φθινόπωρο του 2002, με κορύφωση την αντιπολεμική διαδήλωση ενός εκατομμυρίων ανθρώπων στο 1ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ της Φλωρεντίας, διαμορφώνεται σε όλες τις ηπείρους ένα μαζικό κίνημα κατά της εισβολής των ΗΠΑ στο Ιράκ. Η 15η Φεβρουαρίου έχει από μήνες πριν οριστεί ως Διεθνής Μέρα Κατά του Πολέμου και οπωσδήποτε αποτελεί ορόσημο στην ιστορία του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος, αφού μέσω των δικών του διαδικασιών αποφασίστηκε και, κυρίως, έγινε δυνατή η πρωτοφανής μαζικότητα των κινητο-

ποιήσεών της, από το Σίδνεϊ ως το Τόκιο και την Μανίλα και από το Λονδίνο μέχρι το Γιοχάνεσμπουργκ και το Μπουένος Άιρες.

Στην Ελλάδα, έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις σε όλες τις πρωτεύουσες νομών ενώ στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη συγκρίνονταν μόνο με τις διαδηλώσεις για την εξέγερση του Πολυτεχνείου στα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια. Το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ πρωτοστατεί σε όλο αυτό το κίνημα, όντας η μόνη συλλογικότητα που πιέζει συνεχώς για ενωτικές αντιπολεμικές πρωτοβουλίες σε πανελλαδικό πεδίο.

**4-5-6 ΑΠΡΙΛΗ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ
ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ**

**Ένα καράβι
ειρήνης για
τη Σούδα**

Αντισύνοδος: Οικονομική κρίση-πόλεμος
Αποκλεισμός της βάσης της Σούδας
Να κλείσουν οι βάσεις του θανάτου
Καμά εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο

Μπλόκο στη μηχανή του πολέμου

**ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΦΟΡΟΥΜ**

Διάθεση συμμετοχή στα τηλέφωνα: (210) 3706286, 5221520, 2283019, 2833955, 2813928

**Σάββατο 27 Σεπτέμβρη
ΔΙΕΘΝΗΣ ΗΜΕΡΑ ΔΡΑΣΗΣ**

**ΌΧΙ στην κατοχή του ΙΡΑΚ
Δευτέριο στην Παλαιστίνη,
ΌΧΙ στον ΠΟΛΕΜΟ
NO TO WAR
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ**

**ΌΧΙ στο “διαρκή πόλεμο” των ΗΠΑ
και των συμμάχων τους**

**ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ
ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ**

ΣΥΝΤΑΓΜΑ 12.00 μ.

**ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΦΟΡΟΥΜ**

Επίδειξη στον Κοντονάκη
210 3206286, 210 5221520, 210 2813928, 210 2833955, 210 2283019

ΔΙΚΤΥΟ

2003, ΜΑΡΤΙΟΣ: Αντίεται στην ιμπεριαλιστική εισβολή στο Ιράκ

Το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, μαζί με όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις της Αριστεράς,

συνδικάτα και φοιτητικούς συλλόγους, οργανώνει μεγάλες διαδηλώσεις αμέσως μετά την αμερικανο-βρετανική επίθεση στο Ιράκ, σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας στις 6, 15, 20 και 29/3. Στις 16 Μαρτίου το Φόρουμ πραγματοποιεί αποκλεισμό του ΝΑΤΟϊκού στρατηγείου στον Τύρναβο, που καταλήγει σε σύγκρουση με την αστυνομία, ενώ λίγες μέρες πριν το Κοινωνικό Φόρουμ Θεσσαλονίκης καταλαμβάνει το βρετανικό προξενείο. Στις 28 -29/3 διεξάγεται στη Βέροια η Σύνοδος των ευρωπαίων υπουργών Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης. Με πρωτοβουλία του Ε.Κ.Φ. πραγματοποιείται αντιπολεμική διαδήλωση 4.000 ατόμων στην πόλη, η οποία φτάνει στο χώρο της Συνόδου και περιλούζει με κόκκινη μπογιά το χώρο και τους... φρουρούς του.

2003, ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Ο αντιπολεμικός αγώνας ευνεχίζεται

Το Δίκτυο σε όλη την περίοδο από το 1ο Ε.Κ.Φ. της Φλωρεντίας μέχρι την αμερικανο-βρετανική εισβολή στο Ιράκ συμμετέχει «ψυχή τε και σώματι» στο Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, επι-

διώκοντας τη μεγαλύτερη δυνατή μαζικότητα και μαχητικότητα των κινητοποιήσεών του. Δεδομένου ότι οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις γίνονται κατά τη διάρκεια της ελληνικής προεδρίας στην

Ε.Ε., προσπαθούμε οι κινητοποιήσεις να παίρνουν και αντικυβερνητικό χαρακτήρα. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται ο διήμερος αποκλεισμός της αμερικανικής βάσης στη Σούδα, στις 5 και 6/4, από το Ε.Κ.Φ., η διαδήλωση σ' αυτήν και τα βεγγαλικά, τα «πυραυλάκια» και ό,τι άλλο εξαπολύθηκε εναντίον της που οδήγησαν σε συγκρούσεις με τα MAT, στις οποίες πρωταγωνίστησαν με ευχαρίστηση οι αντιεξουσιαστές «συνοδοιπόροι» του Φόρουμ.

Στις 16 Απριλίου γίνεται στην Αθήνα η «μι-

κρή» Σύνοδος Κορυφής της Ε.Ε. με συμμετοχή των υπουργών Εξωτερικών των κρατών-μελών. Το κέντρο της Αθήνας καταλαμβάνεται από δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές-ριες. Η Πρωτοβουλία Αγώνα συγκρούεται με τα MAT στην Αμαλίας, ομάδες αναρχικών μετατρέπουν τη Φιλελλήνων και τη Σταδίου σε... Βαγδάτη, ενώ το Φόρουμ δεν ακολουθεί την προγραμματισμένη διαδρομή προς την αμερικανική πρεσβεία, διαπερνά την «κόκκινη ζώνη» και φθάνει σε απόσταση αναπονής από το Ζάππειο όπου διεξάγεται η Σύνοδος.

2003 -2007: Αδιποθεγχύπο ετον αντικατοχικά αντίετασε

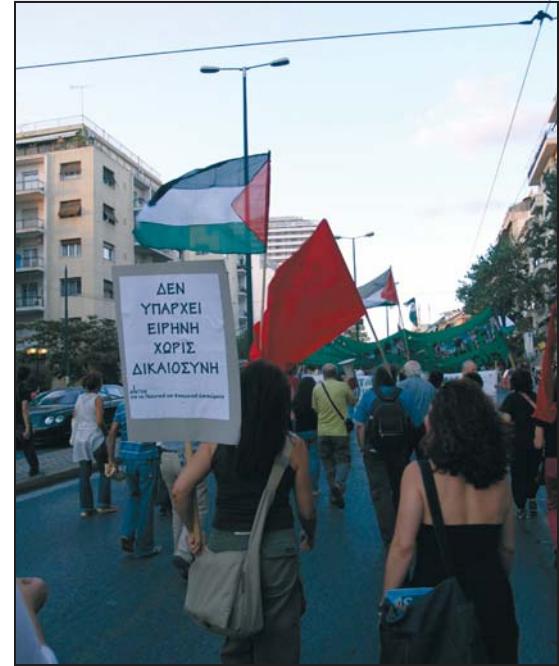
H κατάληψη του Ιράκ από τα ιμπεριαλιστικά στρατεύματα αναμφίβολα κάμπτει την ορμή του διεθνούς αντιπολεμικού κινήματος, ωστόσο διεθνιστικές αντιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις γίνονται σε πολλά σημεία του πλανήτη, είτε στις επετείους της αμερικανο-βρετανικής επίθεσης είτε λόγω «εξαιρετικών» γεγονότων, όπως η σφαγή της Φαλούντζα. Στην Ελλάδα, το Ε.Κ.Φ. πραγματοποίησε σε αρκετές πόλεις της Ελλάδας αντικατοχικά συλλαλητήρια στις 27/9/2004, στις 29/6/2005, στις 30/9/2005, καθώς και σε όλες τις επετείους της εισβολής μέχρι το 2006, προφανώς βέβαια με μειούμενη συμμετοχή.

2004-2008: Στο πλευρό των μιθωνέζικας αντίετασε

Tο Σεπτέμβριο του 2004, με πρωτοβουλία της Χεζμπολάχ, του Κομμουνιστικού Κόμματος και άλλων αντισιωνιστικών αντιμπεριαλιστικών δυνάμεων του Λιβάνου πραγματοποιείται διεθνής

συνάντηση στη Βηρυτό με στόχο το συντονισμό των κινημάτων αντίστασης στον πόλεμο και την παγκοσμιοποίηση. Συμμετέχουν πάνω από 120 εκπρόσωποι οργανώσεων από όλες σχεδόν τις

ηπείρους (η ευρωπαϊκή συμμετοχή είναι αρκετά «στενή», λόγω προφανώς της απόστασης που κρατά το μεγαλύτερο τμήμα της ευρωπαϊκής Αριστεράς από το πολιτικό Ισλάμ και την «τρομοκρατία» – εξάλλου, από αντίστοιχες απόψεις τίθεται βέτο για τη συμμετοχή της παλαιστινιακής Χαμάς στη συνάντηση). Από την Ελλάδα συμμετέχει το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ (μεγάλη αντιπροσωπεία του Δικτύου, ΔΕΑ και ΣΥΝ), καθώς και εκπρόσωποι, συλλογικοτήτων από την εξωκοινοβουλευτική Αριστερά και τον οικολογικό χώρο. Αυτή καθαυτή η συνάντηση δεν κατορθώνει ούτε να εμβαθύνει τον προβληματισμό ούτε να προωθήσει το διεθνικό συντονισμό, ωστόσο επιτυγχάνει –το σημαντικό– να αναβαθμίσει τις σχέσεις και τους δεσμούς αλληλεγγύης, ιδιαίτερα των Ευρωπαίων, με τις λιβανέζικες οργανώσεις,

και κυρίως με τη Χεζμπολάχ.

Το καλοκαίρι του 2006, το Ισραήλ επιτίθεται στο Λιβανό με δηλωμένο στόχο τη συντριβή της Χεζμπολάχ και την ασφυκτική περικύλωση των (κατεχόμενων) παλαιστινιακών εδαφών. Η ισραηλινή αεροπορία και το πυροβολικό ισοπεδώνουν πόλεις και χωριά, με τη συναίνεση των ΗΠΑ και την ανοχή της Ε.Ε., σκοτώνοντας εκατοντάδες Λιβανέζους και προσφυγοποιώντας χιλιάδες, ώστοσο η λιβανέζικη αντίσταση, με κορμό τη Χεζμπολάχ, ακινητοποιεί τον ισραηλινό στρατό και τον υποχρεώνει να αναδιπλωθεί.

Στις μέρες του πολέμου, το τελευταίο δεκαήμερο του Ιουλίου, δύο αντιπροσωπείες, μία γαλλική και μία ελληνική, φτάνουν στη Βηρυτό για να εκφράσουν την έμπρακτη αλληλεγγύη τους στη λιβανέζικη αντίσταση. Η ελληνική ομάδα

αποτελείται από μέλη του Δικτύου, του ΣΥΝ, του ΝΑΡ, της Εργατικής Εξουσίας και ανένταχτους αριστερούς, συναντίται με όλα τα αντιμπεριαλιστικά κόμματα του Λιβάνου, τις παλαιστινιακές οργανώσεις και εκπροσώπους των προσφύγων της Σάμπρα και της Σατίλα, επισκέπτεται βομβαρδισμένες περιοχές και διαδηλώνει μαζί με τους/τις Λιβανέζους/ες στο παλαιάκο αντιπολεμικό συλλαλητήριο της 26ης Ιουλίου.

Σε όλο αυτό το διάστημα της ισραηλινής επιδρομής στο Λιβάνο (στις 11,18 και 25/7)

γίνονται διαδηλώσεις αλληλεγγύης στη λιβανέζικη αντίσταση στην Αθήνα, καθώς και αντίστοιχες εκδηλώσεις σε άλλες πόλεις της Ελλάδας.

Το Νοέμβριο του 2006, πάλι στη Βηρυτό, γίνεται η 2η Διεθνής Συνάντηση, στην οποία συμμετέχει πολυπληθής ελληνική αντιπροσωπεία, αποτελούμενη από μέλη του Φόρουμ, του Δικτύου, του Συνασπισμού, της Εναλλακτικής Παρέμβασης Δικηγόρων, των Οικολόγων Πράσινων, ανένταχτους εξωκοινοβουλευτικούς και αντιεξουσιαστές, καθώς και έναν ευρωβουλευτή του ΚΚΕ.

2008, ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Όχι επον επίεκευ π τας Κοντούζα Ράις

Ενώ τα εγκλήματα των Αμερικανών στο Ιράκ πολλαπλασιάζονται και οι προστατευόμενοί τους Ισραηλινοί ισοπεδώνουν τη Γάζα, η επίσκεψη της υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ στην Αθήνα προφανώς προκαλεί την αντίδραση της Αριστεράς και του αντιπολεμικού κινήματος. Στις

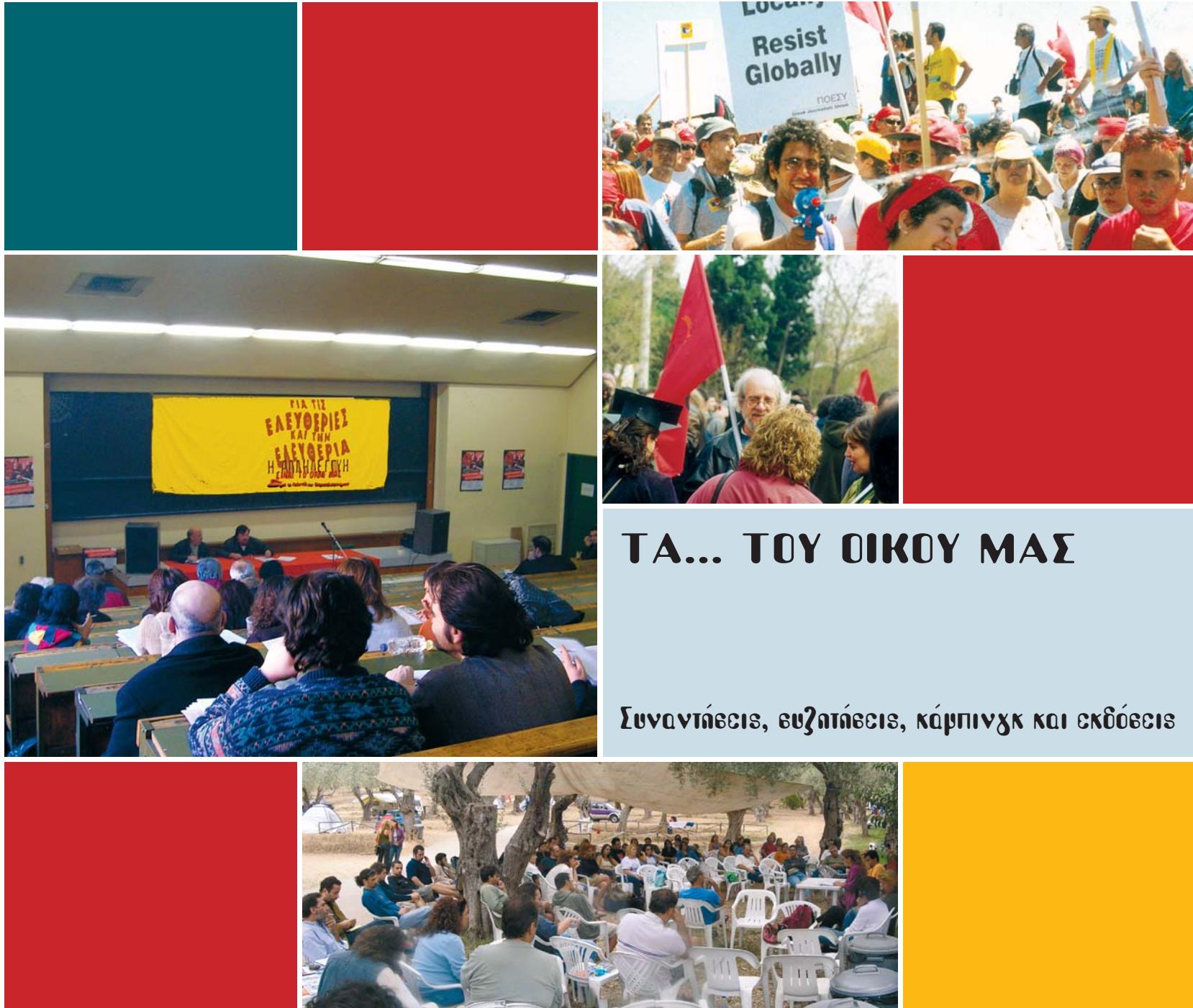
25/4, το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ, η Πρωτοβουλία Αγώνα, η Γένοβα 2001, το ΚΚΕ μ-λ και ομάδες αναρχικών διαδηλώνουν προς τη Βουλή και συγκρούονται με τα ΜΑΤ, που προστατεύουν την ασφάλεια των διαδρομών της κ. Ράις.

ΔΙΚΤΥΟ

I83

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Αναμφίβολα, η εκδοτική δραστηριότητα δεν αποτελεί το «δυνατό σημείο» του Δικτύου, με χαρακτηριστικότερο σύμπτωμα την αδυναμία του να εξασφαλίσει τη συνεχή και τακτική έκδοση του περιοδικού του, του «Δελτίου Θυέλλης».

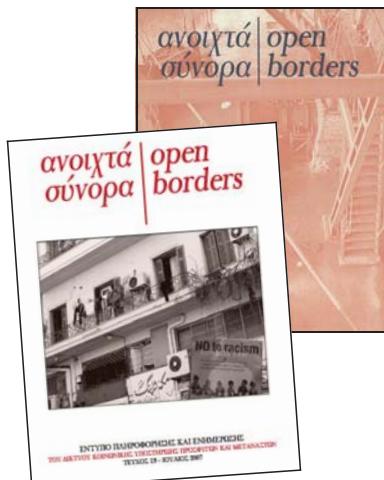
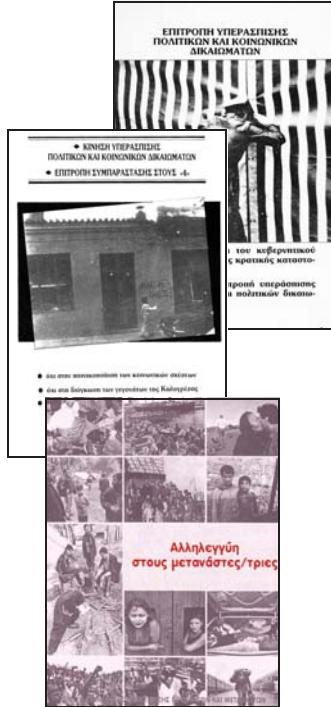
Η εκδοτική δραστηριότητά μας, λοιπόν, μπορεί να χωριστεί στις εξής κατηγορίες:

- «Δελτίο Θυέλλης»: Έχουν εκδοθεί 19 τεύχη – ανάμεσά τους τα αφιερώματα στα ΜΜΕ (1995), στην

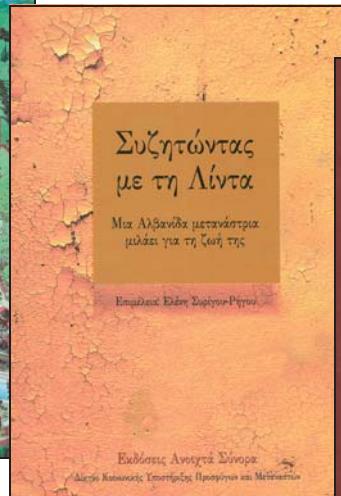
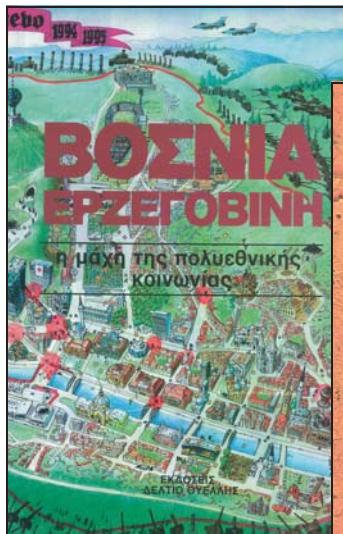
ελληνο-τουρκική αντιπαράθεση (1996), στο ρατσισμό (1997), στο Μάη '68 (1998), στα δικαιώματα στη «νέα εποχή» (1999), στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση (2001) και στα κινήματα κατά της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης (2006), όλα, κατά γενική ομολογία, πλούσια σε ύλη.

ΔΙΚΤΥΟ

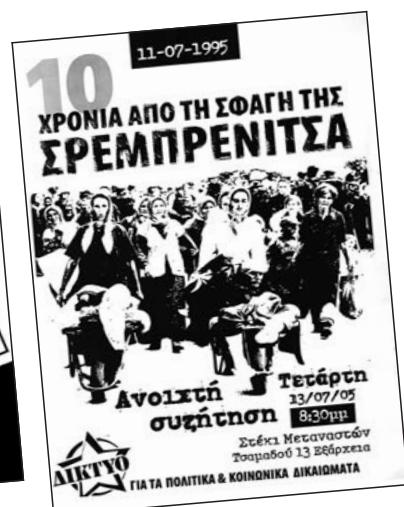
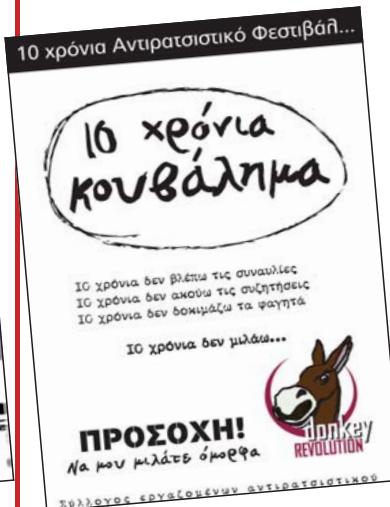
ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

- Μπροσούρες:** Η Κίνηση και το Δίκτυο έχουν εκδώσει περίπου 20 μπροσούρες είτε για να στηρίξουν καμπάνιες τους είτε για να αναλύσουν θέματα που αναδείκνυε η συγκυρία. Ενδεικτικά: «Αλβανική Εξέγερση»/1997, «Α. Λεσπέρογλου: μια υπόθεση πολλών αντιστάσεων»/2000, «Προβληματισμοί για τον πόλεμο, τον πατριωτισμό, τον ιμπεριαλισμό, την εθνική αυτοδιάθεση, το διεθνισμό»/2000, «Ουράνιοι τιμωροί και "ουράνιες θυσίες"»/2001, «Δεν υπάρχουν αναλώσιμοι άνθρωποι και περιττά δικαιώματα»/2003.
- «Ανοιχτά σύνορα»:** Το ετήσιο ενημερωτικό δελτίο του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών (έχουν εκδοθεί 13 από το 1995 έως το 2007), στο οποίο καταγράφεται η δράση του αντιρατσιστικού κινήματος, συνοψίζονται τα προβλήματα και διαμορφώνονται οι διεκδικήσεις της περιόδου.
- Ετήσιο Ημερολόγιο του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών:** Εκδίδεται από το 1998, αφιερωμένο κάθε χρόνο σε ένα θέμα που αφορά τη μετανάστευση, την προσφυγιά, την ξενοφοβία ή το ρατσισμό. Η επιτυχία του ημερολογίου είναι ιδιαίτερα μεγάλη ενώ

σημαντικός αριθμός καλλιτεχνών έχει συνεργαστεί με το Δίκτυο για την εικονογράφηση του ημερολογίου.

- Το 1993 εκδίδεται (από την Α.Α.Σ.) το «**Χωρίς σύνορα - Αντιπολεμικές σελίδες**», ένα βιβλίο για τον ελληνικό εθνικισμό, το αντιπολεμικό κίνημα στον 20ό αιώνα, τις μειονότητες κ.λπ., στο οποίο συμπυκνώνεται όλη η ιδεολογικοπολιτική συζήτηση για το Μακεδονικό.
- Το 1996, με επιμέλεια της Σίσυντς Βωβού, εκδίδεται το βιβλίο «**Βοσνία Ερζεγοβίνη: Η μάχη της πολυεθνικής κοινωνίας**». Στις 280 σελίδες του γίνεται εκτενής αναφορά σε όλες τις πτυχές του Βοσνιακού, από διεθνιστική σκοπιά.
- Το 2000, με επιμέλεια της Ελένης Συρίγου-Ρήγου, κυκλοφόρησε το «**Συζητώντας με τη Λίντα**», η συγκλονιστική αφήγηση μιας αλβανίδας μετανάστριας για το «εκεί» και το «εδώ».
- Το 2006, εκδόθηκε το βιβλίο «**Αγγελική Ξύδη: όλα για όλους, τίποτα για μας**», αφιερωμένο στη μνήμη της, με κείμενα της ίδιας καθώς και συντρόφων-ισσών της στην 30χρονη διαδρομή της στο κίνημα.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ-ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Με αφετηρία, κυρίως, ζητήματα που αναδεικνύει η πολιτική συγκυρία, το Δίκτυο, είτε στις τακτικές συναντήσεις του είτε με τη μορφή εκδηλώσεων, έχει πραγματοποιήσει πολλές συζητήσεις, σε ευρύτατο φάσμα θεμάτων. Εντελώς ενδεικτικά αναφέρουμε τις 10 ανοιχτές συζητήσεις της Κίνησης Αθήνας από τον Οκτώβριο του 1997 ως το Μάρτιο του 1998 (• Μετανάστες και νομιμοποίηση • Ευρωπαϊκά κινήματα • 30 χρόνια από το θάνατο του Τσε • «Κοινωνικός διάλογος» και συνδικαλιστικό κίνημα • Ιράκ: Το διπλό εμπάργκο • Κυπριακό: Επαναπροσέγγιση, αλλά πώς; • Αίγυπτος - Αλγερία: Μύθοι και αλήθειες για τον «ισλαμικό κίνδυνο» • Η μεταρρύθμιση Αρσένη και η στάση του κινήματος • Το κίνημα των γάλλων ανέργων • Κριτική στις θεωρίες περί «τέλους της εργασίας»). Στη Θεσσαλονίκη έχει δοθεί βαρύτητα στον ιδεολογικοπολιτικό διάλογο για ζητήματα εργασίας, νέων μορφών κοινωνικής/συνδικαλιστικής οργάνωσης κ.λπ. Σε όλες τις κινήσεις του Δικτύου έχουν γίνει ανοιχτές συζητήσεις/εκδηλώσεις για όλα τα μεγάλα ζητήματα της εποχής μας, από την ιμπεριαλιστική «αντιτρομοκρατική σταυροφορία» μέχρι τη ζαπατίστικη εξέγερση και την παλαιοτινιακή Ιντιφάντα και από τη διάλυση του «κράτους πρόνοιας» ως την «εικονική δημοκρατία» των MME (και πάλι ενδεικτικά

AKTyo

αναφέρουμε τις εκδηλώσεις στην Αθήνα, 16-17/6 1995, και στη Θεσσαλονίκη, στις 20/6/2995, με τον εύγλωττο τίτλο «Ενός κακού media έπονται ...»).

Μετά το 1996, με εφαλτήριο τη ζαπατίστικη εξέγερση και την ελπιδοφόρα κινητικότητα στο ευρωπαϊκό κοινωνικό κίνημα και σε τμήματα της Αριστεράς, το Δίκτυο περιλαμβάνει στον προβληματισμό και τις αναζητήσεις του τη «διάσταση Αριστερά», που μέχρι τότε περιορίζόταν κυρίως σε εκτιμήσεις τακτικού χαρακτήρα, σε ζητήματα συμμαχιών κ.λπ. Αυτή η, κατά κάποιον τρόπο, σύζευξη του «αυτόνομου κινηματισμού» με τον «αριστερό αντικαπιταλισμό» επηρεάζει σημαντικά –και ελπίζουμε πρωθητικά– τη φυσιογνωμία και τη δράση του Δικτύου.

Σε αυτό το πλαίσιο, εγκαινιάζεται ένας κύκλος, μικρών και μεγάλων, ανοιχτών συζητήσεων με εισηγητές-ριες στελέχη της ευρωπαϊκής –και όχι μόνο– Αριστεράς (από την LCR, τα Compas, το Μπλόκο της Πορτογαλίας, τη γερμανική Libertad, το τουρκικό ODP κ.λπ.) ενώ, παράλληλα, το Δίκτυο, την περίοδο 2000-2001, συμμετέχει στην Πρωτοβουλία για το Συντονισμό και την Κοινή Δράση της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

ΔΙΚΤΥΟ

I9I

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΙΝΓΚ

Η Κίνηση, έχοντας μέλη μόνο στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, στα επτά χρόνια της ζωής της πραγματοποίησε μερικές κοινές ολομέλειες και μία πανελλαδική συνάντηση, στις 22 και 23 Ιουνίου 1991, με κύριο στόχο την αποσαφήνιση της φυσιογνωμίας της μετά την αποχώρηση αρκετών μελών της το Μάρτιο του 1991.

Αντίστοιχα ήταν και τα θέματα της συνάντησης:

- Συρρίκνωση της νομιμότητας των κοινωνικών αγώνων, καταστολή και τρομολαγνεία.
- Νέα τάξη πραγμάτων, ρατσισμός και μιλιταρισμός.
- Νομιμότητα, βία και δικαιώματα.
- Αντιαυταρχικό κίνημα: θεματολογία και συμμαχίες.

Το Δίκτυο κάνει την ιδρυτική συνάντησή του στις 4/5 Δεκεμβρίου του 1994 και έκτοτε έχει πραγματοποιήσει έξι πανελλαδικές συναντήσεις (1996, 1998, 2000, 2003, 2005, 2007), με συμμετοχή των κινήσεων της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, της Λαμίας και –μετά το 2005– του Βόλου, καθώς και συντρόφων-ισσών από την Κοζάνη, τη Ζάκυνθο, την Καλαμάτα, τη Σάμο και μερικές ακόμα πόλεις της Ελλάδας σε κάποιες από τις πανελλαδικές συναντήσεις.

Οι πανελλαδικές συναντήσεις του Δικτύου στηρίζονται σε εισηγήσεις που, στον έναν ή τον άλλο βαθμό, έχουν προσυζητηθεί στις κινήσεις των πόλεων και ορισμένες από αυτές (για τα δικαιώματα, το νεοφιλελευθερισμό, τη διεθνοποίηση της καταστολής, τη δυναμική του κινήματος κατά της

παγκοσμιοίσης κ.λπ.), υιοθετούμενες ομόφωνα, αποτέλεσαν –και αποτελούν– βασικές συνιστώσες του προσανατολισμού μας.

Στο Δίκτυο γίνονται, επίσης, πανελλαδικές συναντήσεις συντονισμού της δράσης του (δύο τρεις κάθε χρόνο) στις οποίες συμμετέχουν όσα μέλη του επιθυμούν και μπορούν, με κύριο έργο την οργάνωση των άμεσων παρεμβάσεών μας και το σχεδιασμό των μεσοπρόθεσμων πρωτοβουλιών μας.

Σημαντικό ρόλο στο συντονισμό της δουλειάς μας παίζουν τα ετήσια πανελλαδικά κάμπινγκ του Δικτύου στο τέλος του καλοκαιριού. Το πρώτο κάμπινγκ έγινε από την Κίνηση το 1994 (27-28 Αυγούστου στην Κάτω Γατζέα Βόλου) και από τότε, εκτός από το 1998 (που έγινε η Διεθνής Συνάντηση των Ευρωπορείών στη Χαλκιδική), γίνεται κάθε χρόνο πανελλαδικό κάμπινγκ (Κ. Γατζέα, Πλαταμώνας, Κ. Γατζέα και Χορευτό είναι οι διαδοχικοί τόποι διεξαγωγής του).

Τα πανελλαδικά κάμπινγκ (τα τελευταία χρόνια διαρκούν τέσσερις μέρες) μας επιτρέπουν να προγραμματίζουμε τη δράση μας στην αρχή της «σεζόν», συζητώντας παράλληλα και ζητήματα ευρύτερου ιδεολογικοπολιτικού ενδιαφέροντος (η σχέση «κοινωνικού» και «πολιτικού» στο απελευθερωτικό εγχείρημα, η στάση απέναντι στην Ε.Ε. από αντικαπιταλιστική σκοπιά, Αριστερά και κοινωνικά κινήματα, κρατική καταστολή και κινηματική αντιβία κ.λπ.).

Τα κάμπινγκ, βέβαια, επιτελούν και... ευρύτερο κοινωνικοπολιτιστικό έργο δίνοντας μία –ακόμα-ευκαιρία στους/στις συντρόφους-ισσες να διασκεδάσουν.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Kαθημερινό πλέον φαινόμενο η παρουσία στον Τύπο ενός ή και περισσοτέρων κατορθωμάτων των λεγεωνάριων του στρατηγού Δροσογιάννη. Η νεανική αιδώς της πρώτης πασοκικής τετραετίας, που επιμελώς απέκρυψε ανάλογα κατορθώματα, αποδίδοντάς τα σε «αστυνομικές υπερβάσεις» ή «θύλακες ανωμαλίας», αντικαθίσταται πλέον από τη θεαματική προβολή της αυταρχικής πολιτείας της κρατικής εξουσίας. Στόχος αυτής της αλλαγής όχι μόνο η καταστολή ανεπιθύμητων συμπεριφορών, που η κρίση πολλαπλασάζει, αλλά και ο εθισμός της κοινής γνώμης στη συρρίκνωση της νομιμότητας των ποικίλων μορφών της κοινωνικής πάλης.

Η εγκατάσταση της αστυνομίας στο κέντρο της δημόσιας ζωής, η εκχώρηση πολιτικών, πολιτιστικών και λοιπών αρμοδιοτήτων στα MAT και η αναβάθμιση του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης σε κεντρικό εκφραστή της κυβερνητικής πολιτικής, μας πείθουν ότι το ΠΑΣΟΚ κατορθώνει επιτέλους τη σύζευξη των ανταγωνιστικών εκδοχών του ιστορικού διλήμματος «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» και επιτυγχάνει το «σοσιαλισμό με βαρβαρότητα». [...]

'Ομως δεν μας ανησυχεί τόσο ο στρατηγός και τα βίτσια του, μας ανησυχεί κυρίως η αποδοχή (συναινετική ή όχι, ολίγον ενδιαφέρει...) εκ μέρους της κοινωνίας αυτής της διαρκούς επίδειξης κρατικής δύναμης, είτε παρουσιάζεται ως καταστολή είτε ως απαράβατη εισοδηματική πολιτική κ.ο.κ. Είναι ο κοινωνικός κατακερματισμός, η παγίωση εν τέλει μιας «κοινωνικής δεξιάς» που επιτρέπουν την ποινικοποίηση της πολιτικής πάλης, τη γελοιοποίηση του πανεπιστημακού ασύλου, τις προληπτικές συλλήψεις, την καθέρωση της κατηγορίας συλλογικής ευθύνης, την εισβολή σε εργοστάσια, το ηλεκτρικό φακέλωμα, τις σκευωρίες, τα βασανιστήρια πολιτικών κρατουμένων, την κτηνωδία του «σωφρονιστικού συστήματος» και την εξόντωση ποινικών φυλακισμένων, όταν δολοφόνοι σαν το Μελίστα (τον θυμόμαστε;) κυκλοφορούν ελεύθεροι. Είναι αυτός ο καλπάζων κοινωνικός συντηρητισμός που επιτρέπει στο ΠΑΣΟΚ να μην έχει «αίσθηση του μέτρου». [...]

Απέναντι σ' αυτή τη μάλλον ανυπόφορη κατάσταση, η αυταπάτη ότι μπορεί να επιτευχθεί οποιαδήποτε κοινωνική ή πολιτική νίκη αγνοώντας την καταστολή μπορεί να αποβεί καταστροφική. Όσο είναι προφανές ότι τη σκληρότερη καταστολή την υφίστανται κατηγορίες ακραίες, ισχνές ή «αντιπαθείς» άλλο τόσο είναι προφανές ότι το μήνυμα που περικλείουν αυτές οι επιχειρήσεις, όπως και οι κοινωνικές συνειδήσεις που διαμορφώνουν, έχουν συνέπειες που αφορούν και αυτούς που δεν αισθάνονται άμεσα θιγόμενοι. Πόσο υπερβολική μπορεί να θεωρηθεί σήμερα η άποψη ότι μια κοινωνία που δεν ευαισθητοποιείται όταν βασανίζονται κάποιοι «εξτρεμιστές», είναι αδύνατο να υποστηρίξει ενεργητικά μια εργατική διεκδίκηση;

Φρονούμε λοιπόν ότι η ενεργητική, ενωτική και συνεχής δράση για την αναχαίτιση του κυβερνητικού αυταρχισμού είναι αναγκαίος όρος για τη θετική έκβαση οποιασδήποτε λαϊκής διεκδίκησης, είναι στοιχειώδης κοινωνική αυτοάμυνα, προτείνουμε δε την έναρξη μιας πλατιάς συζήτησης για τη συγκρότηση ενός μόνιμου σχηματισμού με αποκλειστική δραστηριότητα την υπεράσπιση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων.

Αυτό το κείμενο κυκλοφόρησε τον Ιούλιο του 1986, με 50 υπογραφές,
και αποτέλεσε την αφετηρία για τη δημιουργία
της Επιτροπής Υπεράσπισης Κοινωνικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Η απόρριψη της αίτησης για μείωση ποινής του Χρήστου Ρούσου, που ουσιαστικά ταυτίζεται με νομότυπη απόφαση για φυσική του εξόντωση, αποτελεί το πιο αντιπροσωπευτικό δείγμα και γι' αυτό την πιο χαρακτηριστική έκφραση της ωμής και απροσχημάτιστης βίας, με την οποία επιχειρεί πλέον η πολιτική εξουσία να επιβληθεί πάνω στις κοινωνικές αντιθέσεις και διαδικασίες.

Είναι αυτός ο τρύπος διακυβέρνησης, που τόσο προκλητικά και εξόφθαλμα καταφεύγει στην υποκριτική απόφαση στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, να „αγνοεί“ ότι η λειτουργία της απονομής χάρης δεν έχει που δεν επιτρέπει στην κυβέρνηση να βολεύεται πίσω από επικλήσεις της δήθεν «διαφοροποιημένης» θέσης της. Είναι αυτός, λοιπόν, ο λόγος, που καθιστά τόσο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας όσο και την κυβέρνηση συνένοχης στην επικείμενη δολοφονία του Χ. Ρούσου.

Το κίνημα για την αποφυλάκιση του Χ. Ρούσου είναι κίνημα ενάντια στον κοινωνικό ρατσισμό. Ενάντια στην οξυμένη καταστολή, ενάντια στη βάρβαρη φυσική και ψυχολογική βία μέσα από την οποία το ρεύμα των δικαιούων οδηγεί τους κρατούμενους στην υλοκληρωτική εξόντωση

- **ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ**
- **ΑΜΕΣΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟΥ Χ. ΡΟΥΣΟΥ**
- **ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ Χ. ΡΟΥΣΟ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ**

Όλοι σήμερα ΛΕΜΠΤΗ στις 6 μ.μ.
στα Προπύλαια
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Προκήρυξη της Επιτροπής, το Φεβρουάριο του 1987,
αμέσως μετά την απόρριψη της αίτησης χάριτος του Χρ. Ρούσου
από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Χρ. Σαρτζετάκη.

ΔΙΚΤΥΟ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

[...] Η πρότασή μας αφορά τη συστηματική ενασχόληση με ζητήματα υπεράσπισης των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, τη συσπείρωση ενός δυναμικού ικανού να συγκροτήσει ένα σχήμα πειστικής και αποτελεσματικής υπεράσπισης αυτών των δικαιωμάτων, τη διαμόρφωση απόψεων και φυσιογνωμίας που να δίνουν ένα ριζοσπαστικό προσανατολισμό στη δραστηριότητά μας, χωρίς να αναιρούν την αποτελεσματικότητά της, τη σύνδεση με τα ίδια τα κινήματα ή τις κατηγορίες που δοκιμάζουν τον κρατικό αυταρχισμό όταν διεκδικούν τα δικαιώματά τους.

Πιστεύουμε ότι τα παραπάνω αναδεικνύουν τη σημασία αλλά και το βαθμό δυσκολίας που ενέχει μια δουλειά για τα πολιτικά κοινωνικά δικαιώματα. Η επιτυχία της θα κριθεί, εκτός των άλλων, και από την ανταπόκριση που θα συναντήσει στο ξεκίνημά του ένα τέτοιο εγχείρημα.

- Καλούμε τους συντρόφους της Αθήνας να συμμετάσχουν στην Επιτροπή.
- Καλούμε τους συντρόφους των άλλων –και κυρίως της Θεσσαλονίκης– να συγκροτήσουν ανάλογα σχήματα, για μια δουλειά γύρω από τα πολιτικά κοινωνικά δικαιώματα με συνέχεια και αποτελεσματικότητα[...]

Περιεχόμενο της Επιτροπής

[...] Το πρώτο συμπέρασμα που απορρέει άμεσα –αν ήταν σωστή η ανάλυση που προηγήθηκε– είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει σήμερα αποτελεσματική πολιτική αντιμετώπισης της καταστολής χωρίς να ανάγεται και να παρεμβαίνει σε όλα εκείνα τα επίπεδα που σχετίζονται, έστω και έμμεσα, με το επίπεδο εκδήλωσης της άμεσης κρατικής βίας. Αν δεν μας εκφράζουν –και δεν μας εκφράζουν– εκτιμήσεις της μορφής «εκφασισμός» από τη μια, ή «κρούσματα αυταρχισμού» από την άλλη, είμαστε υποχρεωμένοι να αναζητήσουμε το όλο πλέγμα ιδεολογικών, θεσμικών, πολιτικών ακόμα και «ηθικών» παρεμβάσεων του κράτους που συναρθρώνουν το «θερμοκήπιο» μέσα στο οποίο αναφύεται και αλματωδώς αναπτύσσεται η κρατική κατασταλτική πρακτική. Πιστεύουμε ότι η σημερινή δυνατότητα άσκησης καταστολής στον εργατικό, για παράδειγμα, χώρο σχετίζεται αρκετά άμεσα και με το επιτυχές της εφαρμογής της στα Εξάρχεια. Άλλα το επιτυχές αυτής της εφαρμογής εξαρτάται και από το βαθμό επέκτασης του αντινεολαϊστικου ρατσισμού, μέσα

ανάπτυξης –αλλά και μορφές– του οποίου αποτελούν η πολιτική για τα ναρκωτικά ή ο νόμος για τη βία στα γήπεδα, οι αφαιρέσεις διπλωμάτων κ.λπ. Και βέβαια, όλα μαζί τα παραπάνω προϋποθέτουν την ολοκλήρωση του εγχειρήματος αποστιγματισμού και «λεύκανσης» των κατασταλτικών μηχανισμών, ολοκλήρωση που συναρτάται με το βαθμό δημοσιοποίησης της κατάστασης στις φυλακές, ακόμη, σε τελευταία ανάλυση, και με την πρόσφατη υστερία γύρω από τον Ρωχάμη. Όλοι, λοιπόν, οι παραπάνω ενδεικτικά αναφερόμενοι τομείς, όπως και αρκετοί άλλοι («αντιτρομοκρατικές» διακρατικές συμφωνίες και νομοθετήματα, EKAM, φυλετικός ρατσισμός κ.λπ.), είναι απαραίτητο να αποτελέσουν σήμερα τομείς παρέμβασης μιας Επιτροπής για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα. Προφανώς ένα τόσο σύνθετο και πολύμορφο πλέγμα καθηκόντων είναι δυνατό να αντιμετωπιστεί μόνο μέσα από κατάλληλες ιεραρχήσεις και προτεραιότητες. Νομίζουμε ότι δύο θα πρέπει να είναι τα βασικά κριτήρια αυτών των ιεραρχήσεων. Αφενός, η συγκυρία και, αφετέρου, η δυνατότητα σύνδεσης με υπαρκτά ή –δυνάμει υπαρκτά– κοινωνικά υποκείμενα σε κάθε τομέα. Από αυτή τη σκοπιά το επίπεδο «εργατικό κίνημα και καταστολή» αλλά και ο EKAM ή η καταστολή σε ειδικές πολιτικές κοινωνικές κατηγορίες ιεραρχούνται ως πρώτης προτεραιότητας. Αυτό όμως που εδώ θα θέλαμε κυρίως να καταγράψουμε είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει δουλειά για την καταστολή παρά μόνον απεγκλωβισμένη από την οπτική της ενασχόλησης μόνο με την ειδική μορφή της «κρατικής τρομοκρατίας», της άμεσης κρατικής βίας. Σήμερα, που το ΠΑΣΟΚ δεν αισθάνεται πια την ανάγκη χρησιμοποίησης απολογητικού τύπου επιχειρημάτων («θύλακες της Δεξιάς στους μηχανισμούς»), που ουδόλως ενοχλείται αλλά συστηματικά επιδιώκει την καταγραφή του ως κόμματος του «Νόμου και της Τάξης», σε μια τέτοια περίοδο, λοιπόν, η σημασία της σχεδιασμένης παρέμβασης από την πλευρά της εξουσίας –στο ιδεολογικό επίπεδο–, της συστηματικής καλλιέργειας και μεταστροφής των πνευμάτων (όταν μάλιστα αναφερόμαστε σε μια χώρα που βίωσε δικτατορίες, εμφύλιο και μετεμφυλιακό κράτος), είναι ιδιαιτέρως κρίσιμη. Και ακριβώς αυτός ο «συνολικός» και πολυεπίπεδος τρόπος προώθησης της κρατικής κατασταλτικής πολιτικής επιβάλλει και στην κάθε απάντηση το δίλημμα: να είναι κι εκείνη «συνολική» και πολυεπίπεδη ή να μην είναι καν απάντηση...

Τα αποσπάσματα που δημοσιεύονται εδώ προέρχονται από το ιδρυτικό κείμενο της Επιτροπής το Σεπτέμβριο του 1986.

ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Oι υπογραφόμενοι πολίτες και όσοι/ες θελήσουν να υποστηρίξουν την προσπάθειά μας αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία δημιουργίας της ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ.

Επιδίωκουμε:

Να πυκνώσουμε τις κοινωνικές αντιστάσεις απέναντι στις ενισχυμένες κατασταλτικές πρακτικές του σύγχρονου αυταρχικού κράτους.
Να συμβάλουμε στη δημιουργία του κοινωνικού κινήματος που σταθερά και συστηματικά –με διάρκεια– θα αντιμετωπίζει τα καθημερινά φαινόμενα συμπίεσης των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων ως συστατικά στοιχεία της πολιτικής που ασκεί η σημερινή εξουσία με στόχο τη χειραγώγηση των ασθενέστερων οικονομικά και κοινωνικά τάξεων και οιμάδων πολιτών.

Να αντισταθούμε στην κρατική ιδεολογία που, λειτουργώντας εκφοβιστικά για την πλειοψηφία των πολιτών, επιδιώκει να εξασφαλίσει τη σιωπή ή τη συναίνεστή τους, απομονώνοντας και στιγματίζοντας κάθε φορά ορισμένες οιμάδες ή άτομα μέσα στο κοινωνικό σώμα.

Να αντιπαρατεθούμε στο σύνθετο πλέγμα ιδεών και νοοτροπιών που επιτρέπουν και στις λαϊκές τάξεις να αποδέχονται και να αναπαράγουν ως ορθή τη λογική του νόμου και της τάξης του σύγχρονου αστικού κράτους.

Να αντιδράσουμε στην κοινωνική απάθεια απέναντι στην καταπάτηση των ατομικών ελευθεριών.

Να στηρίξουμε τα θύματα της κοινωνικής και πολιτικής καταστολής στον αγώνα για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων τους.

Να βοηθήσουμε στο ξεπέρασμα των στεγανών του εργατικού κινήματος, στον αγώνα του ενάντια στον κρατικό αυταρχισμό, στην κατανόηση της κοινότητας και της καθολικότητας του αγώνα. [...]

[...] Η κίνησή μας δεν αποτελεί κεραυνό στην αιθρία. Τα τελευταία δύο χρόνια η οικονομική και κοινωνική πολιτική της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ προωθείται με την ενεργοποίηση πολλαπλών κατασταλτικών μηχανισμών και πρακτικών, ιδιαίτερα στις περιπτώσεις που εκδηλώνονται κοινωνικές αντιστάσεις. [...]

[...] ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΟΡΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΜΑΣ

Δεν είμαστε οι μόνοι/ες ούτε οι πρώτοι/ες. Οιμάδες πολιτών, πρωτοβουλίες και οργανώσεις έχουν ήδη υποδείξει τρόπους αντίδρασης. Καταθέτουμε τη συμβολή μας και επιμένουμε στη σταθερότητα και τη διάρκεια του αγώνα που αναλαμβάνουμε, γνωρίζοντας ότι θα αντιμετωπίσουμε πολλαπλές δυσκολίες. Είμαστε ανοιχτοί τόσο στη φυσιογνωμία και τις πρωτοβουλίες της Κίνησης όσο και στη συνεργασία με οιμάδες ή άτομα που έχουν ανάλογους στόχους. Πρόθεσή μας είναι να κινηθούμε πολύμορφα και ανοιχτά με ριζοσπαστικό και μαζικό τρόπο.

ΝΑ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΟΥΝ ΤΩΡΑ ΟΙ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΑΣ!

Αναγούμε την ώμεσ αποφυλάκιον των κρατουμένων αγωνιστών της ΕΑΣ και την παύση κάθε σίων σε βάρος τόσο των ίδιων όσο και των υποβούντων συναδέλφων τους που αγωνίστηκαν και συγνώνταν για να υπερασπίσουν το δικαίωμα τους στην δουλειά.

Καταγγέλουμε την στάση της Κυβέρνησης, της δικαστικής εξουσίας και της αστυνομίας απέναντι στο κίνημα της ΕΑΣ και ειδικά στους φυλακισμένους αγωνιστές ως εκδικητική, εκφοβιστική και αντιδημοκρατική, που εξεφεύγει κάθε έννοια νομιμότητας και δικαίου.

Γνωρίζουμε ότι η κράτηση των Ν. Κωστή, Γ. Μαστραγγελή, Ν. Χατζαντωνίου και Σπ. Ρωμαίου αποτελεί πολιτική ομρία που ακόπο έχει να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους και να πειτουργήσει ως παράδειγμα προς απόφυγή για όλες τις ζωντανές δυνάμεις του συνδικαλιστικού και ευρύτερου κοινωνικού κίνηματος που αντιστέκονται στην κυβερνητική πολιτική της λιτότητας, της ανεργίας και της τρομοκρατίας.

Ποτεύουμε ότι ο αυταρχιομός που η κυβέρνηση επιδεικνύει στους αγωνιστές της ΕΑΣ είναι στατικό μέρος του γενικότερου οικονομικού και πολιτικού αυταρχιομού της, των ιδιωτικοποίεσ-ων, των αποθέουσεων, της φτώχειας, των αντιαπεργιακών νόμων και των MAT.

Θεωρούμε ότι ο αγώνας για την αποφυλάκιον των αγωνιστών της ΕΑΣ είναι υπόθεση οιάσκηπρου του εργατικού και του νεολαίστικου κίνηματος και των οργανώσεων τους, είναι υπόθεση κάθε επεύθερου ανθρώπου και δημοκρατικού πολίτη που ασφυκτικά μέσα στη πλαίσιο του νεοφιλελέυθερου αυταρχιομού και της «νέας τάξης» της ελευθερης αγοράς και της αγοραίας επειθερίας. Καλούμε σε ιαζική κινητοποίηση για την ώμεσ απελευθέρωση των αγωνιστών της ΕΑΣ και για την δημιουργία ενός κινήματος κοινωνικής αλληλεγγύης και υπεράσπισης των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων των εργαζομένων και της νεολαίας.

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΥΜΒΟ ΜΑΡΑΘΩΝΑ
ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ
ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ

Τύμβος Μαραθώνα: 7 π.μ.
Πλατεία Παλλήνης: 10 π.μ.

Άρειος Πάγος: 5 π.μ.

- ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΑΣ
- ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ

Προκήρυξη
που μοιράστηκε
σε χιλιάδες αντίτυπα
το Μάρτιο του 1993.

ΔΙΚΤΥΟ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ

Την Κίνηση την ξέρετε· θα έχετε παρακολουθήσει:

- τους αγώνες για την υπεράσπιση των θυμάτων της κρατικής βίας και της καταστολής, τη συμπαράστασή της στις εξεγέρσεις των φυλακισμένων
- την υποστήριξη στους Τούρκους και τους Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες, στους Παλαιστίνιους και τους Κινέζους φοιτητές
- τις προσπάθειές της κατά του Ενιαίου Κωδικού Αριθμού Μητρώου αλλά και κατά της Ολυμπιάδας του '92
- την υπεράσπιση των Αντιρρησιών Συνείδησης αλλά και των δικαιωμάτων των στρατιωτών, τις αντιπαραθέσεις της με τις «Επιχειρήσεις Αρετής» αλλά και τη συμβολή της για την αποποινικοποίηση των ναρκωτικών
- τη συστράτευσή της με τους κατοίκους της Αραβησσού αλλά και με τους απεργούς της Τράπεζας Πίστεως, του Μαντουδίου, της ΕΑΣ
- την πάλη της εναντίον του ρατσισμού
- την αντίθεσή της στο σερβικό επεκτατισμό, σε κάθε είδους εθνικισμό
- τις συγκρούσεις της με τον ελληνικό μεγαλοϊδεατισμό
- τις πρωτοβουλίες της για ένα νέο διεθνισμό, για την ειρήνη στα Βαλκάνια
- την υπεράσπιση των Αλβανών μεταναστών.

Θα 'χετε, σίγουρα, νοιώσει ανακούφιση όταν απελευθερώνονταν οι πολιτικοί κρατούμενοι.

Θα 'χετε απογοητευθεί όταν καταδικάστηκαν ο Χαμπντάν και ο Μαζοκόπος.

Θα 'χετε συγκινηθεί όταν σηκώθηκαν τα πανό στο στρατοδικείο της Άγκυρας.

Θα 'χετε –ίσως– ευχαριστηθεί όταν εξευτελιζόταν μέσα στο γραφείο του ο Τσεβάς.

Θα 'χετε –πιθανόν– εκνευρισθεί όταν από κάπου απουσίαζε ενώ θα έπρεπε να είναι παρούσα.

Όμως ένα πλούσιο παρελθόν δεν αρκεί. Θέλουμε και χρειαζόμαστε ένα εξίσου ζωντανό, μαχητικό και αποτελεσματικό παρόν.

Οι άνθρωποι της ΚΙΝΗΣΗΣ φρονούν ότι το υπάρχον σχήμα υπολείπεται σήμερα των περιστάσεων, δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά και νικηφόρα το σύνολο των προβλημάτων που θέτει, στο συγκεκριμένο τομέα, η εποχή μας.

Οι άνθρωποι της ΚΙΝΗΣΗΣ πιστεύουν ότι δε νοείται σήμερα εγχείρημα για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα αν δεν είναι σε θέση, επί παραδείγματι:

- να αποτρέψει (έστω να περιορίσει) την εθνική εκκαθάριση των Αλβανών που βρίσκονται στην Ελλάδα

- να προωθήσει έμπρακτα την αποποινικοποίηση των ναρκωτικών
- να εναντιώθει αποτελεσματικά στον ολοκληρωτισμό των Μέσων
- να υποστηρίζει, άμεσα και «υλικά», τα δικαιώματα όλων όσοι πραγματικά τα χρειάζονται.

Οι άνθρωποι της ΚΙΝΗΣΗΣ θεωρούν ότι είναι πλέον απαραίτο –αλλά και ρεαλιστικό– την «ευθύνη να αναλάβει» μια συλλογικότητα: πολύ ευρύτερη, πολιτικά ωριμότερη και [ως εκ τούτου] αποτελεσματικότερη.

Αν λοιπόν θεωρείς ότι οι γειτονικοί λαοί δεν είναι εχθροί μας και ότι ο εθνικισμός και ο ρατσισμός είναι ο πολιτισμός των ηλιθίων...

Αν νομίζεις ότι υπάρχει λύση για τα ναρκωτικά, η αποποινικοποίησή τους τώρα...

Αν επιμένεις ότι η κοινωνική αλληλεγγύη και η υπεράσπιση των θυμάτων της κρατικής βίας είναι αυτονόητη, πάνω από ιδεολογίες ή πολιτικές διαφορές...

Αν πιστεύεις ότι όλες οι διαφορετικότητες (εθνικές, θρησκευτικές, σεξουαλικές, συνείδησης) είναι ισότιμες και πρέπει να απολαμβάνουν ό,τι και οι υπόλοιποι πολίτες...

Αν αντιλαμβάνεσαι ότι οι σφαίρες των ΜΜΕ είναι στις μέρες μας το ίδιο επικίνδυνες μ' εκείνες των μπάτσων...

Αν συμφωνείς ότι για να δράσουμε μαζί για την υπεράσπιση των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων δεν είναι καθόλου απαραίτητο να συμφωνούμε στο ζήτημα των θεσμών, είναι όμως προϋπόθεση το να ταυτιζόμαστε στην ανταγωνιστική μας σχέση με το κράτος και τους μηχανισμούς τους.

Κι ακόμη, ότι ένα σχήμα στον τομέα των δικαιωμάτων δεν προϋποθέτει συνολικές πολιτικές ταυτίσεις αλλά και ότι μπορεί να υπάρξει μόνον ως συνολική πολιτική επιλογή και στάση ζωής, έχεις κάθε λόγο να συμμετέχεις μαζί με αρκετούς άλλους, άλλες, ενταγμένους/ες ή ανένταχτους/ες, στην απόπειρα για τη δημιουργία μιας νέας συλλογικότητας στο «χώρο» των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων.

Ας αναλάβουμε την πρωτοβουλία να συνδιαμορφώσουμε ένα ρεύμα πανελλαδικό, ένα ρεύμα που με όρους συλλογικότητας:

Θα έχει λόγο αλλά και θα δρα...

Θα αλλάζει συνειδήσεις αλλά και θα αντιστέκεται...

Θα τροποποιεί συσχετισμούς αλλά και θα νικάει...

Ένα ρεύμα που θα αντιστοιχεί στις ανάγκες της δουλειάς για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα στην εποχή της «Νέας Τάξης» και της «Νέας Εποχής».

Το κείμενο αυτό κυκλοφόρησε το Μάρτιο του 1994
με την υπογραφή «Σύντροφοι από την Καρδίτσα»
και αποτελεί την πρώτη δημόσια παρέμβαση
για το μετασχηματισμό της Κίνησης σε Δίκτυο.

ΙΔΡΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

[...]

Δημοκρατική και πολυπολιτισμική κοινωνία δεν είναι απλώς πραγματικότητα, είναι αξία και όραμα. Είναι η απάντησή μας στον πόλεμο και την εθνοκάθαρση που κυριαρχούν στην τ. Γιουγκοσλαβία, αλλά και στα εθνικιστικά συλλαλητήρια, τη λογοκρισία και τη μισαλοδοξία που ζούμε στη χώρα μας. Είναι τουλάχιστον φαιδρός ο ισχυρισμός που ακούγεται από πολλές πλευρές ότι όλοι οι εθνικιστές βρίσκονται εκτός των ελληνικών συνόρων. Για μας η ευαισθησία για τις εθνικές μειονότητες αποδεικνύεται πρώτα απ' όλα στην αλληλεγγύη μας απέναντι στις μειονότητες που ζουν στην Ελλάδα, στη Φλώρινα, την Αριδαία, την Κομοτηνή, τη Ξάνθη.

Βιώνουμε καθημερινά τον αυταρχισμό. Με τη μορφή της αστυνομικής αυθαιρεσίας και βίας. Με την επιβολή της κρατικής καταστολής. Με τη φυλετική βία και το σεξισμό. Με την ανοιχτή ή καλυμμένη λογοκρισία ριζοσπαστικών και εναλλακτικών απόψεων. Με τη χειραγώγηση ανθρώπων, συλλογικοτήτων αλλά και ιδεών στο σχολείο, τη δουλειά, την καθημερινή προμετωπίδα της πολιτικής του κ. Παπαθεμελή. Εισβολές MAT σε καταλήψεις σπιτιών και προληπτικές συλλήψεις αντιεξουσιαστικών, αστυνομία συνόρων, δικαστική αυθαιρεσία και διώξεις είναι λίγες από τις πλευρές της «δημοκρατίας με τάξη» ή μάλλον της «τάξης με δημοκρατία».

Είμαστε αντιμέτωποι με μια «ιδεολογική αντεπανάσταση» που έχει στόχο τα δικαιώματα. Οι εμπνευστές της τα θεωρούν εμπόδιο ιδεολογικό, πολιτικό και κοινωνικό στις νέες «ευέλικτες» και «αποτελεσματικές» μορφές διεύθυνσης της οικονομίας και άσκησης της πολιτικής εξουσίας. Είμαστε αντιμέτωποι με μια «σταυροφορία» που διαχέεται σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας, από την απαξίωση της κοινωνικής φιγούρας του συνδικαλιστή ή της φεμινίστριας

μέχρι την καταγγελία των κοινωνικών αγώνων ως αντικοινωνικών συμπεριφορών και των δικονομικών εγγυήσεων ως προσαγωγών της εγκληματικότητας. [...]

Είμαστε εδώ γιατί εμπνέομαστε από αξες και ιδέες ριζικά αντίθετες με αυτές που εκπορεύονται από τη λατρεία της ανάπτυξης, της επιχειρηματικότητας, των οικονομικών μεγεθών. Δε θέλουμε μια κοινωνία «εύρυθμη» στην οποία θα ευημερούν οι αριθμοί και θα δυστυχούν οι άνθρωποι, μια οικονομία χωρίς πληθωρισμό αλλά με ανεργία, μια ζωή «κανονισμένη» έτσι ώστε να ζούμε για να δουλεύουμε και όχι να δουλεύουμε για να ζούμε. Γ' αυτό δε θέτουμε σε διαπραγμάτευση τα δικαιώματα των εργαζομένων και των υπολοίπων «μη εξασφαλισμένων» – στην απασχόληση, το εισόδημα, την κοινωνική ασφάλιση, τη συνδικαλιστική οργάνωση και αγώνα. Αυτοί, με πρώτους τους τηλεοπτικούς κήγετορες, που καταγγέλλουν ότι εξαιτίας των εργαζομένων που απεργούν ταλαιπωρούνται πολίτες, είναι οι ίδιοι που έχουν κάνει ιδεολογία την κοινωνική αναλγησία. Αντίθετα, εμείς, όλοι όσοι και όσες υπερασπίζουμε τα δικαιώματα των εργαζομένων, είμαστε αυτοί που συνειδητά επιδιώκουμε τη διεύρυνη της θεματολογίας του συνδικαλιστικού κινήματος και αντιστρατεύομαστε τη σύγχυση μεταξύ δικαιωμάτων και προνομίων, του Έλληνα απέναντι στον ξένο, του υψηλόμισθου απέναντι στο χαμηλόμισθο.

Η στάση μας, η πρότασή μας, οι ιδέες μας, ο αγώνας που κάνουμε για κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα είναι εντελώς αντίθετα, κυριολεκτικά ξένα, με την κυριαρχία του πολιτισμού του θεάματος και της εικόνας. Όχι μόνο γιατί πρόκειται για πλαστικό πολιτισμό και ψευδή εικόνα. Άλλα και γιατί συμβαδίζουν με ένα μοντέλο πολιτικής εξουσίας αντικοινωνικό και παρασκηνιακό. Γιάπηδες, νεοορθόδοξοι και οπαδοί του Μπερλουσκόνι επιχειρούν να ρίξουν τα κινήματα, τις κοινωνικές αντιστάσεις και τις συλλογικότητες στα ιστορικά αζήτητα. Χλευάζοντας την πολιτική και τους πολιτικούς, καταγγέλλοντας το «πολιτικό κόστος», προετοιμάζουν ένα μοντέλο εξουσίας αδιάφορο απέναντι στα λαϊκά αιτήματα και μια κοινωνία που θα λειτουργεί με τους κανόνες μιας επιχείρησης. [...]

Αποσπάσματα από το ιδρυτικό κείμενο
του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα,
στην 1η Πανελλαδική Συνάντηση στις 4-5 Δεκεμβρίου 1994.

Ο ΣΩΒΙΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Έγινε κι αυτό! Η Ελληνική Αστυνομία και η Ελληνική Δικαιοσύνη διέ-
πραξαν μία ακόμα απροκάλυπτη φασιστική επίθεση!
Το Σάββατο 4/4 αστυνομικοί συνέλαβαν τα μέλη της Αντιπολεμικής
Αντιεθνικιστικής Συσπείρωσης Μ. Καλογεροπούλου, Β. Σωτηροπούλου, Χ.
Τσαμουρά και Σ. Μπουρνάζο γιατί μοίραζαν την προκρυψη που ακολουθεί.
Κρατήθηκαν στην Γενική Ασφάλεια, οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα, ο οποίος
και δρισε τη δίκη τους για τις 4 Μαΐου με τις παρακάτω κατηγορίες:

- Διασπορά ψευδών ειδήσεων
- Διατάραξη των διεθνών σχέσεων της χώρας

Στις 13 Απριλίου επίσης δικάζεται η φοιτήτρια Μαρία Κοζύρη γιατί κατέ-
βασε μια φασιστική αφίσσα!

Η εθνικιστική υστερία οδηγεί στη λογοκρισία, την ιδεολογική τρομοκρα-
τία, την αστυνομική και δικαστική καταστολή.

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟΙ ΛΑΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Εμείς, που υπογράφουμε αυτό το κείμενο, έχουμε διαφορετική άποψη, ριζικά αντίθετη, απ' αυ-
τήν της κυρέρνησης και του επίσημου συναινετικού πολιτικού κόσμου για τα εθνικά θέματα, το ζή-
τημα της τέως Γιουγκοσλαβικής Μακεδονίας και τους κινδύνους που απειλούν το λαό της χώρας
μας.

Είμαστε σίγουροι ότι παιζεται στις πλάτες μας ένα βράχιο παιχνίδι, που κι αν ακόμα δεν κοταλή-
λοπληρωμένοι δημιουργόφοι, στρατηγοί και μητροπολίτες προσπαθούν να μας πείσουν ότι κινδυ-
νεύουμε. Παρουσιάζουν μια εικόνα ασφυκτικής περικύλωσης της Ελλάδας που δημιουργεί ανασφά-
λεια και φόβο στους έλληνες πολίτες.

Εμείς λέμε ότι αυτό γίνεται σκόπιμα. Οι γηγέμονες μας καλλιεργούν την εθνικιστική υστερία, την
πατριδολαγνεία και την προγονολατρεία για να μάς κάνουν να ξεχάσουμε την οικονομική εξαθλίω-
ση, την ανεργία, τη συρρίκνωση του εισοδήματος και την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής μας, την
καταπίεση των φαντάρων και τα θανατηφόρα δυστυχήματα στο στρατό, την υποταγή τους στα πολι-
τικοστρατιωτικά σχέδια των μεγάλων υπεριαστικών δυνάμεων. Οι γηγέμονες μας προσπαθούν να
μας πείσουν ότι ταυτίζονται οι ανάγκες μας με τα συμφέροντα τους για να ουναινέσουμε στον δικό
του στόχο να γίνουν "Βαλκανιάρχες" και στις ευρύτερες επιδιώξεις των μεγάλων δυνάμεων στην πε-
ριοχή.

Μας λένε ψέμματα! Και μας δηλητηρίζουν με τον εθνικισμό, την πολεμοκαπηλεία και τον ρα-
τσισμό!

Θέλουν να μάς κάνουν να δεχόμαστε αδύσφορα τις δολοφονίες αλβανών φυγάδων στα σύνορα
από τα ειδικά στρατιωτικοαστυνομικά σώματα που έχουν συγκροτήσει...

Θέλουν να αγανακτούμε, όταν κάποιος στα Σκόπια κάνει εθνικιστικές δηλώσεις αλλά να χειρο-
κροτούμε, όταν ακούγονται πολύ χειρότερες στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη...

Θέλουν να εξαφανίσουν αξέιδες και παραδόσεις, που ευτυχώς διατηρεί ακόμα η ελληνική κοινωνία,
όπως η φιλοξενία, η αλληλεγγύη και η ανθρωπιά...

Ναι, ο ελληνικός λαός κινδυνεύει! Άλλα όχι από το άσπρο κρατίδιο που θρίσκεται στα θόρεια
σύνορα της χώρας μας. Ούτε από τους πεινασμένους αλβανούς πρόσφυγες!

Κινδυνεύουμε από τον πόλεμο που συνεχίζεται στην πρώην Γιουγκοσλαβία, και που η χώρα μας

μπορεί να εμπλακεί σ' αυτόν, αν η κυβέρνηση και η αξιωματική -κυρίως- αντιπολίτευση δεν εγκαταλείψουν τα μεγαλοϊδεάτικα σχέδια και κορώνες τους και δεν σταματήσουν το παιχνίδι της εθνικής πλειοδοσίας και του "ψηφοθηρικού πατριωτισμού".

Επιτέλους, ως πότε θα μας εμπαιζουν; Εμείς λέμε καθαρά: Οχι στο κλίμα πολέμου με την τ. Γιουγκοσλαβική Μακεδονία.

Πρέπει να σταματήσει η επιθετική και ρατσιστική αντιμετώπιση του γειτονικού λαού, με το πρόσωπο της χρήσης του ονόματος "Μακεδονία", που στο κάτω-κάτω το χρησιμοποιεί εδώ και μισό αιώνα. Έχει δικαιώματα και αυτός ο λαός να αυτοκαθοριστεί εθνικά και να αποκτήσει τη στοιχειώδη κρατική υπόσταση που θα επιτρέψει την επιβίωση του.

Είναι ντροπή να δεχόμαστε αδιαμαρτύρητα τον συνεχίζουμενο οικονομικό αποκλεισμό της γειτονικής χώρας όπως και τις διάφορες "αγωνιστικές" προτάσεις για στρατιωτική εισβολής σ' αυτήν....

Είναι ντροπή ν' αφήνουμε κάποιους με το πρόσχημα της καταπίεσης που υφίσταται η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία να κραυγάζουν για εισβολές και προσαρτήσεις εδαφών...

Δεν πρέπει να δεχτούμε οποιαδήποτε εδαφική επέκταση πρωθυΐουν τα σωβινιστικά επιτελεία σ' όποια χώρα κι αν βρίσκονται!

Πολλοί θα μας κατηγορήσουν για αυτές τις απόψεις μας ως "μειοδότες", "προδότες" ή και "πράκτορες". Αυτές οι κατηγορίες μας αφήνουν πανερά αδιάφορους. Οχι μόνο επειδή αρνούμαστε να δεχτούμε το γελοίο "εθνικό επιχείρημα" ότι όλοι οι εθνικιστές βρίσκονται εκτός Ελλάδας, ενώ στη χώρα μας υπάρχουν μόνο πατριώτες.... Άλλα και γιατί έρουμε, ότι οι διάφοροι "προστάτες των λαών", δυτικοί, ευρωπαίοι και ανατολικοί, εκμεταλλεύονται κυνικά την απελπίσια και τις αυταπάτες εκατομμυρίων εξαθλιωμένων ανθρώπων προκειμένου να διευρύνουν τις αγορές και τις ζώνες επιρροής τους.

Θέλουμε να ζήσουμε ειρηνικά μ' όλους τους λαούς των Βαλκανίων! Και απειλούμαστε από ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, εθνικιστικές κυβερνήσεις και ναζιστικά κηρύγματα περί φυλετικής καθαρότητας και εξόντωσης των μειονοτήτων!

Δεν είναι ντροπή για μια κοινωνία, να συμβώνουν αρμονικά στο εσωτερικό της διαφορετικοί πολιτισμοί και εθνικές ομάδες. Είναι τυμή της. Ντροπή είναι στο όνομα της ενότητας και της καθαρότητας του έθνους να καταπέζονται και να συντρίβονται οι μειονότητες.

Στην Ελλάδα ζουν και τούρκοι, πομάκοι, σλαβομακεδόνες και τσιγγάνοι! Για αυτές τις μειονότητες που ζουν στη χώρα μας νοιώθουμε ότι ακριβώς και για τους υπόλοιπους έλληνες πολίτες!

Δεν θέλουμε ούτε να τις εξαφανίσουμε ούτε να τις ενσωματώσουμε. Αντίθετα, αγωνιζόμαστε για να απολαμβάνουν όσες ελευθερίες και ευκαιρίες έχουμε όλοι μας και παράλληλα υπερασπίζουμε τα ίδια τέρα γλωσσικά, θρησκευτικά και πολιτιστικά δικαιώματα του που προκύπτουν από τη διαφορετική εθνική καταγωγή τους.

Εξ άλλου αυτά ακριβώς δεν διεκδικεί και η ελληνική κυβέρνηση για τις ελληνικές μειονότητες που ζουν σ' άλλες χώρες;

Οσοι αντιμετωπίζουμε τα βάρη της οικονομικής κρίσης, τις συνέπειες της αντιταϊκής πολιτικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη, την ανυπαρξία ουσιαστικής αντιπολίτευσης και τη διαλυτική πολιτική των συναινετικών κομμάτων στο συνδικαλιστικό κίνημα και στους δίκαιους αγώνες των εργαζομένων, οφείλουμε να αντιληφθούμε ότι εχθροί μας δεν είναι οι γειτονικοί λαοί, που αντιμετωπίζουν τα ίδια μ' εμάς, αλλά ο εθνικισμός, ο ρατσισμός και ο πόλεμος. Εναντίον τους θα πρέπει να εναθύμευτε οι μισθωτοί και οι νέοι των Βαλκανικών χωρών μέσα από κοινά αντιπολεμικά κινήματα, εκδηλώσεις και αγώνες αλληλούποστηρίξης και διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Γιατί ποιός μπορεί ν' αμφισθητήσει ότι τα "Σκόπια" μας κάνουν να ξεχνάμε την Αθήνα και την Θεσσαλονίκη της ακρίβειας, του Νέφους και της αστυνομοκρατίας;

Γιατί ποιός μπορεί να αμφισθητήσει ότι τα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία κρύβουν το λαόριο, το Μαντούδι και τους αγώνες που πρέπει να κάνουμε για να υπερασπίσουμε τη δουλειά, το εισόδημα και τις ελευθερίες μας;

Γιατί ποιός αμφιθάλλει, ότι στους άδικους πολέμους που μπορεί να μας οδηγήσουν οι ηγεμόνες μας, οι σίγουροι ηττημένοι θα είναι οι εργαζόμενοι, οι νέοι και οι λαοί που θα συρθούν σ' αυτούς;

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΝΤΙΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ

30/3/92

Αυτή η προκήρυξη πρωτοκυκλοφόρησε τον Απρίλιο του 1992 και για το περιεχόμενό της τέσσερα μέλη της Αντιπολεμικής Αντιεθνικιστικής Συσπείρωσης καταδικάστηκαν σε 19 μήνες φυλάκιση.

ΔΙΚΤΥΟ

"ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΚΑΧΥΠΟΠΤΟΙ ΡΩΤΑΜΕ"

Στις 30 Νοεμβρίου συνελήφθη ο καταζητούμενος **ΠΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ**. ΤΟΤΕ το γεγονός κυριάρχησε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ακούστηκαν και γράφτηκαν εκαποντάδες δηλώσεις, έγιναν αναδρομές, αναλύσεις, εκτιμήσεις. Τότε ήταν η ώρα των ειδικών.

ΤΩΡΑ που το θέμα έφυγε από την επικαιρότητα κι ο χρόνος άλλαξε, εμείς, αναγνώστες, ακροατές και θεατές αυτής της ιστορίας ρωτάμε:

-Μπορεί κάθε **ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ** να τον βαφτίζει αυθαίρετα "ψυχρό δολοφόνο", καταδίκαζοντάς τον πριν καν δικαστεί;

-Μπορεί κάθε **ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ** να παρουσιάζει τις αστυνομικές υποθέσεις ως πραγματικότητα, ν' αποσιωπά γεγονότα και να διαμορφώνει μεροληπτικά την κοινή γνώμη;

-Μπορεί κάθε **ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ** να παραπέμπει τη Βασιλική Μίχου με τον αντιτρομοκρατικό νόμο, μόνο και μόνο επειδή έχει δεσμό με το Γ. Μπαλάφα;

-Μπορεί κάθε **ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ** να κόπτεται γενικά υπέρ των ανθρώπινων δικαιωμάτων αλλά να σιωπά, όταν τα στερείται αυτός που τα χρειάζεται;

-Μπορεί η **ΚΟΙΝΩΝΙΑ** μας να θεωρείται ευνομούμενη και δημοκρατική, όταν οι κατήγοροι ακούγονται χίλιες φορές και ο κατηγορούμενος καμία;

Δεν γνωρίζουμε ούτε τον Γ. Μπαλάφα, ούτε τη Βασιλική Μίχου και τον Ανδρέα Κυριακόπουλο. Ομως αυτό δεν έχει καμία σημασία.

Γιατί όσα έχουν προηγθεί, από τη σκευωρία σε βάρος των Βογιατζίδη, Μπουκουβάλα ως το πρόσφατο αστυνομικό φίάσκο της υπόθεσης Σκυφτούλη, μας κάνουν εξαιρετικά κακύποπτους απέναντι στις επίσημες αλήθειες.

Γιατί πιστεύουμε ότι δεν είναι δυνατόν κάθε φορά να αναγνωρίζεται εκ των υστέρων το δίκιο του "κατηγορούμενου τρομοκράτη" και κανείς υπεύθυνος να μη δίνει λόγο γιά όσα ο κατηγορούμενος υπέστη.

Γιατί δεν είμαστε διατεθειμένοι να δεχτούμε ότι υπάρχουν αναλώσιμοι ανθρώποι και περιττά δικαιώματα.

ΑΒΔΕΛΙΩΔΗΣ ΔΗΜΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ
ΑΓΤΕΛΑΚΗ ΕΛΕΝΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ
ΑΘΑΝΑΣΑΤΟΥ ΠΑΝΝΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, Μέλος ΚΠΕ
Συνασπισμού
ΑΛΕΥΡΑΣ ΝΙΚΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ
ΑΜΠΑΤΖΟΓΛΟΥ ΠΕΤΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΥ ΕΛΕΝΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ
ΑΣΛΑΝΟΓΛΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ ΤΑΣΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΒΑΓΕΝΑ ΆΝΝΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ
ΒΑΓΙΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΒΑΠΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΒΑΘΙΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΒΑΚΟΛΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ Μέλος ΔΣ Συλλόγου Εμπορουμπαλ.

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΩΡΓΟΣ Μέλος Γραμματείας ΑΚΟΑ
ΒΟΤΣΗΣ ΠΑΡΓΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΒΟΥΛΕΑΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ Μέλος Γραμματείας ΑΚΟΑ
ΒΟΥΡΔΟΥΜΠΑΣ ΠΩΡΓΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
ΒΟΥΡΝΑ ΝΑΤΑΣΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΒΟΥΤΕΤΑΚΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ
ΒΟΥΤΣΗΣ ΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
ΒΟΥΤΥΡΑΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΙΔΟΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΒΡΥΧΕΑ ΑΝΝΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟΣ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΤΡΥΦΩΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΒΑΓΤΕΛΗΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΥΡΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΟΝΒΙΑΣ ΠΩΡΓΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Αυτό το κείμενο,
που υπογράφεται
από 350 πανεπιστημιακούς,
δημοσιογράφους, δικηγόρους,
στελέχη της Αριστεράς κ.ά.,
δημοσιεύτηκε
το Φεβρουάριο του 1993
σε καθημερινές εφημερίδες,
τρεις μήνες μετά τη σύλληψη
του Γιώργου Μπαλάφα.

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΝΥΠΑΚΟΗ-ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Υ πάρκουν στιγμές της Ιστορίας όπου ο ρους των γεγονότων εκτρέπεται, η τάξη του κόσμου κλυδωνίζεται, και ο χρόνος κυλαίει μιγγιαδώς. Είναι οι στιγμές που οι από κάτω δεν θέλουν να κυβερνηθούν και οι από πάνω δεν μπορούν να κυβερνήσουν, που η επιλογή της ρήξης υιοθετείται από τους πολλούς, που ο κοινωνικός μετασχηματισμός παύει να είναι ένα αναιμικό θεωρητικό ενδεχόμενο και αρχίζει να μετατρέπεται σε πολιτικό επιδικό. Είναι στιγμές τέτοιας πυκνότητας ως προς την ανταρτική δράση και τέτοιας βαρύτητας ως προς την πολιτική σημασία, ώστε η ιστορική ερμηνεία τους να γίνεται ένα από τα πεδία εκτύλιξης του κοινωνικού ανταγωνισμού. Παρά τις μακροχρόνιες και ιδιαίτερα έντονες προσπάθειες καππλείας, διαστρέβλωσης, και αφυδάτωσης του περιεχομένου του, το Πολυτεχνείο δεν έχει απωλέσει τον κοινωνικά ανταγωνιστικό χαρακτήρα του και παραμένει κτήμα της παράδοσης της βίξης και της ανατροπής. Τριάντα χρόνια μετά, το Πολυτεχνείο δεν είναι εθνική εορτή, αλλά σημείο συνάντησης των κινημάτων της αντίστασης και των ρευμάτων της αμφισβήτησης.

Χ ωρίς να έχουμε διάθεση να ωραιοποιήσουμε τη συγκυρία, χωρίς να παραβλέπουμε τον δυσμενή για τις υποτελείς τάξεις συσχετισμό δυνάμεων, χωρίς να λημμονούμε την έκταση και την ένταση της αστικής ηγεμονίας, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι η φετινή επέτειος είναι πολύ κοντά στην 17 Νοέμβρη 1973 απ' όπι οι αντίστοιχες του 1993 ή του 1983. Η ανάδοση της καινούργιας ριζοσπαστικοποίησης της νεολαίας και τημάτων εργαζομένων, η προϊόντα κοινωνικής και πολιτικής αριστεράς δείχνουν ότι το τοπίο αρχίζει να ενίσχυνται της κοινωνικής και πολιτικής αριστεράς δείχνουν ότι το τοπίο αρχίζει να αλλάζει. Το συγκλονιστικό κίνημα ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμοποίηση και τον μηπειαλιστικό πόλεμο, η παλαιστινιακή Ιντιφάτα, οι λαϊκές εξεγέρσεις στη Λατινική Αμερική (και κυρίως στη Βολιβία, την Ιταλία, το Καναδάστας, το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που διεξάγεται αυτές τις μέρες στην Παρίσι, το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ που μόλις έχει αρχίσει. Σημεία της καινούργιας εποχής όμως είναι και η εκρηκτική άνοδος πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων της αριστεράς όπως η LCR στη Γαλλία, η Κομμουνιστική Επανίδρυση, τα COBAS και οι Ανυπάκουοι στην Ιταλία, η ISO στις ΗΠΑ κ.ά. Οργανώσεις που αποδεικνύουν ότι μπορεί να γεφυρωθεί το κάσμα μεταξύ «πολιτικού» και «κοινωνικού», όπι μπορεί να υπάρξει μια μαζική αντικαπιταλιστική αριστερά.

Κ αι στην Ελλάδα, όμως, οι εξελίξεις επιταχύνονται. Η δημιουργία και ο μαζικοποίησης και μεγάλη συμμετοχή στις διεθνείς διαδιλλώσεις και φόρουμ, οι απεργίες του τελευταίου διαστήματος, οι διεργασίες στην κατεύθυνση της ανασύνθεσης και των ενωτικών παρεμβάσεων της αριστεράς, γεννάντε την ελπίδα ότι μπορεί να ανακοπεί η επίθεση στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, ότι μπορεί να υπάρξει το αντίπαλο δέος.

Τ ο αντίπαλο δέος, όμως, δεν θα σκηματιστεί αν δεν μπορέσουμε να αναχαιτίσουμε τον αντίπαλο σε όλα τα μέτωπα που αυτός ανοίγει: από την επίθεση στο εργατικό εισόδημα ως την φαλκίδευτη των ασφαλιστικών συνιωτιμάτων, από το ρατσισμό και την ομηρία των μεταναστών ως την τρομούστερια και τη σκηκοπιμότητα της 17N, από το όργιο διαφθοράς και καταστολής που συνεπάγονται οι Ολυμπιακοί Αγώνες ως την καταστροφή των δασών και την εμπορευματοποίηση των ελεύθερων κώρων. Όπως επίσης, το αντίπαλο δέος δεν θα σκηματιστεί αν δεν διεθνοποιήσουμε τους αγώνες μας, αν δεν πρωθήσουμε ενωτικές πρωτοβουλίες, αν δεν ανοίξουμε τη συζήτηση για το χαρακτήρα και την προοπτική του κοινωνικού μετασχηματισμού.

Τριάντα χρόνια μετά, το Πολυτεχνείο είναι πολύ κοντά μας. Και θα έρχεται ακόμα πολύ κοντά όσο θα επιμένουμε στην αντίσταση, όσο θα προτάσσουμε την αλληλεγγύη, όσο θα επιλέγουμε την αντιπάλο και όχι τη συναίνεση.

ΔΙΚΤΥΟ
για τα Πολιτικά
και Κοινωνικά
Δικαιώματα

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2003

Αυτή η προκήρυξη
κυκλοφόρησε
το Νοέμβριο του 2003.

ΔΙΚΤΥΟ

Η «ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ» ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΜΥΘΟΣ

- Η αύξηση του ποσοστού συμμετοχής των μεταναστών-ριών στη γενική εγκληματικότητα αφενός δεν είναι τέτοιου μεγέθους που να δικαιολογεί τη μαζική υστερία εναντίον τους και, αφετέρου, το κυριότερο, επειδή οφείλεται στον αποκλεισμό και την καταπίεση που υφίστανται, πρέπει να οδηγεί σε μέτρα κοινωνικής ένταξης και εξίσωσής τους και όχι, όπως συμβαίνει, στην επιδείνωση της θέσης τους.
 - Είναι αθλιότητα να κατασκευάζονται υψηλοί δείκτες μεταναστευτικής εγκληματικότητας με το συνυπολογισμό «αδικημάτων» όπως η παράνομη είσοδος στη χώρα, η πορνεία ή οι κλοπές με σκοπό την επιβίωση.
 - Ο μεγάλος αριθμός φυλακισμένων μεταναστών δεν αποδεικνύει την «εγκληματική τάση των ξένων», αλλά, αντίθετα, οφείλεται στη ριζικά διαφορετική αντιμετώπιση που έχουν από την αστυνομία και τα δικαστήρια σε σχέση με τους Έλληνες.
 - Σε μια εποχή αύξησης της εξαθλίωσης μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού αυξάνεται η παραβατικότητα. Από αυτή την πραγματικότητα δεν εξαιρούνται οι μετανάστες, οι οποίοι βιώνουν τη μεγαλύτερη καταπίεση και απόρριψη.
 - Το κράτος, εξωθώντας τους μετανάστες στο περιθώριο της κοινωνίας, τους καθιστά πιο ευάλωτους στην εκμετάλλευση, αλλά, παράλληλα, αναγκάζει κάποιους απ' αυτούς να υπερβαίνουν τη νομιμότητα για να επιβιώσουν.
- [...]

ΤΟ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΙΟ ΆΛΛΟΔΑΠΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΚΤΗΝΩΔΕΣΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ

- Οι μετανάστριες που εργάζονται σε μπαρ και πορνεία δεν έχουν χαρτιά, όσες μπορούν να αποκτήσουν δεν τους το επιτρέπουν οι εργοδότες τους και συνήθως είναι έγκλειστες σε φρουρούμενα σπίτια, χωρίς καμία επικοινωνία με το εξωτερικό περιβάλλον.

- Χιλιάδες απελπισμένες κοπέλες έρχονται στην Ελλάδα –δεν έχει τόση σημασία αν το κάνουν με τη θέλησή τους ή όχι, αφού η εξαθλίωση δεν αφήνει περιθώρια επιλογής– για να κακοποιηθούν, να εξευτελιστούν και συχνά να πουληθούν σε αγοραστές αντί 500.000 ή 1.000.000δρχ.
- Το δουλεμπόριο των αλλοδαπών γυναικών ασφαλώς διευθύνεται από «ελληνόψυχους» αστυνομικούς και αλλοδαπούς ή ημεδαπούς κακοποιούς, όμως υπάρχει και αναπτύσσεται επειδή χιλιάδες άρρενες συμπατριώτες μας, κατά τα άλλα «ευսπόληπτοι πολίτες» και «καθωσπρέπει οικογενειάρχες», επιδεικνύουν περισσή κτηνωδία και αποδεικνύουν ισόποση βαρβαρότητα.

[...]

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ-ΡΙΩΝ

ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΙΣΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

- Μια κοινωνία που ανέχεται να καταπιέζεται και να εξευτελίζεται ο ξένος, ο διαφορετικός, ο «άλλος» δεν μπορεί να υπερασπίσει ούτε τα δικά της δικαιώματα.
- Ο ρατσισμός δεν θίγει μόνο όσους τον υφίστανται, εξίσου προσβάλλει και όσους τον ανέχονται.
- Οι έλληνες εργαζόμενοι δεν απειλούνται από τους μετανάστες, αλλά από το νεοφιλελευθερισμό, τη λιτότητα και την ανεργία, τις επιταγές της ONE και του «ευρώ».
- Δεν χρειαζόμαστε περισσότερους και καλύτερα εκπαιδευμένους αστυνομικούς, αλλά συνθήκες δουλειάς και διαβίωσης που να επιτρέπουν σε όλους μας, Έλληνες και ξένους, να ζούμε με αξιοπρέπεια.
- Αντί να αγανακτούμε με όσους μπορεί να μας κλέψουν για να επιβιώσουν, να οργιστούμε με εκείνους που σίγουρα μας κλέβουν για να πλουτίσουν.

Αποσπάσματα φυλλαδίου
του Δικτύου Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών,
το οποίο κυκλοφόρησε το 1999.

Να αντιεταμούμε επαν τροφούστερία Να υπεραεπίεσουμε τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα

Το ισχυρό πλήγμα το οποίο κατάφεραν οι διωκτικές αρχές στη 17N δεν αποτελεί μια απλή αστυνομική επιτυχία, ούτε είναι πολιτικά ουδέτερο. Η κατασταλτική εκστρατεία που εκτυλίσσεται όλο αυτό το διάστημα παραβιάζει δικαιώματα και ελευθερίες, συκοφαντεί πολιτικές συμπεριφορές, απαξιώνει κινήματα και αγώνες, δημιουργεί διάχυτο κλίμα φόβου και καχυποψίας:

- Το τεκμήριο της αθωότητας στην πράξη καταργείται, προσωπικές και πολιτικές σχέσεις ποινικοποιούνται, τα δικαιώματα των κρατουμένων φαλκιδεύονται, η εικασία μετατρέπεται σε υποψία και η υποψία σε ενοχή.
- Η συκοφαντία νομιμοποιείται –όταν δεν εκπορεύεται– από την πλειονότητα των ΜΜΕ και τους κρατικούς κυβερνητικούς μηχανισμούς, χουντικοί και χαφιέδες αναβαπτίζονται στην αυθαιρεσία των παραθύρων της τηλεοπτικής δημοκρατίας, επιχειρείται να ξαναγραφτεί η πρόσφατη πολιτική ιστορία για να απαξιωθούν λαϊκοί αγώνες και κινήματα αντίστασης.
- Η κρατική καταστολή αναγορεύεται σε βασικό στυλοβάτη της κοινωνίας, η Αθήνα παίρνει τη μορφή της κατεχόμενης πόλης όπου βλοσυροί αστυνομικοί περιπολούν με αυτόματα και αλεξίσφαιρα προστατεύοντάς μας από κάποιο άγνωστο εχθρό, η κοινωνική αντίσταση (ειδικά στις πιο ριζοσπαστικές εκδοχές της) μετατρέπεται σιωπηλά σε ιδιώνυμο αδίκημα. [...]

Απέναντι σε αυτήν τη μεθοδευμένη κρατική επίθεση, η Αριστερά στέκεται αμήχανη και αδικαιολόγητα παθητική. Κινούμενη μεταξύ χαφιεδολογίας και (κριτικής έστω) συμπαράταξης με τα ιδεολογήματα περί «θωράκισης της δημοκρατίας» και «πάταξης της τρομοκρατίας», αδυνατεί να παίξει το ρόλο που της αντιστοιχεί. Δεν οργανώνει, δηλαδή, την αντίσταση απέναντι στην προσβολή δικαιωμάτων και ελευθεριών, δεν απαντάει στην προπαγανδιστική εκστρατεία της άλλης πλευράς. Και για όσο διάστημα η Αριστερά δεν ξεκαθαρίζει με τον πιο σαφή τρόπο ότι είναι αντίπαλη (και όχι συνδιαχειρίστρια) του καθεστώτος, τέτοια φαινόμενα θα επαναλαμβάνονται. [...]

Επιμένουμε να θεωρούμε υποκριτικά τα δάκρυα για τις ανθρώπινες ζωές που χύνουν οι κροκόδειλοι του κράτους και των ΜΜΕ. Η δράση της 17N αναμφίβολα εγείρει ζητήματα που σχετίζονται με το σύνολο των ιδεών αλλά και των αξιών της Αριστεράς, ωστόσο αυτή η συζήτηση αφορά τον κόσμο της αντίστασης και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Δεν αφορά τους χειροκροτητές της σφαγής στο Αφγανιστάν και τη Γιουγκοσλαβία, τους αυτουργούς των 3.500 θανατηφόρων εργατικών ατυχημάτων από το 1974 ως σήμερα, τους θιασώτες των εκτελέσεων μεταναστών. Επιπλέον, συνεχίζουμε να θεωρούμε ότι σε

μια κοινωνία άγριας εκμετάλλευσης και διάχυτης βίας, η δυναμική αντίσταση του κινήματος είναι και θεμιτή και αναγκαία και με αυτή την έννοια δεν είμαστε διατεθειμένοι να απεμπολήσουμε την ιστορία της Αριστεράς για να γίνουμε αρεστοί στους θιασώτες του κρατικού μονοπωλίου στη βία.

[...] Επιμένουμε να θεωρούμε ότι οι πράξεις της 17N έχουν πολιτικό χαρακτήρα και ότι τα μέλη της δεν είναι «κακοποιοί του κοινού ποινικού δικαίου» όπως ισχυρίζονται τα MME και κυβερνητικοί παράγοντες. Αυτός ο ισχυρισμός δεν στοχεύει μόνον στην απαξίωση της 17N, αλλά και στο να αθωώσει την κοινωνική πραγματικότητα που γεννάει τέτοια φαινόμενα, να αποδειογικοποιήσει τη συζήτηση γύρω από αυτά, να αποπολιτικοποιήσει τη στάση απέναντι στους καταστατικούς μηχανισμούς. Επιπλέον, επιφέρει και μια σημαντική αλλαγή στο δικαιικό σύστημα το οποίο αναγνωρίζει τη διάκριση μεταξύ ποινικής και πολιτικής παραβατικότητας. Θεωρούμε όσους κατηγορούνται ως μέλη της 17N πολιτικούς κρατούμενους.

[...] Επιμένουμε να καταγγέλλουμε την αθλιότητα της δημοσιογραφίας των διαρροών, των εμπιστευτικών πηγών, των ασφαλιστικών σεναρίων, του διασυρμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της πολιτικής δράσης. Τη δημοσιογραφία εκείνη, δηλαδή, που μετατρέπεται αυτοβούλως σε συνειδητό όργανο της καταστολής σπέρνοντας το ψεύδος και τη συκοφαντία.

Επιμένουμε να διεκδικούμε την άμεση άρση του ειδικού καθεστώτος κράτησης που έχει επιβληθεί στους συλληφθέντες ως μέλη της 17N. Ενός καθεστώτος που αντίκειται στο Σύνταγμα και το Σωφρονιστικό Κώδικα, που θίγει την αξιοπρέπεια των κρατουμένων, εμποδίζει τους συνηγόρους στην εκτέλεση του έργου τους και δημιουργεί πολύ αρνητικό προηγούμενο για τη συνολική μεταχείριση των φυλακισμένων.

Πιστεύουμε ότι στο αμέσως επόμενο διάστημα πρέπει να υπάρξει γενική κινητοποίηση ενάντια στην περιστολή δικαιωμάτων και την τρομούστερία. Για να μπει φραγμός στη δίωξη αγωνιστών όπως ο Γιάννης Σερίφης και ο Θόδωρος Πισιμίσσης. Για να απελευθερωθεί τώρα ο Αβραάμ Λεσπέρογλου. Για να μην περάσει η γενίκευση της καταστολής στη διεθνή διαδήλωση της Θεσσαλονίκης το 2003 και κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών του 2004. Για να μην εμπεδωθεί στην κοινωνία η λογική του Γκουαντάναμο.

Αποσπάσματα από προκήρυξη του Δικτύου στις 2/9/2002, με αφορμή την οποία απογειώθηκε η επίθεση εναντίον του.

Εσείς γράφετε νόμους...

ΔΙΚΤΥΟ

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΆΛ

Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ είναι μια γιορτή πολυεθνικής συμβίωσης και μαζί μια διαδήλωση διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Ένας χώρος ελευθερίας, όπου όχι μόνο εγχώριοι-ες και μετανάστες-ριες, αλλά άνθρωποι με διαφορετικές ταυτότητες και οπτικές συναντιόμαστε, συζητάμε, δημιουργούμε δίκτυα αλληλεγγύης και εστίες αντίστασης.

Μια γιορτή και μια διαδήλωση για έναν κόσμο που η ισότητα θα εξασφαλίζει την ελευθερία και η ελευθερία θα εγγυάται την ισότητα.

ΔΙΚΤΥΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΔΙΚΤΥΟ

213

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
«20 ΧΡΟΝΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ -
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ»
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ «ΥΨΙΛΟΝ»
ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ «ΔΕΚΑΛΟΓΟ»
ΣΕ ΧΑΡΤΙ VELVET 135 ΓΡΑΜΜΑΡΙΩΝ
ΤΟ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 2007
ΣΕ 1.500 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

